

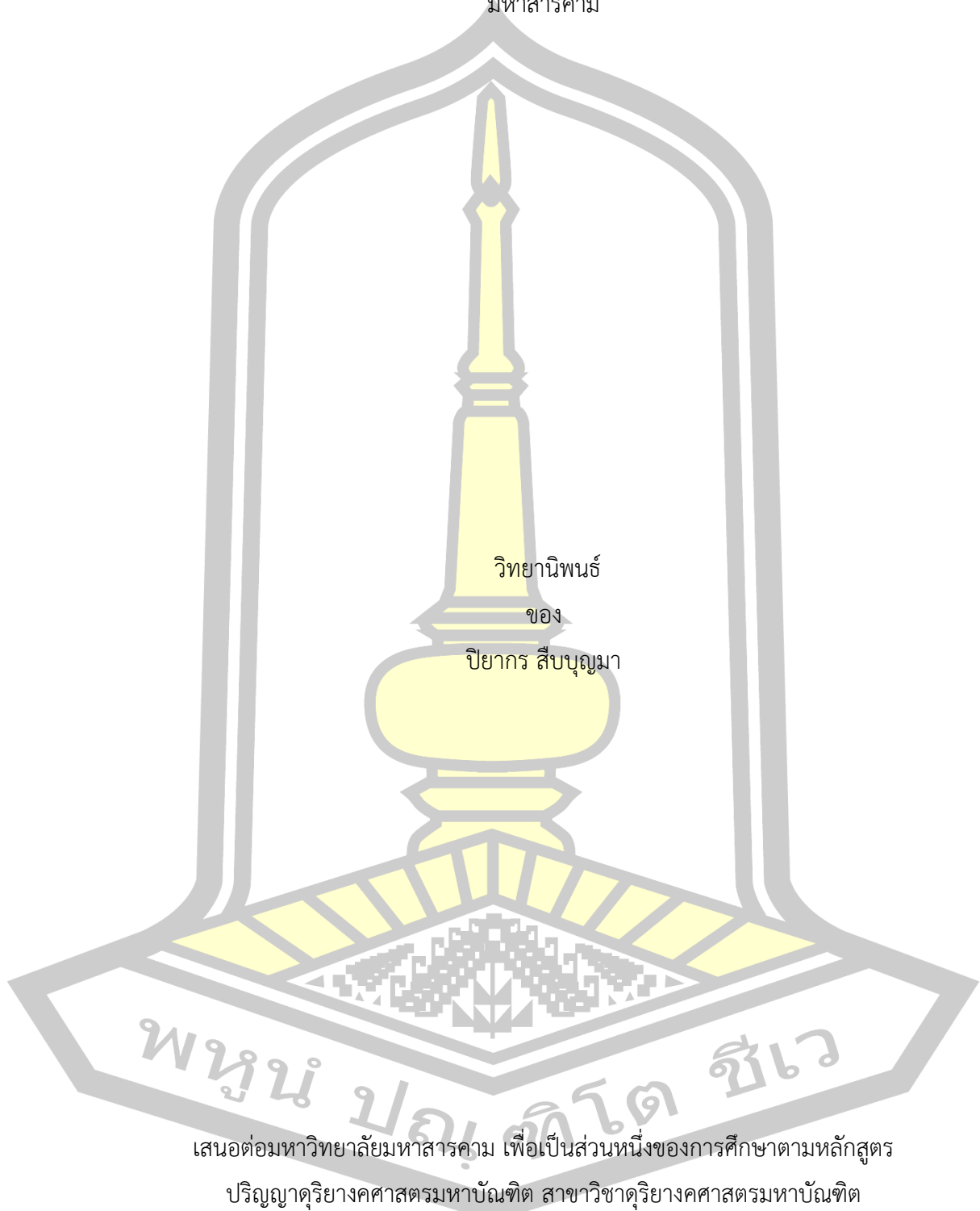
การพัฒนาแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้องโรงเรียนดนตรียามอำ
มหาสารคาม

วิทยานิพนธ์
ของ
ปิยากร สืบบุญมา

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาตรีศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
มิถุนายน 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนาแบบฝึกทักษะการช้บร้งชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาช้บร้งโรงเรียนดนตรียามาฮ่า
มหาสารคาม

พูน บุญเกิด ชีวะ

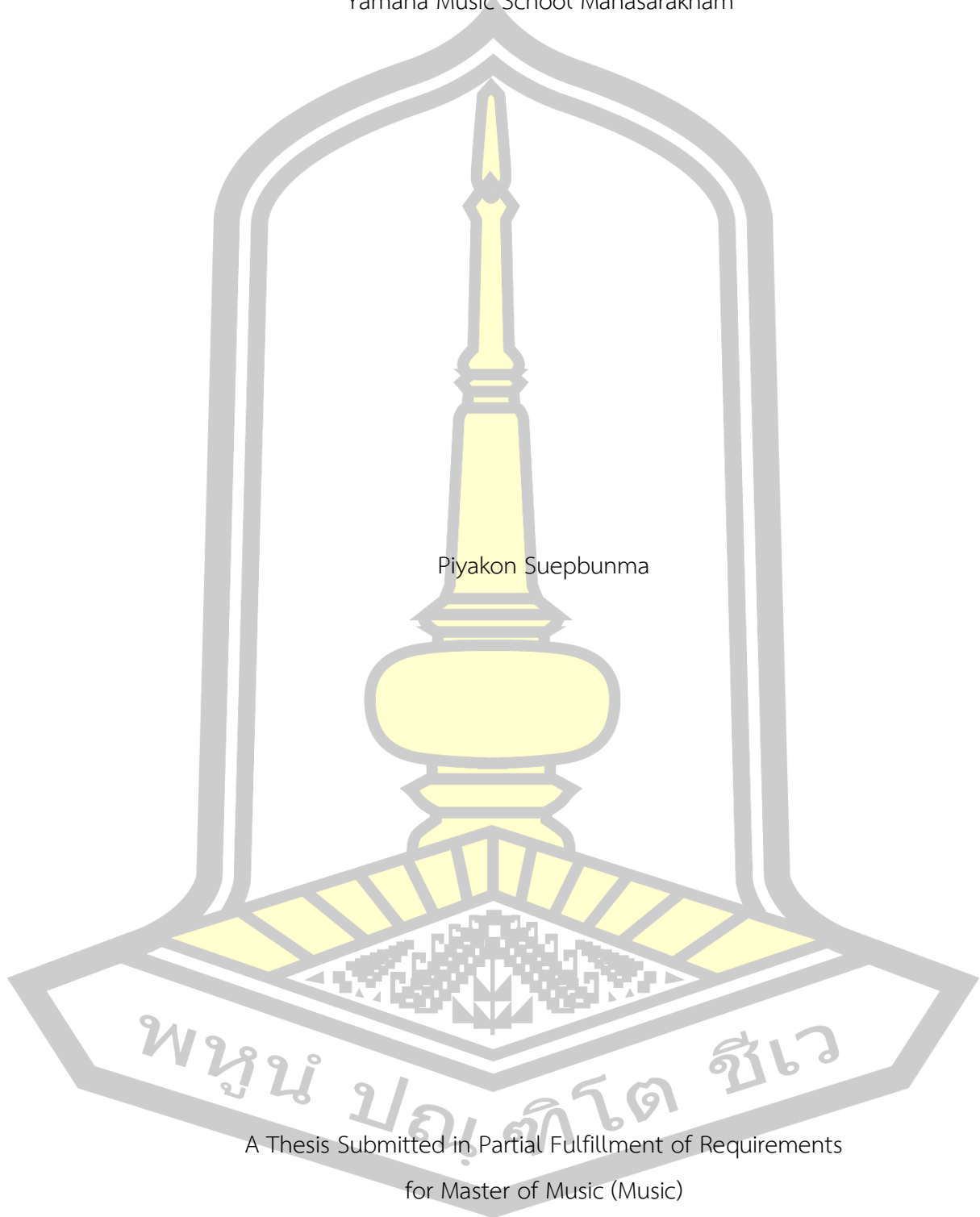
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาตรีศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต

มิถุนายน 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

The Development of basic singing skills practice for students of the singing courses of
Yamaha Music School Mahasarakham

Piyakon Suepbunma

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Music (Music)

June 2025

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวปิยากร สืบบุญมา
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาตรีศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. ณรงค์รัชช วรรณมิตรไมตรี)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ดร. สุธาสินี ถิระพันธ์)

.....กรรมการ

(ดร. ธนกร เพ่งศรี)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(รศ. ดร. จตุพร สีม่วง)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา ตรีศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัย
มหาสารคาม

.....
(ผศ. ดร. สยาม จวงประโคน)

.....
(ผศ. ดร. พลเดช เขาวรัตน์)

คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่ามหาสารคาม		
ผู้วิจัย	ปิยากร สืบบุญมา		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร. สุธาสินี ธีระพันธ์		
ปริญญา	ดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต	สาขาวิชา	ดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2568

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐานที่พัฒนาขึ้น และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐานที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาขับร้องของโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม จำนวน 10 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือวิจัย มี 3 ประเภท ได้แก่ 1) แบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ ประสิทธิภาพ (E1/E2) และสถิติแบบไม่มีพารามิเตอร์ Wilcoxon Signed-Rank Test

ผลการวิจัย พบว่า แบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้องโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 80.5/84.9 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 ซึ่งนักเรียนรายวิชาขับร้องโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคามที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน มีความรู้เกี่ยวกับการขับร้องพื้นฐานและมีทักษะการขับร้องพื้นฐานหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนรายวิชาขับร้องโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคามที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.71$, S.D. = 0.21)

คำสำคัญ : การพัฒนาแบบฝึกทักษะ, แบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน, โรงเรียนดนตรียามาฮ่ามหาสารคาม

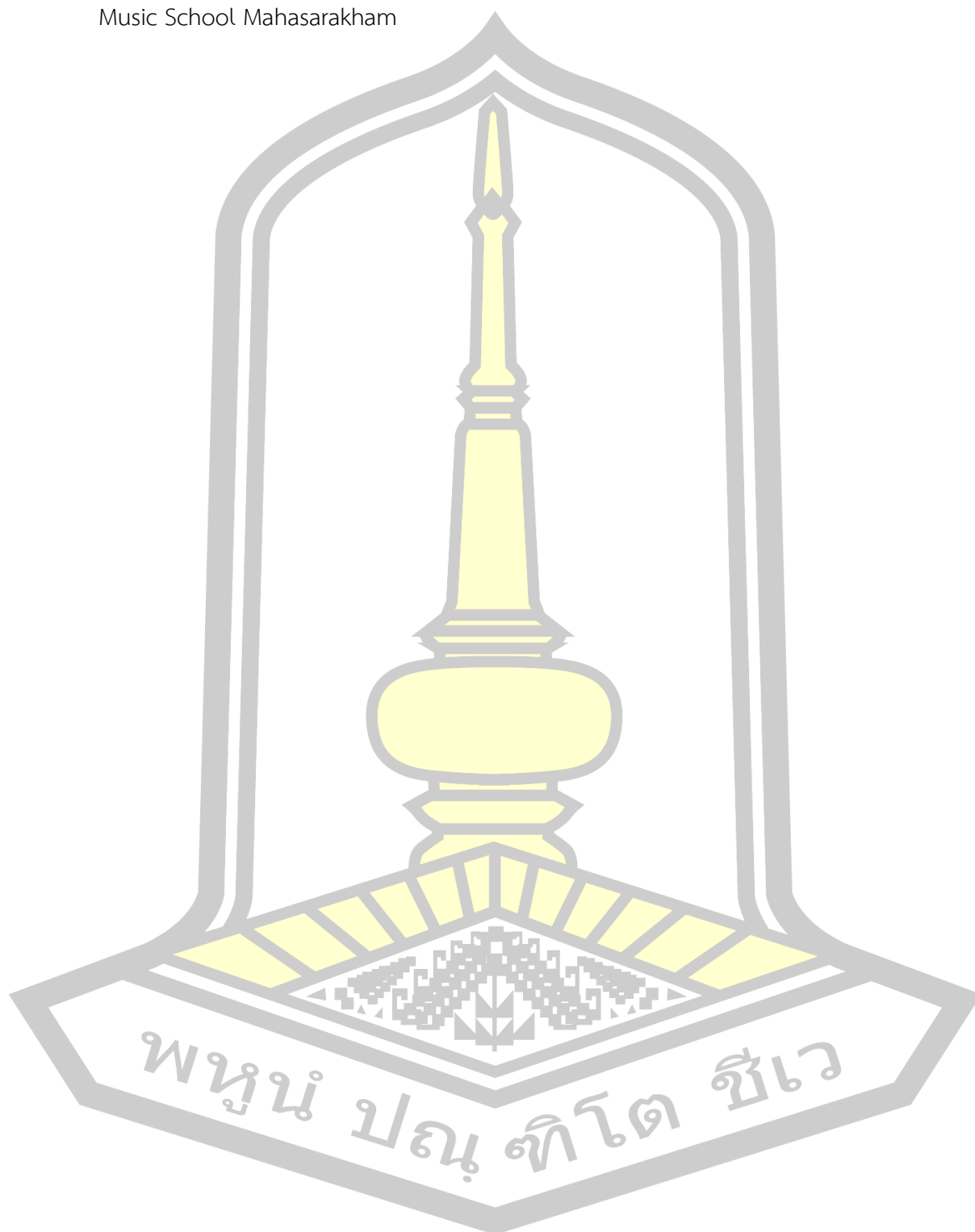
TITLE	The Development of basic singing skills practice for students of the singing courses of Yamaha Music School Mahasarakham		
AUTHOR	Piyakon Suepbunma		
ADVISORS	Suthasinee Theerapan , Ph.D.		
DEGREE	Master of Music	MAJOR	Music
UNIVERSITY	Mahasarakham University	YEAR	2025

ABSTRACT

This study aimed to 1) develop and evaluate the effectiveness of a basic vocal training exercise for students enrolled in the vocal course at Yamaha Music School, Maha Sarakham, with a set efficiency criterion of 80/80, 2) compare students' learning achievement before and after using the developed vocal training exercise, and 3) examine students' satisfaction with the developed training exercise. The sample consisted of 10 students who were enrolled in the vocal course at Yamaha Music School, Maha Sarakham, selected through purposive sampling. The research instruments included 1) the basic vocal training exercise, 2) an achievement test, and 3) a student satisfaction questionnaire. Data were analyzed using mean, standard deviation, percentage, efficiency index (E1/E2), and the Wilcoxon Signed-Rank Test, a non-parametric statistical method.

The findings revealed that the developed basic vocal training exercise achieved an efficiency index (E1/E2) of 80.5/84.9, exceeding the predetermined criterion of 80/80. Students who participated in the training demonstrated significantly higher knowledge and skills in basic vocal techniques after the training than before, with statistical significance at the .05 level. Additionally, students reported a very high level of satisfaction with the basic vocal training exercise ($\bar{x} = 4.71$, S.D. = 0.21).

Keyword : Development of practice exercises, Basic singing skills practice, Yamaha Music School Mahasarakham

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ณรงค์รัชช์ วรมิตรไมตรี ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร. จตุพร สีม่วง และ อาจารย์ ดร. ธนกร เฟ่งศรี กรรมการสอบ ซึ่งได้ให้คำแนะนำและให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ตลอดกระบวนการดำเนินงานวิจัย

ขอขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร. สุธาสินี ธีระพันธ์ ที่ได้ให้การดูแลให้คำปรึกษา และสนับสนุนตลอดการศึกษาและพัฒนางานวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อพันธ์ พูลพุทธา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชญาณิช โนมะยา พลอสี่ชี และอาจารย์ ดร.ภักธนิชา เทียมประเสริฐ ผู้เชี่ยวชาญที่ช่วยตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยที่ได้กรุณาให้คำแนะนำทางวิชาการ รวมถึงเป็นผู้เชี่ยวชาญที่ช่วยตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยให้มีความถูกต้องและเหมาะสม

ขอขอบพระคุณครอบครัวของข้าพเจ้า ที่เป็นแรงสนับสนุนที่สำคัญที่สุด ทั้งด้านกำลังใจ ความเข้าใจ และความเสียสละมาโดยตลอด ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้สามารถดำเนินงานวิจัยนี้จนสำเร็จ

ปิยากร สืบบุญมา

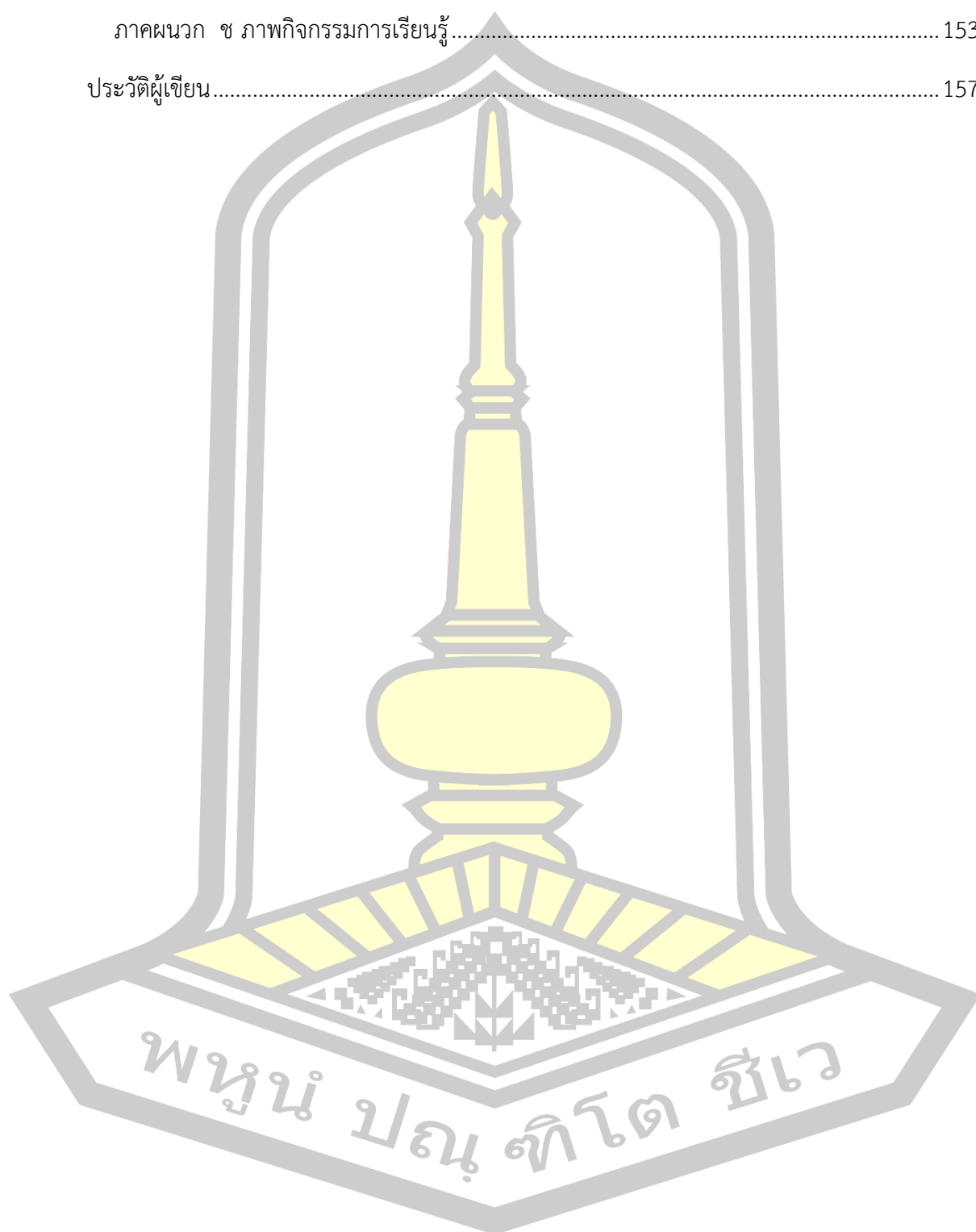

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญรูปภาพ.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญ.....	1
1.2 ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
1.3 สมมุติฐานงานวิจัย.....	3
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.6 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	5
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 องค์ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการช้บร้ง.....	7
2.2 แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้อง.....	25
2.3 การพัฒนาแบบฝึกทักษะ.....	36
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ.....	40
2.5 โครงสร้างหลักสูตรรายวิชาช้บร้งในโรงเรียนดนตรียามาฮ่า.....	44
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	48

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	53
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	53
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	53
3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	54
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	57
3.5 การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	58
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	59
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	62
4.2 ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
4.4 สรุปผลการวิเคราะห์	66
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	68
5.1 สรุปผล.....	68
5.2 อภิปรายผล.....	68
5.3 ข้อเสนอแนะ	70
บรรณานุกรม.....	72
ภาคผนวก.....	77
ภาคผนวก ก แบบฝึกทักษะการชั่งร้อยขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาชั่งร้อย โรงเรียนดนตรียา มาฮา มหาสารคาม	78
ภาคผนวก ข แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	126
ภาคผนวก ค แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียน	137
ภาคผนวก ง คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	139
ภาคผนวก จ หนังสือขอความอนุเคราะห์.....	146

ภาคผนวก ฉ ใบรับรองจริยธรรมการวิจัย	151
ภาคผนวก ช ภาพกิจกรรมการเรียนรู้.....	153
ประวัติผู้เขียน.....	157

สารบัญตาราง

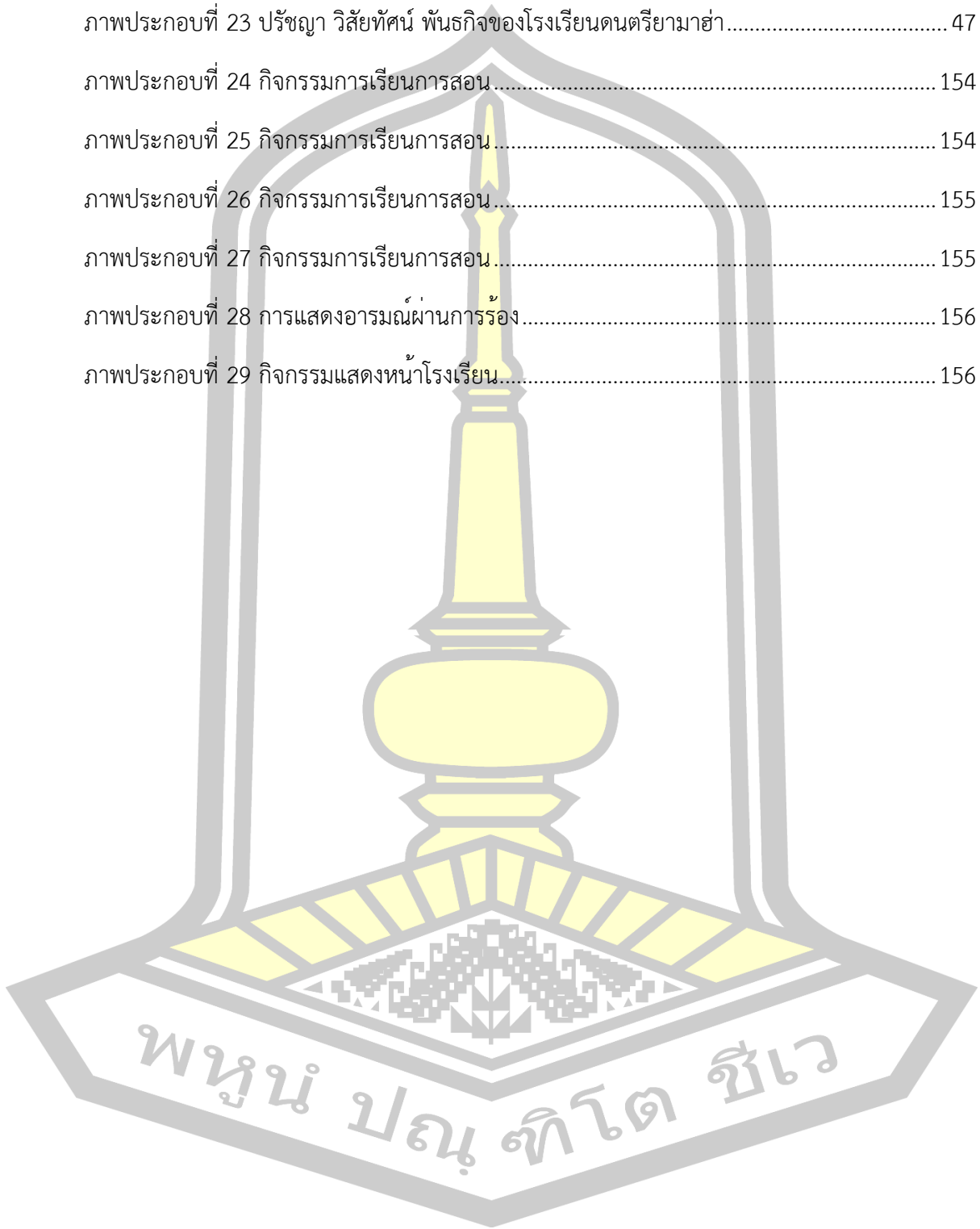
	หน้า
ตารางที่ 1 หลักสูตร Yamaha Popular Music Course รายวิชาขับร้อง	48
ตารางที่ 2 รายละเอียดเนื้อหาของแบบฝึก	54
ตารางที่ 3 ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย	58
ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียน รายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ระหว่างเรียน (E1) กับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม	63
ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียน ดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ภาคความรู้เกี่ยวกับการขับร้องพื้นฐาน	64
ตารางที่ 6 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียน ดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ภาคการปฏิบัติทักษะการขับร้องพื้นฐาน	64
ตารางที่ 7 สรุปผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม	65
ตารางที่ 8 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชา ขับร้องโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม	65

พูน ปณ ทิโต ชีเว

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพประกอบที่ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	5
ภาพประกอบที่ 2 ช่วงเสียงร้องแบบมาตรฐาน.....	10
ภาพประกอบที่ 3 ระบบการหายใจ.....	11
ภาพประกอบที่ 4 รูปปอด.....	12
ภาพประกอบที่ 5 รูปกะบังลม.....	12
ภาพประกอบที่ 6 รูปกระดูกซี่โครง.....	13
ภาพประกอบที่ 7 รูปกล้ามเนื้อหน้าท้อง.....	13
ภาพประกอบที่ 8 การหายใจ.....	15
ภาพประกอบที่ 9 การวางท่าทางในการยืนขับร้องที่ถูกต้อง.....	16
ภาพประกอบที่ 10 การวางท่าทางในการนั่งขับร้องที่ถูกต้อง.....	16
ภาพประกอบที่ 11 ลักษณะในการจับไมโครโฟนที่ถูกต้อง.....	17
ภาพประกอบที่ 12 ตำแหน่งของผู้ขับร้องต่อการใช้ไมโครโฟน.....	18
ภาพประกอบที่ 13 ลิ้น.....	19
ภาพประกอบที่ 14 ขากรรไกร.....	19
ภาพประกอบที่ 15 การวางรูปปากสระอะ (A).....	20
ภาพประกอบที่ 16 การวางรูปปากสระเอ (E).....	20
ภาพประกอบที่ 17 การวางรูปปากสระอี (I).....	21
ภาพประกอบที่ 18 การวางรูปปากสระโอ (O).....	21
ภาพประกอบที่ 19 การวางรูปปากสระอุ (U).....	21
ภาพประกอบที่ 20 กล่องเสียง.....	22
ภาพประกอบที่ 21 ลักษณะของเส้นเสียง.....	22

ภาพประกอบที่ 22 โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม.....	46
ภาพประกอบที่ 23 ปรัชญา วิสัยทัศน์ พันธกิจของโรงเรียนดนตรียามาฮ่า.....	47
ภาพประกอบที่ 24 กิจกรรมการเรียนการสอน.....	154
ภาพประกอบที่ 25 กิจกรรมการเรียนการสอน.....	154
ภาพประกอบที่ 26 กิจกรรมการเรียนการสอน.....	155
ภาพประกอบที่ 27 กิจกรรมการเรียนการสอน.....	155
ภาพประกอบที่ 28 การแสดงผลผ่านการร้อง.....	156
ภาพประกอบที่ 29 กิจกรรมแสดงหน้าโรงเรียน.....	156

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

เสียงเป็นองค์ประกอบสำคัญของการสื่อสารมนุษย์ตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์ โดยในช่วงแรกเสียงถูกใช้เพื่อแสดงออกทางอารมณ์ เช่น การร้องไห้เพื่อสื่อถึงความเศร้า การหัวเราะเพื่อแสดงถึงความสุข หรือการอุทานเพื่อแสดงความตกใจ ซึ่งสะท้อนถึงบทบาทของเสียงในฐานะเครื่องมือพื้นฐานในการสื่อสาร (ปีนศิริ ศิริปิ่น, 2551) ต่อมามนุษย์ได้พัฒนาเสียงให้เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน เพื่อให้สามารถถ่ายทอดความหมายได้อย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยมีการกำหนดระบบไวยากรณ์ขึ้นเพื่อความเข้าใจที่เป็นมาตรฐาน (ชยวนิศ โนมะยา ฟลอส์ซี, 2560) ในบริบทของดนตรี การขับร้องถือเป็นรูปแบบหนึ่งของการใช้เสียงเพื่อถ่ายทอดอารมณ์และความหมายของบทเพลง ซึ่งมีการวิวัฒนาการมาตั้งแต่สมัยโบราณ โดยเริ่มจากการขับร้องแบบแนวเสียงเดียว (Monophonic) และพัฒนาไปสู่การขับร้องแบบหลายแนวเสียง (Polyphonic) ที่มีการประสานเสียงอย่างซับซ้อนมากขึ้น (สถาบันดนตรีเคพีเอ็น, 2553) นอกจากนี้ การขับร้องยังเป็นศาสตร์ที่ต้องอาศัยทั้งเทคนิคและการฝึกฝน ผู้ขับร้องที่มีทักษะสูงมักได้รับการฝึกฝนจากผู้เชี่ยวชาญ รวมถึงต้องมีการดูแลสุขภาพเสียงและฝึกฝนอย่างต่อเนื่องเพื่อให้สามารถควบคุมเสียงและการถ่ายทอดอารมณ์ผ่านบทเพลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ประภัสสร เทียมประเสริฐ, 2556) ดังนั้น การขับร้องจึงไม่ได้เป็นเพียงการเปล่งเสียง แต่เป็นกระบวนการทางศิลปะและศาสตร์ที่ต้องอาศัยการเรียนรู้ การฝึกฝน และการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อให้สามารถถ่ายทอดบทเพลงได้อย่างสมบูรณ์และสื่อความหมายได้อย่างลึกซึ้ง

วิชาขับร้อง เป็นอีกรายวิชาที่เป็นที่นิยมกันอย่างมาก เนื่องจากการขับร้องเป็นสิ่งใกล้ตัวที่ประหยัด ไม่ต้องมีการลงทุนในการซื้อเครื่องดนตรี เพราะเครื่องดนตรีชนิดนี้คือ “เส้นเสียง” ซึ่งอยู่ในตัวเราเอง (ดุชฎี พนมยงค์ บุญทัศนะกุล, 2547) แต่เชื่อว่าทุกคนจะขับร้องอย่างมีคุณภาพได้ เพราะเสียงขับร้องที่มีคุณภาพนั้น ต้องอาศัยความชำนาญจากการฝึกฝน การทำความเข้าใจถึงร่างกาย และมีครูผู้สอนที่สามารถอธิบายขั้นตอนวิธีการฝึกขับร้องให้แก่ผู้เรียนแต่ละคนอย่างชัดเจนและถูกวิธี เนื่องจากการขับร้องต้องใช้ร่างกายเป็นเครื่องดนตรี และร่างกายแต่ละคนแตกต่างกัน เสียงของแต่ละคนมีความแตกต่างกัน นอกจากนั้นยังเป็นความสนใจรายบุคคลของผู้เรียนและสนใจมาเรียนเพื่อที่จะแก้ไขปัญหาหลัก ๆ เช่น การร้องเพี้ยนเสียง การวางท่าทางการยืน ทักษะการแสดงออก อักขระที่ไม่ชัดเจน คำเปิด คำปิด และการหายใจสำหรับการขับร้อง และการสอนขับร้องที่ผู้สอนใช้การเปล่งเสียงร้องของตนเองเป็นตัวอย่าง เพื่อให้ผู้เรียนลอกเลียนแบบเสียงที่ได้ยินนั้น การกระทำเช่นนี้เป็นเพียงการฝึกการได้ยินและการฝึกการเปล่งเสียงตามเท่านั้น ผลที่เกิดขึ้นคือ เมื่อผู้เรียนไม่มีครูผู้สอนคอย

แนะนำ ผู้เรียนมักจะไม่สามารถพัฒนาทักษะการขับร้องด้วยตนเองได้ (ชญาณิช โนมะยา ฟลอส์ซี, 2560) ดังนั้น ผู้เรียนที่ขับร้องได้ไพเราะจะต้องผ่านการเรียนรู้และฝึกฝนอย่างถูกวิธี บางคนมีพื้นฐานเสียงที่ดีก็สามารถเรียนรู้และพัฒนาได้โดยการฟังเพลงหลากหลายรูปแบบจากนักร้องที่มีคุณภาพ แล้วนำเอาส่วนดีของแต่ละคนมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับเสียงตนเอง แต่สำหรับผู้เรียนส่วนใหญ่แล้วการจะขับร้องให้ได้ดี ควรจะต้องมีครูและมีแบบฝึกทักษะการขับร้องเพื่อพัฒนาทักษะการขับร้อง (ปิ่นศิริ ศิริปิ่น, 2551)

โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม เป็นสถาบันที่เปิดสอนวิชาขับร้องสำหรับบุคคลทั่วไปที่มีความสนใจในการพัฒนาทักษะการร้องเพลง ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ต้องการฝึกขับร้องเพื่อความเพลิดเพลิน หรือมีเป้าหมายในการพัฒนาเป็นนักร้องมืออาชีพ หลักสูตรการเรียนการสอนครอบคลุมองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญของการขับร้อง ได้แก่ การควบคุมลมหายใจ ซึ่งเป็นปัจจัยหลักในการสร้างเสียงที่มั่นคงและมีพลัง การปรับท่าทางการยืนที่ช่วยให้สามารถเปล่งเสียงได้เต็มศักยภาพ การฝึกซ้อมสเกลเพื่อปรับช่วงเสียงและความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อในการเปล่งเสียง ตลอดจนการฝึกเทคนิคอื่น ๆ ที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาศักยภาพในการร้องเพลงอย่างเป็นระบบ นอกจากการเรียนรู้ทฤษฎีและเทคนิคการขับร้องแล้ว ทางโรงเรียนยังมีการฝึกปฏิบัติจริงเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำทักษะที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง เช่น การฝึกขับร้องบนเวที การแสดงเดี่ยวหรือกลุ่มในงานกิจกรรมของโรงเรียนดนตรี รวมถึงการเข้าร่วมคอนเสิร์ตที่จัดขึ้นเป็นประจำ ซึ่งช่วยเสริมสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียนในการแสดงต่อหน้าสาธารณชน อีกทั้งยังเป็นการประเมินพัฒนาการของตนเอง เมื่อผู้เรียนสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรของสถาบันแล้ว โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม จะมีการจัดสอบวัดระดับความสามารถทางดนตรีเป็นประจำทุกปี เพื่อประเมินศักยภาพของนักเรียนในด้านการขับร้องตามมาตรฐานที่กำหนด การสอบดังกล่าวไม่เพียงแต่ช่วยให้ผู้เรียนเห็นพัฒนาการของตนเอง แต่ยังเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการขับร้องให้ก้าวหน้ามากขึ้น อันจะเป็นประโยชน์ทั้งในเชิงการพัฒนาตนเองและการนำไปใช้ในเส้นทางดนตรีต่อไป (โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม, 2568)

ในฐานะที่ผู้วิจัยปฏิบัติหน้าที่เป็นครูผู้สอนรายวิชาขับร้องของโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ได้มีโอกาสสังเกตพฤติกรรมและพัฒนาการของผู้เรียน พบว่าผู้เรียนที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาขับร้องที่ยังไม่ผ่านการสอบวัดระดับของสถาบันดนตรียามาฮ่า ยังคงประสบปัญหาในการขับร้องที่ส่งผลต่อคุณภาพและประสิทธิภาพในการเรียนร้องเพลง โดยข้อผิดพลาดที่พบได้บ่อย ได้แก่ การร้องเพี้ยนเสียง (Pitch Inaccuracy), การหายใจที่ผิดวิธี (Incorrect Breathing Technique), การร้องไม่ตรงจังหวะ (Rhythmic Inaccuracy), การออกเสียงที่ไม่ชัดเจน (Poor Diction & Articulation), และการวางท่าทางที่ไม่เหมาะสม (Improper Singing Posture) ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาทักษะการขับร้องได้อย่างเต็มศักยภาพ และยังไม่สามารถปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่กำหนดไว้ว่าผู้เรียนจะต้องสามารถแสดงขับร้องในงานแสดงหรือคอนเสิร์ตได้อย่างมั่นใจ

ทั้งนี้ การเรียนการสอนซ้ำร้องเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยการพัฒนาทักษะรายบุคคล (Individualized Vocal Training) เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีปัญหาและจุดที่ต้องปรับปรุงแตกต่างกัน แม้ว่าหลักสูตรของโรงเรียนดนตรีจะมีเอกสารประกอบการเรียนการสอนและแนวทางปฏิบัติที่เป็นระบบ แต่การเรียนจากหนังสือเพียงอย่างเดียวไม่สามารถตอบโจทย์การฝึกทักษะที่จำเป็นได้อย่างมีประสิทธิภาพ การซ้ำร้องเป็นทักษะที่ต้องได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ผ่านการปฏิบัติจริงภายใต้การแนะนำของครูผู้สอนเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างเป็นรูปธรรม

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยมีความสนใจในการพัฒนาแบบฝึกทักษะการซ้ำร้องขั้นพื้นฐานสำหรับผู้เรียนรายวิชาซ้ำร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม เพื่อเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการเสริมสร้างทักษะด้านการซ้ำร้องในระดับพื้นฐานให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถแก้ไขจุดบกพร่องของตนเองได้ตรงจุด อีกทั้งยังเป็นแหล่งข้อมูลที่สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการสอนสำหรับครูผู้สอนดนตรี รวมถึงผู้ที่มีความสนใจในการศึกษาแนวทางการฝึกทักษะการซ้ำร้องต่อไป

1.2 ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัยไว้ ดังนี้

1.2.1 เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการซ้ำร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาซ้ำร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการซ้ำร้องขั้นพื้นฐานที่พัฒนาขึ้น

1.2.3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการซ้ำร้องขั้นพื้นฐานที่พัฒนาขึ้น

1.3 สมมุติฐานงานวิจัย

1.3.1 ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการซ้ำร้องพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาซ้ำร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม เป็นไปตามเกณฑ์กำหนด 80/80

1.3.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากใช้แบบฝึกทักษะการซ้ำร้องพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาซ้ำร้องโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคามแล้ว หลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3.3 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะการซ้ำร้องพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาซ้ำร้องโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม อยู่ในระดับดีมาก

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.4.1 ได้แบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐานที่มีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.4.2 เป็นแนวทางสำหรับครูที่จะพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนขับร้อง และเป็นแนวทางในการสร้างสื่อหรือชุดฝึกทักษะเนื้อหาอื่นในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ/ดนตรี หรือกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆต่อไป

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

1.5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นผู้ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาขับร้องของโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ทั้งหมด จำนวน 41 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) คือนักเรียนที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาขับร้องของโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ที่ยังไม่ผ่านการสอบวัดระดับของสถาบันดนตรียามาฮ่า จำนวน 10 คน

1.5.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

แบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม มีองค์ประกอบของแบบฝึกทักษะ คือ ส่วนแรก ได้แก่ คำนำ จุดประสงค์การเรียนรู้ คำแนะนำสำหรับครูและคำแนะนำสำหรับนักเรียน ส่วนเนื้อหา ได้แก่ แบบฝึกทักษะที่ 1-5 พร้อมคำอธิบายกิจกรรมและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

1.5.3 ระยะเวลา

ระยะเวลาในการวิจัย ใช้เวลาดำเนินการระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ถึงมีนาคม 2568 ใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ๆ ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 10 ชั่วโมง

1.5.4 ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่

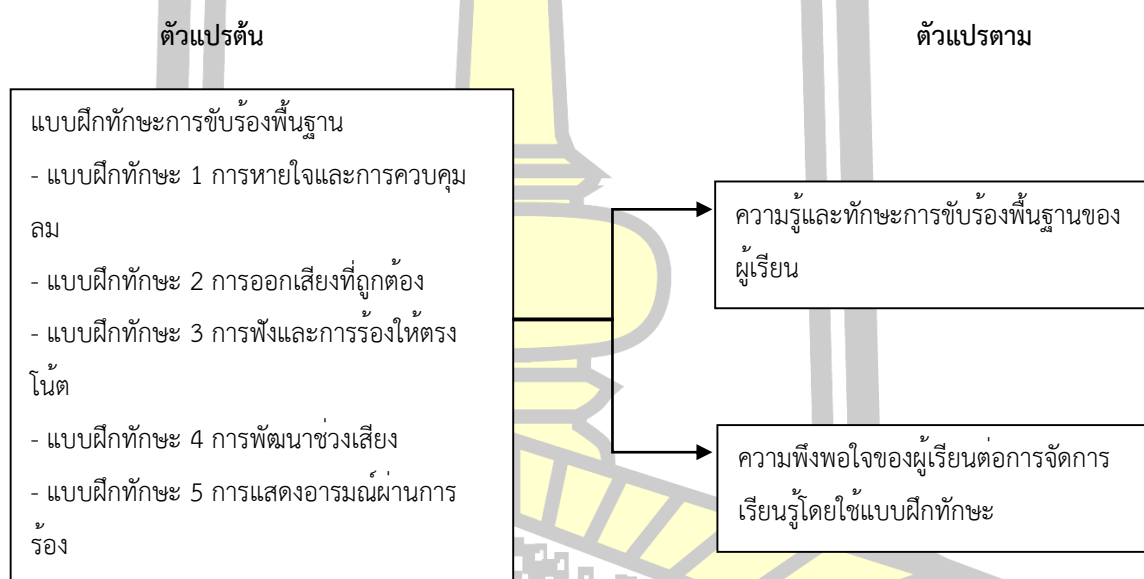
1.5.4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ แบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้องโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม

1.5.4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 1) ความรู้และทักษะการขับร้องพื้นฐานของผู้เรียน
- 2) ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ

1.6 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ผู้วิจัยได้ออกแบบเนื้อหาของแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน โดยอาศัยแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้สามกลุ่มหลัก ได้แก่ ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ทฤษฎีปัญญานิยม และทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์ ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) มุ่งเน้นการฝึกซ้ำและการเสริมแรงเพื่อกระตุ้นพฤติกรรมการเรียนรู้ (Skinner, 1953) ทฤษฎีปัญญานิยม (Cognitivism) ให้ความสำคัญกับกระบวนการคิด การทำความเข้าใจโครงสร้างดนตรีและเสียงร้อง และการสร้างความหมายของการขับร้อง (Piaget, 1952; Bruner, 1961) ส่วนทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experiential Learning) เน้นให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ตรง ฝึกฝนในสถานการณ์จริง และไตร่ตรองการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการขับร้อง (Kolb, 1984) แนวทางนี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนและพัฒนาทักษะการร้องเพลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดของการวิจัย ดังนี้

ภาพประกอบที่ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.7.1 แบบฝึกทักษะ หมายถึง อุปกรณ์หรือสื่อการเรียนการสอนประเภทหนึ่งที่ทำให้ นักเรียนได้ใช้เพื่อฝึกทักษะ หรือเสริมทักษะในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นการทบทวนเนื้อหาให้ผู้เรียน มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เรียนและเพื่อตรวจสอบความรู้ของนักเรียนในเรื่องนั้น ๆ ว่ามีพัฒนาการ โดย

แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยได้ทำการพัฒนาขึ้นในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮา มหาสารคาม

1.7.2 ทักษะการขับร้อง หมายถึง ความสามารถเบื้องต้นที่จำเป็นสำหรับการร้องเพลงอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาทักษะการร้องเพลงขั้นสูงต่อไป องค์ประกอบของทักษะการขับร้องพื้นฐาน ได้แก่ การหายใจและการควบคุมลม การออกเสียงที่ถูกต้อง การฟังและการร้องให้ตรงโน้ต การพัฒนาช่วงเสียง และการแสดงอารมณ์ผ่านการร้อง

1.7.3 ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐานของนักเรียนโรงเรียนดนตรียามาฮา มหาสารคาม ให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามจุดมุ่งหมาย โดยการประเมินด้วยเกณฑ์ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ใช้แบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ใช้แบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน

1.7.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับความรู้และทักษะการขับร้องของผู้เรียนที่ได้ใช้แบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน ซึ่งวัดโดยเปรียบเทียบระหว่างก่อนเรียนและหลังการเรียน โดยผลลัพธ์หลังการเรียนมีการพัฒนาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.7.5 ความพึงพอใจของนักเรียน หมายถึง ความรู้สึกชอบ พอใจหรือเห็นด้วยของนักเรียนโรงเรียนดนตรียามาฮา มหาสารคามที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชา ขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

- 2.1 องค์ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการขับร้อง
 - 2.1.1 ความหมายและความสำคัญของการขับร้อง
 - 2.1.2 ความรู้พื้นฐานด้านการขับร้อง
 - 2.1.3 หลักการและขั้นตอนการฝึกขับร้อง
- 2.2 แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้อง
 - 2.2.1 แนวคิดและหลักการสอนดนตรี
 - 2.2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้อง
- 2.3 การพัฒนาแบบฝึกทักษะ
 - 2.3.1 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะ
 - 2.3.2 องค์ประกอบของแบบฝึกทักษะ
 - 2.3.3 ประโยชน์ของการใช้แบบฝึกทักษะในการเรียนการสอน
- 2.4 แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ
 - 2.4.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 2.4.2 แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ
 - 2.4.3 การสร้างความพึงพอใจในการเรียน
- 2.5 โครงสร้างหลักสูตรรายวิชาขับร้องในโรงเรียนดนตรียามาฮ่า
- 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.6.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 2.6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

2.1 องค์ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการขับร้อง

ในการศึกษาทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการขับร้อง จำเป็นต้องทบทวนแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นรากฐานในการวิเคราะห์และพัฒนาองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแบบฝึก

ทักษะการขับร้องพื้นฐาน ซึ่งมีแนวคิดและทฤษฎีที่สำคัญซึ่งมีผลต่อการพัฒนาทักษะการขับร้อง รวมถึงแนวทางในการฝึกซ้อมเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ดังนี้

2.1.1 ความหมายและความสำคัญของการขับร้อง

ปีนศิริ ศิริปิ่น (2551) ได้กล่าวถึงสมัยโบราณมนุษย์ใช้เสียงเป็นเครื่องมือในการสื่อสารด้านอารมณ์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น การแสดงออกถึงความเสียใจ (ร้องไห้) การแสดงออกถึงความดีใจ (หัวเราะ) การแสดงออกถึงการตกใจ (อุทาน) เมื่อกาลเวลาผ่านไปมนุษย์เริ่มมีการพัฒนาโดยใช้เสียงเป็นสื่อกลางในการพูด โดยแบ่งไปตามภาษาของประเทศนั้น ๆ เช่น ไทย อังกฤษ จีน ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น ฯลฯ

สถาบันดนตรีเคพีเอ็น (2553) ได้กล่าวถึงประวัติความเป็นมาของการขับร้องไว้ว่า มนุษย์เราเริ่มมีการขับร้องเป็นบทเพลงมาตั้งแต่โบราณ โดยแรกเริ่มนั้นเป็นการขับร้องแบบแนวเดียว ต่อมาเมื่อวิวัฒนาการทางดนตรีมากขึ้นจึงได้มีการสอดแนวเสียงประสานขึ้น โดยเริ่มจากเสียงประสานสองแนว ทำให้เพลงมีรายละเอียดเพิ่มมากขึ้นแต่เมื่อมีการพัฒนาทางดนตรีมากขึ้น นักประพันธ์เพลงจึงได้พัฒนามาจนเป็นเสียงประสาน 4 แนวเสียง หรือเรียกอีกอย่างว่า 4 Part ซึ่งการขับร้องแบบนี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นการพัฒนาการทางการขับร้องประสานเสียงที่สมบูรณ์ที่สุด และนิยมใช้มาจนถึงปัจจุบัน

ประภัสสร เทียมประเสริฐ (2556) ได้กล่าวถึงการขับร้องไว้ว่าการขับร้องคือการเปล่งเสียงผสมทำนองที่เสริมเข้าด้วยถ้อยคำที่มีระดับเสียงสูงเสียงต่ำและจังหวะ การขับร้องมีอยู่หลายประเภท ซึ่งอาจจะร้องแบบไม่เป็นทางการหรืออาจจะร้องเพื่อความบันเทิงตามโอกาสหรือสถานการณ์ โดยการร้องเพลงที่มีทักษะสูงหรือร้องเป็นอาชีพนั้น มักจะอาศัยพรสวรรค์ หรือจากการเรียนร้องเพลงจากครูสอนขับร้อง และการดูแลรักษาสุขภาพตลอดจนการฝึกฝนของผู้ขับร้องเป็นหลักสำคัญ

ชฎานิช โนมะยา พลอสซี่ (2560) ได้กล่าวถึงวิวัฒนาการด้านภาษาและการสื่อสารของมนุษย์ว่า การสื่อสารของมนุษย์เริ่มจากการส่งเสียงเป็นจังหวะด้วยระดับเสียงต่าง ๆ พร้อมการแสดงท่าทางประกอบ โดยมนุษย์ในแต่ละกลุ่มจะมีวิธีการและรูปแบบของการสื่อสารแตกต่างกันไป ต่อมาถูกพัฒนาเป็นภาษาพูด ด้วยการกำหนดเสียงขึ้นมาแทนความหมายของสิ่งต่าง ๆ ที่ตนเองรู้จัก แต่ด้วยจำนวนประชากรของมนุษย์ที่มีการเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ มนุษย์จึงสร้างภาษาสัญลักษณ์ขึ้นมา เช่น ภาพวาดในสมัยโบราณที่พบเห็นตามถ้ำต่าง ๆ ต่อมาได้กลายมาเป็นภาษาเขียนหรือตัวหนังสือ และมีการพัฒนาขึ้นมาเรื่อย ๆ เช่น มีการประสมคำ มีการเรียงเรียงเป็นประโยค โดยเรียกว่า ระบบไวยากรณ์ (Grammar) เพื่อให้เกิดความเข้าใจในภาษานั้น ๆ

จากข้อมูลทีกล่าวมาสรุปถึงประวัติความเป็นมาของการขับร้องและความหมายของการขับร้องได้ว่า ในสมัยโบราณมนุษย์เริ่มใช้เสียงเป็นเครื่องมือในการสื่อสารด้านอารมณ์ เช่น เสียงร้องไห้ เสียงหัวเราะ เสียงอุทาน ซึ่งมีวิวัฒนาการมาเป็นภาษาพูด และภาษาเขียนตามเอกลักษณ์ของประเทศนั้น ๆ แสดงให้เห็นว่า การเปล่งเสียงของมนุษย์ มีจุดประสงค์เพื่อตอบสนองต่อการดำรงชีวิต โดยมี

การพัฒนาและมีการเปลี่ยนแปลงมาตามกาลเวลาจนเกิดเป็นการขับร้อง ที่มีการประพันธ์คำร้องและทำนองเพิ่มเข้าด้วยกันจนเกิดเป็นบทเพลงร้อง (Vocal music) ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น บทเพลงร้องระหว่างการทำงาน บทเพลงร้องในศาสนา เป็นต้น

2.1.2 ความรู้พื้นฐานด้านการขับร้อง

ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการขับร้อง ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนองค์ประกอบของการขับร้องที่หมายถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการขับร้อง เพื่อศึกษาความรู้พื้นฐานที่จะสามารถทำให้เสียงขับร้องที่เปล่งออกมามีคุณภาพและตามความต้องการของผู้ขับร้อง จึงจำเป็นจะต้องทราบถึงองค์ประกอบของการขับร้อง ดังนี้

1) เสียง

เสียง คือ สิ่งที่เกิดขึ้นจากการสั่นสะเทือนจากอวัยวะภายในลำคอ หรือที่เรียกกันว่าอุปกรณ์ของเสียง เช่น คอ เพดาน ฟัน ลิ้นปี่ ไรฟัน ปุ่มเหงือก ลิ้น ปากและคาง (จันทนา คชประเสริฐ, 2557) ซึ่งเสียงของแต่ละคนมีลักษณะที่แตกต่างกัน เช่น บางคนมีเสียงสูง เสียงต่ำ เสียงแหลม เสียงทุ้ม เสียงแหบ ในการขับร้องที่ใช้บทเพลงเดียวกัน จะทำให้เสียงที่ออกมามีลักษณะที่ไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับร่างกายของเรา เพราะมนุษย์มีขนาดร่างกายที่แตกต่างกัน กลองเสียงมีขนาดต่างกัน เส้นเสียงยาวไม่เท่ากัน จึงมีการคิดค้นเทคนิคการออกเสียงให้เป็นธรรมชาติโดยสถาบันดนตรีเคพีเอ็น (2553) ได้กล่าวถึงหลักในการฝึกการออกเสียงให้เป็นธรรมชาติ คือ การฝึกออกเสียง (Vocalize) ในการออกเสียงทุกครั้งมีความสำคัญมาก โดยมีสิ่งที่จะต้องควบคุมหลายอย่าง เช่น การใช้ลม การออกเสียงอักขระให้ชัดเจนและถูกต้อง เพราะเมื่อขับร้องประสานเสียงแล้วจะเกิดความพร้อมเพรียงและถูกต้อง จันทนา คชประเสริฐ (2557) กล่าวว่า นอกจากผู้ขับร้องจะต้องขับร้องให้ชัดถ้อยชัดคำแล้ว การเน้นเสียงเน้นคำจะทำให้การขับร้องเด่นชัดขึ้น โดยบังคับได้ที่ คาง ปาก แก้ม ลิ้น คอ ผู้ขับร้องจะเน้นหนัก - เบา มากน้อยเพียงใดก็สุดแล้วแต่จะพิจารณาตามความเหมาะสม

2) แนวเสียงในการขับร้อง

คนเราเกิดมามีลักษณะทางกายภาพที่แตกต่างกัน โดยธรรมชาติแล้วเส้นเสียงของผู้ชายจะใหญ่กว่าของผู้หญิง ทำให้เสียงพูดและเสียงร้องโดยธรรมชาติจะต่ำกว่าผู้หญิง 1 เท่าตัว ซึ่งในทางดนตรีจะนับเป็นระดับชั้น ซึ่งเป็นคู่ 8 คือ 1 Octave และในแต่ละเพศก็ยังมี ความแตกต่างของลักษณะของเสียงออกไป เช่น ผู้หญิงบางคนมีเสียงเล็ก บางคนมีเสียงใหญ่ ผู้ชายก็เช่นเดียวกัน บางคนมีโทนเสียงที่สูง แต่บางคนมีโทนเสียงที่ต่ำ แตกต่างกันไปตามธรรมชาติของร่างกาย (ประภัสสร เทียมประเสริฐ, 2556) ในวิชาขับร้องจึงแบ่งระดับแนวเสียงของคน ออกเป็นหลายระดับในแบบพื้นฐานที่สุด โดยสามารถแบ่งเป็น 4-6 ระดับก็ได้ ซึ่งระดับในการแบ่งนี้จะคำนึงถึงคุณภาพเสียงที่ร้อง และช่วงความกว้างของระดับเสียงที่ร้องได้เป็นสำคัญ ดังนี้

1) แนวโซปราโน (Soprano) คือ เสียงของผู้หญิงเสียงสูงรวมถึงเสียงเด็กที่มีลักษณะเสียงยังไม่แตก ซึ่งโทนเสียงนี้มักจะมีช่วงเสียงที่สูงสุด

2) แนวอัลโต (Alto) คือ แนวเสียงของผู้หญิงเสียงต่ำ ซึ่งเป็นแนวเสียงที่ต่ำลงมาจากโซปราโน หรืออีกในหนึ่งอาจเป็นช่วงเสียงของผู้ชายที่มีเสียงสูงก็เป็นได้

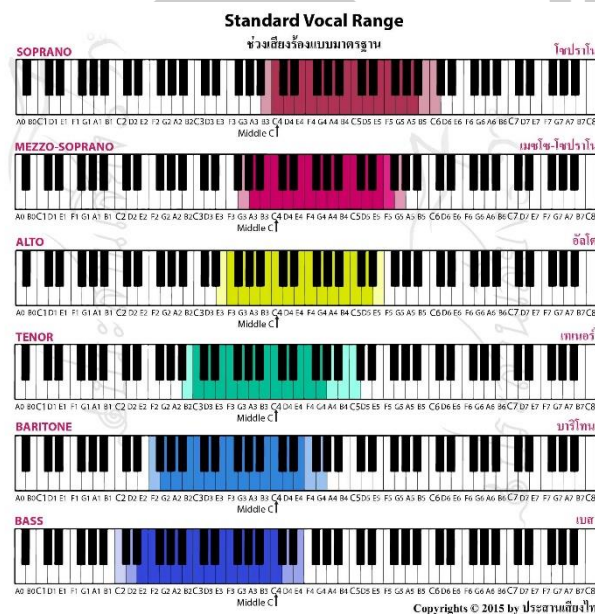
3) แนวเทเนอร์ (Tenor) แนวเสียงของผู้ชายที่มีระดับเสียงสูง ส่วนใหญ่จะถูกร้องอยู่ในแนวของ Melody หรืออาจอยู่ในโทนผู้หญิงที่มีเสียงต่ำก็ได้

4) แนวเบส (Bass) คือ เสียงของผู้ชายที่มีเสียงต่ำ การที่ต้องมีแนวเสียงเบสนั้น เพื่อจะค้ำน้ำหนักการขับร้องให้เสียงนั้นไม่ลอยจนเกินไป

นอกจาก 4 แนวเสียงหลักนี้ ยังมีอีก 2 แนวเสียงที่ใช้แบ่งช่วงเสียงการขับร้อง ได้แก่

1) แนวเมซโซ-โซปราโน (Mezzo-Soprano) ระดับเสียงกลางของผู้หญิง ที่จริงก็เป็นโซปราโนเช่นกัน แต่จะมีเนื้อเสียงที่หนักกว่า และสามารถลงโน้ตต่ำได้ดีกว่า จะถนัดในการร้องโน้ตในช่วงกลาง ๆ

2) แนวเสียงบาริโทน (Baritone) ระดับเสียงกลางของผู้ชาย ช่วงเสียงที่พบได้มากที่สุด แทบจะเป็นส่วนใหญ่เลย ซึ่งจะร้องได้กลาง ๆ ไม่สูงไม่ต่ำ

ภาพประกอบที่ 2 ช่วงเสียงร้องแบบมาตรฐาน

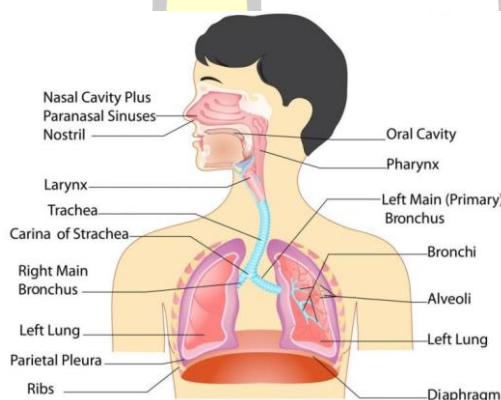
ที่มา : เสียงไทยคอร์รัส Siang Thai Chorus

3) การหายใจ

หัวใจสำคัญของการขับร้องให้ไพเราะอย่างมีคุณภาพ ไม่ว่าจะเป็นการขับร้องสากล การขับร้องประสานเสียง การขับร้องเพลงไทย การขับร้องอุปรากร การขับร้องประกอบการแสดง มีหลักการเดียวกันที่สำคัญคือ การหายใจ ซึ่งการหายใจเป็นเทคนิคสำคัญที่สุดที่ผู้ขับร้องต้องคำนึงถึง

3.1) ระบบการหายใจ

การหายใจในชีวิตประจำวันเป็นการหายใจแบบนอกอำนาจจิตใจ เกิดขึ้นแบบอัตโนมัติและเป็นธรรมชาติ แต่การหายใจสำหรับการขับร้องจะเป็นการหายใจแบบภายใต้อำนาจจิตใจ คือสามารถควบคุมได้ ผู้ขับร้องต้องใช้ลมหายใจและจำเป็นต้องศึกษาทำความเข้าใจเรื่องการหายใจถูกต้อง เพื่อการหายใจที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะมีผลโดยตรงต่อการขับร้อง เช่น ความดังของเสียงร้อง การเปล่งเสียงลากยาว การกำหนดทิศทางของเสียง ความก้องกังวานของเสียง และผู้ขับร้องจะต้องฝึกฝนเพื่อให้สามารถควบคุมปริมาณลมหายใจเข้าและออกตามที่ต้องการ และได้เสียงที่มีคุณภาพ (ชญาנית โนมะยา ฟลอส์ซี, 2560)

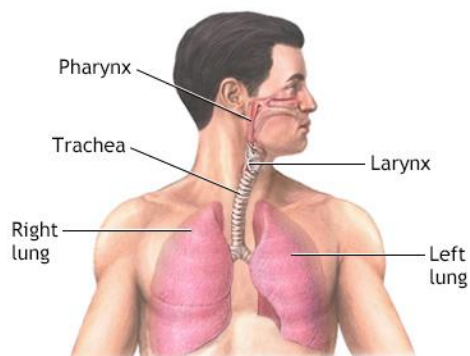

ภาพประกอบที่ 3 ระบบการหายใจ

ที่มา : https://i1.wp.com/ngthai.com/app/uploads/2019/01/Respiratory-System_01.jpg?w=1024&ssl=1

3.2) อวัยวะที่สำคัญในการหายใจ

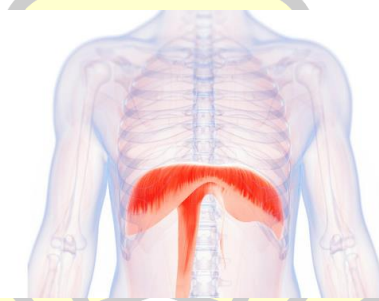
ปอด (Lung) เป็นอวัยวะที่สำคัญในการหายใจ จะมีลักษณะรูปร่างคล้ายกรวย มี 2 ข้าง วางอยู่ในทรวงอก มีปริมาตร 2/3 ของช่องอก ปอดมีคุณสมบัติยืดหยุ่นคล้ายฟองน้ำ ฐานของปอดแต่ละข้างจะใหญ่และวางแนบสนิทกับกะบังลม (ชญาנית โนมะยา ฟลอส์ซี, 2560)

ภาพประกอบที่ 4 รูปปอด

ที่มา : <https://ssl.adam.com/graphics/images/en/17235.jpg>

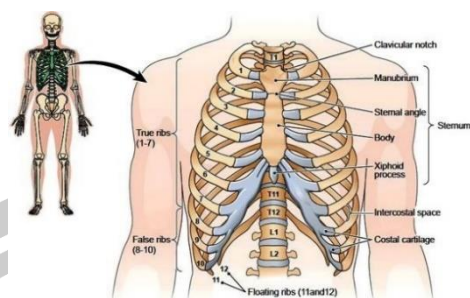
กะบังลม (Diaphragm) เป็นโครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนที่เป็นกล้ามเนื้อลายที่มีความยืดหยุ่นสูง กะบังลมมีบทบาทสำคัญมากในการหายใจเข้า เนื่องจากทำให้อากาศเข้าสู่ปอดได้ โดยคิดเป็นประมาณ 75% ของอากาศที่หายใจเข้าทั้งหมด เมื่อหายใจเข้า กะบังลมจะเคลื่อนต่ำลง 1-2 เซนติเมตร และการหายใจลึก กะบังลมสามารถเคลื่อนต่ำลงได้ถึง 10 เซนติเมตร (ชญานิศ โนมะยา พลอสซี่, 2560)

ภาพประกอบที่ 5 รูปกะบังลม

ที่มา : The physiology of hidden muscles: Diaphragm

กระดูกซี่โครง (Rib cage) อยู่ในบริเวณทรวงอก ซึ่งจะเชื่อมต่อระหว่างกระดูกสันหลังส่วนอกกับกระดูกอก ช่วยป้องกันไม่ให้อวัยวะภายในได้รับการกระทบกระเทือน (ชญานิศ โนมะยา, 2556)

ภาพประกอบที่ 6 รูปกระดูกซี่โครง

ที่มา : <https://kanok-leelahakriengkrai.blogspot.com/2016/05/2.html>

กล้ามเนื้อหน้าท้อง เป็นกล้ามเนื้อลายที่อยู่บริเวณรอบลำตัว สามารถเคลื่อนไหวได้ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ กล้ามเนื้อหน้าท้องด้านหน้า และกล้ามเนื้อหน้าท้องด้านหลัง (ชญา นิศ โนมะยา, 2556)

ภาพประกอบที่ 7 รูปกล้ามเนื้อหน้าท้อง

ที่มา : <https://asgwellness.com>

กล้ามเนื้อหน้าท้องมีหน้าที่บังคับลมเข้าออกในปริมาณน้อยไปหามาก ดังนั้นการออกเสียงในลักษณะเสียงเบาไปหาเสียงดัง หรือเสียงแคบไปหาเสียงที่กว้างนั้น มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะใช้อวัยวะส่วนนี้ ซึ่งผู้ขับร้องต้องผ่อนคลายกล้ามเนื้อหน้าท้อง เพื่อให้สามารถขยายตัวออกรอบทิศทาง ทั้งด้านหน้า ด้านหลัง ด้านซ้าย ด้านขวา เพื่อรองรับปริมาณอากาศ (ชญา นิศ โนมะยา, 2560) และเพื่อการเปล่งเสียงร้อง

จากข้อมูลเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานด้านการขับร้องสรุปได้ว่า ความรู้พื้นฐานด้านการขับร้องเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้การขับร้องมีคุณภาพและตรงตามความต้องการของผู้ร้อง โดยองค์ประกอบหลัก ได้แก่ (1) เสียง ซึ่งเกิดจากการสั่นสะเทือนของอวัยวะในลำคอและมีลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล (2) แนวเสียงในการขับร้อง แบ่งออกเป็นโซปราโน อัลโต เทเนอร์ และเบสรวมถึงแนวเสียงเพิ่มเติมอย่างเมซโซ-โซปราโนและบาริโตน ซึ่งกำหนดตามช่วงเสียงและลักษณะของ

โทนเสียง (3) การหายใจ ซึ่งเป็นเทคนิคสำคัญที่ส่งผลต่อคุณภาพเสียงร้อง โดยต้องอาศัยระบบการหายใจที่ถูกต้องและการควบคุมลมหายใจอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงอวัยวะสำคัญ เช่น ปอด กะบังลม กระดูกซี่โครง และกล้ามเนื้อหน้าท้อง ซึ่งล้วนมีบทบาทในการช่วยควบคุมการใช้ลมและการออกเสียงเพื่อให้การขับร้องมีความไพเราะและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2.1.3 หลักการและขั้นตอนการฝึกขับร้อง

การฝึกขับร้องเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยทั้งหลักการทางวิชาการและเทคนิคปฏิบัติ เพื่อให้ผู้ขับร้องสามารถพัฒนาคุณภาพเสียงและการใช้เสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพ การทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักการและขั้นตอนที่เป็นมาตรฐานในการฝึกขับร้อง ซึ่งครอบคลุมแนวคิดเกี่ยวกับการใช้เสียง เทคนิคการควบคุมลมหายใจ การฝึกฝนกล้ามเนื้อที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนแนวทางการฝึกปฏิบัติที่ช่วยเสริมสร้างความสามารถทางการขับร้องให้ดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้รวบรวมและวิเคราะห์เอกสาร ตำรา ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการฝึกขับร้อง โดยเนื้อหาจะครอบคลุมถึงหลักการพื้นฐานของการขับร้อง ขั้นตอนการฝึกที่มีประสิทธิภาพ และปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพเสียงของผู้ร้อง ตามลำดับดังนี้

1) การหายใจสำหรับนักร้อง

การหายใจสำหรับการขับร้อง แบ่งออกเป็น 3 กระบวนการ ดังนี้

กระบวนการที่ 1 การหายใจเข้า

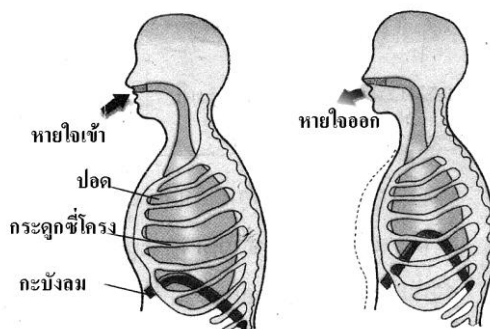
การหายใจเข้าสำหรับการขับร้อง เป็นการหายใจที่ผู้ขับร้องต้องควบคุมโดยใช้อำนาจจิตใจให้เกิดการหายใจ จะหายใจเข้าทางจมูกและปาก เมื่อสูดลมหายใจเข้า ท้องจะป่อง โดยลมจะถูกเก็บไว้ที่กะบังลม กระดูกซี่โครงขยายออก กะบังลมเลื่อนต่ำลง โดยสิ่งที่ควรคำนึงในการหายใจเข้า คือ หน้าอกผ่อนคลาย อยู่ในลักษณะอกผายไหล่ผึ่ง ห้ามยกไหล่ จากนั้นหน้าท้องส่วนล่างสบาย ๆ และหน้าท้องส่วนบนมีอิสระในการเคลื่อนไหว

กระบวนการที่ 2 เก็บไว้

การหายใจแบบปกติจะไม่มีขั้นตอนของการเก็บลมหายใจไว้ เมื่อสิ้นสุดการหายใจเข้าก็หายใจออกทันที แต่การหายใจเพื่อการขับร้องนั้น จะมีการเก็บไว้เพื่อเป็นช่วงเวลาในการเตรียมเปล่งเสียงร้อง

กระบวนการที่ 3 การหายใจออก

ขณะที่ปล่อยลมออกมา หน้าท้องจะค่อย ๆ ยุบตัวลง กระดูกซี่โครงจะหดตัว กะบังลมเลื่อนสูงขึ้น ปกติการหายใจออกจะเร็ว แต่ในการขับร้องนั้นจะต้องปล่อยช้า ๆ โดยพยายามแบ่งท้องช่วงบนบริเวณใต้ซี่โครงและท้องช่วงล่าง ทำให้กะบังลมเกิดแรงดึง เพื่อสะท้อนเสียงร้องออกไปอย่างมีพลัง (ชญาנית โนมะยา, 2556)

ภาพประกอบที่ 8 การหายใจ

ที่มา : ระบบทางเดินหายใจ

2) การควบคุมลมหายใจ

การหายใจออกในการขับร้องเพื่อเปล่งเสียงร้องออกมาให้มีความต่อเนื่อง และสามารถควบคุมความยาวของเสียงที่เปล่งได้ ในการฝึกจะใช้วิธีการเป่าลมออกจากปาก หรืออาจเป่าลมผ่านไรฟีน โดยออกเสียง “ซี” หรือ “S” และปล่อยลมออกให้ยาวและต่อเนื่อง โดยในขณะที่ปล่อยลมออกมานั้น ผู้ฝึกควรคำนึงถึงหน้าท้อง ลักษณะของหน้าท้องจะค่อย ๆ ยุบตัวลง

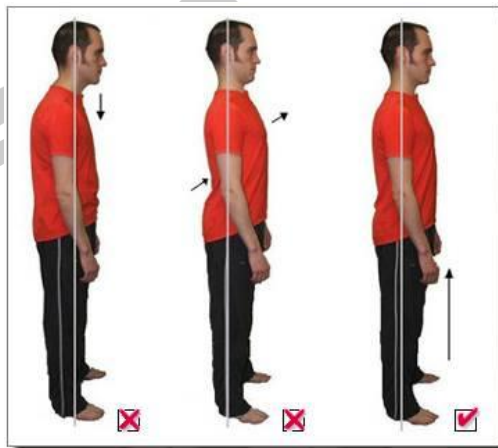
3) การวางท่าทาง (Posture)

การวางท่าทางของร่างกาย มีผลต่อระบบเสียงของเรา เนื่องจากร่างกายมนุษย์นั้น มีความสัมพันธ์กันตั้งแต่ช่วงล่างไปจนถึงช่วงบน คือ เท้า กลางหลัง หัวไหล่ ไบหน้า ศีรษะ ถ้าหากวางท่าทางไม่ถูกต้อง เสียงที่เปล่งออกมาก็จะทำให้ไม่มีคุณภาพ การวางท่าทางที่ถูกต้องจะช่วยให้ระบบอวัยวะอื่น ๆ ทำงานในหน้าที่ของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การหายใจมีประสิทธิภาพ การเปล่งเสียงสั้นไหล อากาศไหลเข้าออกร่างกายได้อย่างเป็นอิสระ สามารถควบคุมระดับเสียงได้ง่าย นอกจากนี้ยังมีผลด้านจิตวิทยาต่อผู้ฟัง เช่น หากผู้ขับร้องวางท่าทางที่ดูประหลาด ร่างกายตึงเกร็ง จะส่งผลต่อผู้ฟัง ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกอึดอัดไปด้วย (ชญานิศ โนมะยา ฟลอส์ซี, 2560) การวางท่าทางแบบออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การวางท่ายืนและการวางท่านั่ง

3.1) การวางท่ายืน

การวางท่าทางในการยืนขับร้อง ผู้ขับร้องต้องวางท่าทางให้มีความสมมาตรกัน ในทุกระนาบของร่างกาย เพื่อให้เกิดการกระจายน้ำหนัก โดยท่ายืนที่ถูกต้องควรยืนให้เท้าทั้งสองขนานกันกับความกว้างเท้าหัวไหล่ของเรา ปล่อยแขนตามสบายข้างลำตัวอย่างอิสระ หน้าอกห้ามยกหรือแอ่นมากเกินไป ไม่ห่อไหล่ หน้ามองตรง ไม่ก้มหน้า หรือเงยหน้าจนเกินไป และหลังตรง โดยลักษณะการยืนที่ถูกต้อง ใช้ในการฝึกซ้อมร่างกายในช่วงแรก เมื่อเราเกิดความชำนาญแล้ว จึงค่อย ๆ

เริ่มเรียนรู้การเคลื่อนไหวร่างกายในท่าทางอื่น ๆ พร้อมกับการเปล่งเสียงขับร้องออกมา (ชญาธิศ โนมะยา, 2556)

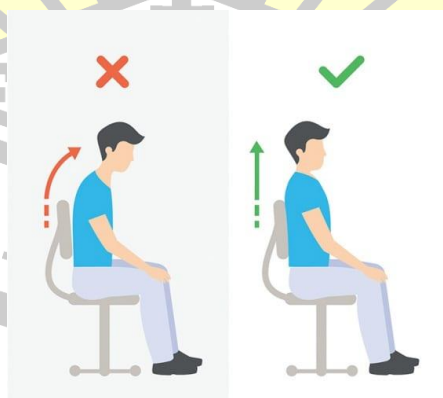

ภาพประกอบที่ 9 การวางท่าทางในการยืนขับร้องที่ถูกต้อง
ที่มา : <https://encrypted-tbn0.gstatic.com/>

สุธาสิณี ถิระพันธ์ (2563) ได้กล่าวถึง ข้อควรระวังในการฝึกท่าทางการยืนว่า ไม่ควรยืนให้หลังตรงจนเกิดการเกร็งลำตัวหรือขาามากเกินไป และไม่ควรรยืนหลังค่อม หรือเปิดไหล่ไปด้านหลังจนเกินไป อีกทั้งไม่ควรยืนในลักษณะแยกขาหรือกางขามากจนเกินไป

3.2) การวางท่านั่ง

การวางท่าทางในขณะที่ต้องนั่งขับร้องบทเพลง มีหลักปฏิบัติที่ถูกต้อง คือ แรงที่พยุงการนั่งไม่ใช่จากขาและเท้า แต่เป็นแรงที่มาจากสะโพกขึ้นไป วางร่างกายเหมือนทำยีน ศีรษะและกระดูกสันหลังยึดตรง ไม่ก้มหน้า ไม่เงยหน้า นั่งโดยใช้สะโพก และเป็นท่านั่งที่สามารถยืนขึ้นโดยไม่ต้องใช้มือค้ำ

ภาพประกอบที่ 10 การวางท่าทางในการนั่งขับร้องที่ถูกต้อง
ที่มา : <https://image.makewebeasy.net.jpg>

4) การจับไมโครโฟน (Microphone)

ไมโครโฟน คือ อุปกรณ์ที่เปลี่ยนเสียงให้เป็นสัญญาณไฟฟ้า ช่วยในการขยายเสียงให้ดังขึ้นเมื่อเชื่อมวงจรไฟฟ้าเข้ากับลำโพง แม้ไมโครโฟนจะมีหลายประเภทและเหมาะกับงานต่างกัน แต่วิธีการใช้ไมโครโฟนเบื้องต้นแต่ละประเภทยังไม่ต่างกัน ไม่ว่าผู้ซักร้องจะเป็นมือใหม่หัดใช้ หรือเป็นมืออาชีพ ก็ควรคำนึงถึงวิธีการใช้ไมโครโฟนเบื้องต้นที่ถูกต้อง ดังนั้น ทุกคนที่ใช้ไมโครโฟน ควรคำนึงถึงตำแหน่งการวางไมโครโฟน ตำแหน่งของการรับเสียง วิธีจับไมโครโฟน และการเลือกใช้ อุปกรณ์

4.1) การจับไมโครโฟนที่ถูกวิธี

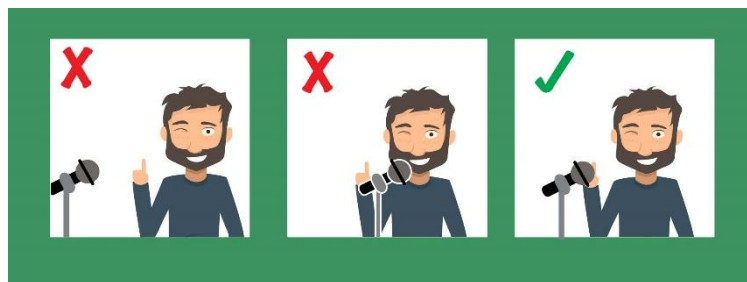
ตำแหน่งที่ถูกต้องในการจับไมโครโฟน คือ “ด้ามไมค์” ซึ่งเป็นส่วนที่ผลิตขึ้นมาเพื่อให้ผู้ใช้งานสามารถจับได้อย่างถนัดมือ ลักษณะการจับไมโครโฟน ควรจับตรงกลางไมโครโฟนหรือที่กล่าวไปข้างต้นเรียกว่า ด้ามไมค์ มือที่จับจะอยู่ในลักษณะเดียวกับการถือขวดน้ำ นิ้วโป้งมีลักษณะคล้องเป็นวงกลม หรือวางขนานกับตัวไมโครโฟน ไม่ควรกำบริเวณหัวไมโครโฟน หรือจับบริเวณด้านล่างติดกับสาย เพราะอาจจะเกิดความเสียหายกับไมโครโฟนได้

ภาพประกอบที่ 11 ลักษณะในการจับไมโครโฟนที่ถูกต้อง
ที่มา : <https://www.atprosound.com>

4.2) ตำแหน่งของผู้ซักร้องต่อการใช้ไมโครโฟน

ผู้ซักร้องจำเป็นต้องเรียนรู้การใช้ไมโครโฟนในขั้นเบื้องต้น กล่าวคือระยะห่างจากตัวไมโครโฟนกับผู้ซักร้อง ผู้ซักร้องไม่ควรยื่นปากจนชิดตัวไมโครโฟนมากเกินไป เนื่องจากจะทำให้เสียงที่ออกมาแตกพร่า หรือได้เสียงที่ดังเกินไป อีกทั้งยังได้ยินเสียงที่ไม่ต้องการ เช่น เสียง P B T K ยกตัวอย่างเช่น เวลาเราพูดคำที่มี พ.พาน จะมีเสียง “เพอะ” ออกมา เสียงส่วนเกินนี้ทำให้อารมณ์ของเสียงเปลี่ยนไปได้ ทั้งนี้ตัวไมโครโฟนและปากผู้ซักร้องไม่ควรห่างกันเกินไป เพราะเสียงที่ออกจากไมโครโฟนจะได้ลักษณะเสียงที่เบาเกินไป หากผู้ซักร้องอยู่ในตำแหน่งที่พอดี และใช้เสียงได้อย่างเหมาะสม จะทำให้เสียงที่ออกมาไม่ดังหรือเบาจนเกินไป อีกทั้งผู้ใช้เสียงไม่เหนื่อยมากจนเกินไปด้วย

ภาพประกอบที่ 12 ตำแหน่งของผู้ขั้บร้องต่อการใช้ไมโครโฟน

ที่มา : canva

การวางตำแหน่งของไมโครโฟนที่กล่าวไปข้างต้นเป็นหลักการขั้นพื้นฐานที่ผู้ขั้บร้องควรคำนึงถึง เมื่อเกิดความชำนาญแล้วจึงค่อยเรียนรู้การวางไมโครโฟนต่อลักษณะเสียงของตนเอง

4.3) เทคนิคในการใช้ไมโครโฟน

สถาบันดนตรีเคพีเอ็น (2553) ได้กล่าวถึงเทคนิคในการใช้ไมโครโฟน ซึ่งสรุปเป็น 5 เทคนิค ดังนี้

1) ผู้ขั้บร้องหรือผู้ใช้เสียง ควรไปถึงก่อนสถานที่จัดงานหรือจัดกิจกรรมก่อนเวลาสัก 1 ชั่วโมง เพื่อไปเตรียมตัวก่อนแสดงและทดลองพูดผ่านไมโครโฟนดูว่ากระแสเสียงเป็นอย่างไร ตนเองได้ยินชัดเจนหรือไม่

2) ในขณะที่ใช้เสียง ควรสังเกตเสียงจากไมโครโฟนด้วยว่าชัดเจนเพียงใด ผู้ขั้บร้องต้องมีการปรับระยะการใช้ไมโครโฟนให้เหมาะสม

3) ต้องสังเกตว่า สวิตช์เปิด - ปิดไมโครโฟนอยู่ตำแหน่งใด ก่อนทำการใช้ไมโครโฟนต้องเปิดให้เรียบร้อย หลังจากใช้ไมโครโฟนเสร็จต้องปิดให้เรียบร้อย เพื่อป้องกันเสียงอื่น ๆ แทรกขณะไม่ได้ใช้ไมโครโฟน นอกจากนี้ขาตั้งไมโครโฟนจะมีหลายแบบ ต้องศึกษาข้อมูลจากผู้ควบคุมเสียงก่อนเสมอว่าเลื่อนขึ้นลงอย่างไร

4) อย่าทดลองเสียงด้วยการเคาะ หรือเป่าลมใส่ไมโครโฟนเป็นอันขาด เนื่องจากจะทำให้เกิดเสียงอันไม่พึงประสงค์ และการรับสัญญาณของไมโครโฟนอาจจะเสื่อมหรือเสียก็เป็นได้ ผู้ขั้บร้องหรือผู้ใช้ไมโครโฟนควรใช้เสียงพูด เช่น “เซ็ค วัน ทู ทรี”

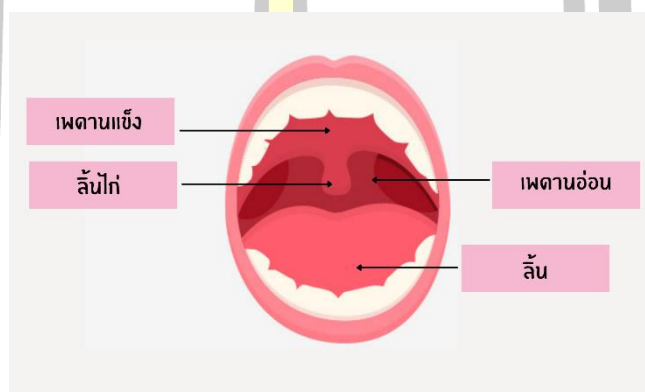
5) เมื่อพูดจบในแต่ละช่วง หากจำเป็นต้องอยู่บนเวที และต้องถือไมโครโฟนไว้ ควรถือไว้ระดับเอว อย่ายื่นถือแบบตามสบาย เพราะจะทำให้ดูบุคลิกภาพไม่ดี

5) การออกเสียงและการวางรูปปาก

การออกเสียงสระในการขั้บร้องนั้น มีสระที่ใช้เป็นหลักในการร้อง คือ สระอา (A) สระเอ (E) สระอี (I) สระโอ (O) สระอุ (U) ในการขั้บร้องนั้นจะต้องวางรูปปากให้ถูกต้องตาม

สระนั้น ๆ จะต้องฝึกให้เป็นธรรมชาติจนสามารถนำไปใช้งานได้เป็นอย่างดี ซึ่ง ชญา นิศ โนมะยา (2556) ได้กล่าวว่า การออกเสียงภาษาเป็นหนึ่งในวิวัฒนาการของมนุษย์ โดยอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงประกอบไปด้วย 1) ลิ้น 2) ขากรรไกร 3) รูปปาก

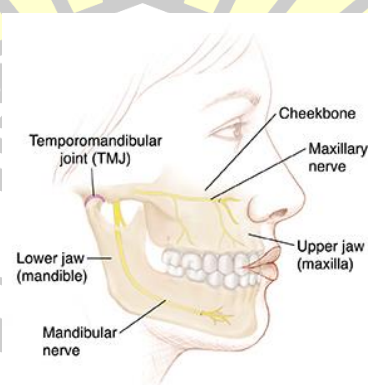
ลิ้น (Tongue) เป็นกล้ามเนื้อที่มีลักษณะยาวเรียว มีความยืดหยุ่นสูง อยู่พื้นฐานของช่องปาก ในขณะที่ขบร้อง ลิ้นต้องวางแบนราบและไม่เกร็ง เพื่อช่วยให้เสียงที่เปล่งออกมาชัดเจน ไม่ติดขัด ช่วยให้ร้องเสียงสูงได้ง่าย

ภาพประกอบที่ 13 ลิ้น

ที่มา : canva

ขากรรไกร (Jaw) เป็นโครงสร้างกระดูกบริเวณรอบช่องปาก แบ่งออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่ กระดูกขากรรไกรล่าง และกระดูกขากรรไกรบน ในขณะที่ขบร้อง ผู้ขบร้องควรปล่อยขากรรไกรให้เคลื่อนที่ขึ้นลงอย่างอิสระ และไม่เกร็ง การปล่อยขากรรไกรช่วยให้เสียงร้องก้องกังวานและช่วยให้คอไม่เกร็ง

ภาพประกอบที่ 14 ขากรรไกร

ที่มา : <https://assets.lybrate.com/imgs/tic/enadp/image-of-the-jaw.jpg>

รูปปาก ผู้ขับร้องต้องคำนึงถึงการวางรูปปากให้ถูกต้อง ด้วยการบังคับริมฝีปาก ตำแหน่งขากรรไกร และวางลิ้นให้แบนราบไม่เกร็ง การวางรูปปากให้ถูกต้องตามการออกเสียงสระแต่ละตัว จะช่วยให้ภาษา (เสียงร้อง) มีความชัดเจน ฟังเข้าใจ การเปล่งเสียงในระดับต่าง ๆ ทำได้ง่ายขึ้น และช่วยให้เสียงพุ่งไปหาผู้ฟัง

การวางรูปปาก อา (A) : อ้าปากโดยยกขากรรไกรบนขึ้น ปล่อยขากรรไกรล่างตามสบาย ลิ้นวางราบปล่อยเป็นธรรมชาติ อ้าปากสบายและไม่อ้าปากกว้างเกินไป

ภาพประกอบที่ 15 การวางรูปปากสระอา (A)

ที่มา : canva

การวางรูปปาก เอ (E) : อ้าปากครึ่งเดียว ริมฝีปากเหยียดออกไปทางด้านข้าง ลิ้นหดเล็กน้อย ตำแหน่งลิ้นค่อนไปข้างหลัง

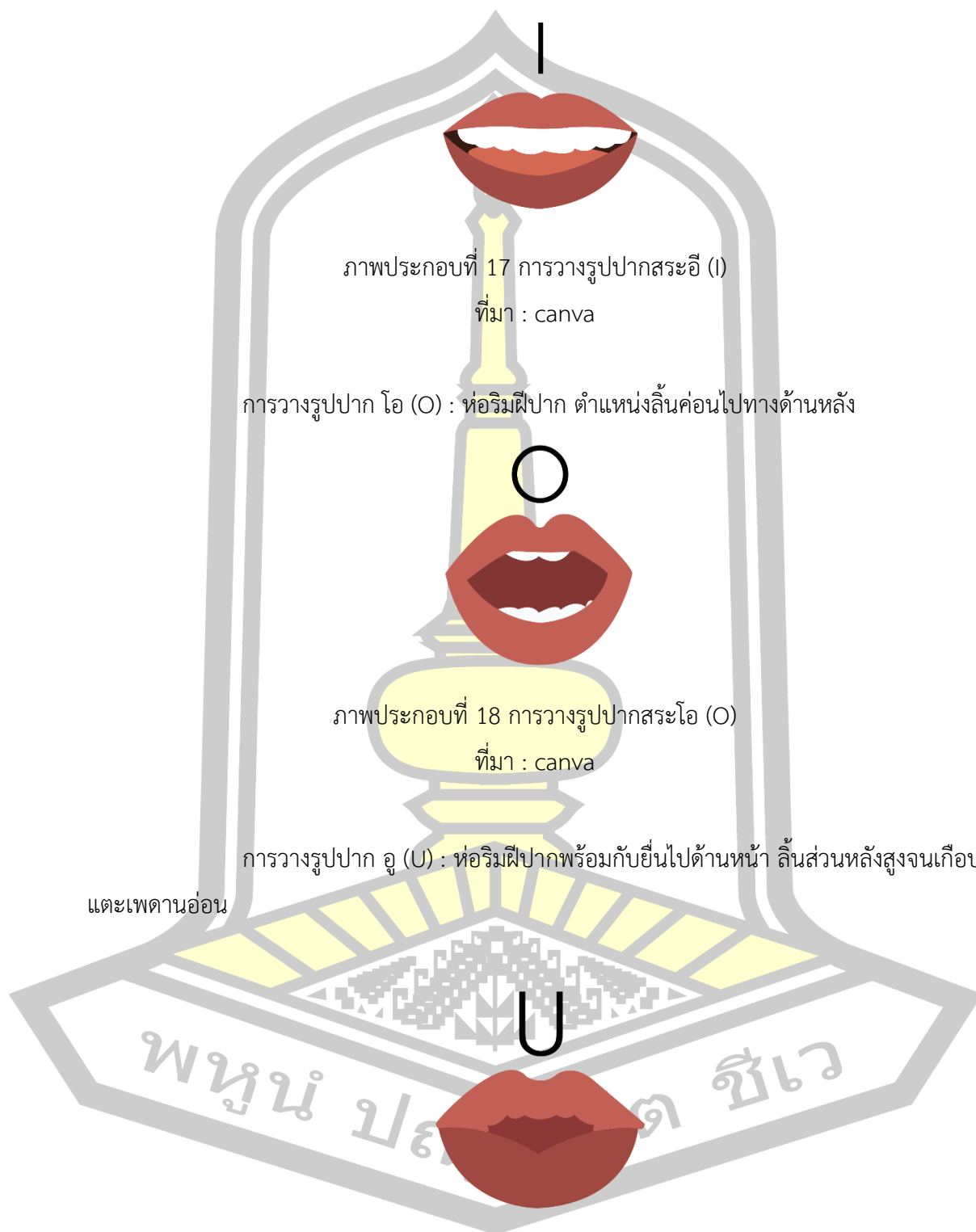

ภาพประกอบที่ 16 การวางรูปปากสระเอ (E)

ที่มา : canva

พจนัน ปณฺ ทิโต ชีเว

การวางรูปปาก อี (I) : ฉีกมุมปาก ลิ้นเกือบแตะเพดานแข็ง คล้ายการยิ้ม

ภาพประกอบที่ 17 การวางรูปปากสระอี (I)

ที่มา : canva

การวางรูปปาก โอ (O) : ห่อริมฝีปาก ตำแหน่งลิ้นค่อนข้างไปทางด้านหลัง

ภาพประกอบที่ 18 การวางรูปปากสระโอ (O)

ที่มา : canva

การวางรูปปาก อู (U) : ห่อริมฝีปากพร้อมยกขึ้นไปด้านหน้า ลิ้นส่วนหลังสูงจนเกือบแตะเพดานอ่อน

ภาพประกอบที่ 19 การวางรูปปากสระอู (U)

ที่มา : canva

6) การเปล่งเสียง (Phonation)

เสียงของมนุษย์เกิดจากการสั่นสะเทือนของเส้นเสียงที่อยู่ภายใต้กล่องเสียง มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล เนื่องจากขนาด รูปร่าง ลักษณะของกล่องเสียง และเส้นเสียงของแต่ละคนนั้นไม่เหมือนกัน โดยกล่องเสียงเป็นอวัยวะในระบบทางเดินหายใจ มีลักษณะเป็นท่อยาวประมาณ 5 เซนติเมตร อยู่ทางด้านหน้าของลำคอ ตำแหน่งที่หลอดลมแยกกับหลอดอาหารทำหน้าที่เป็นทางผ่านเข้าออกของอากาศในระบบทางเดินหายใจและการผลิตเสียงต่าง ๆ (ชญาณิช โนมะยา ฟลอส์ซี, 2560)

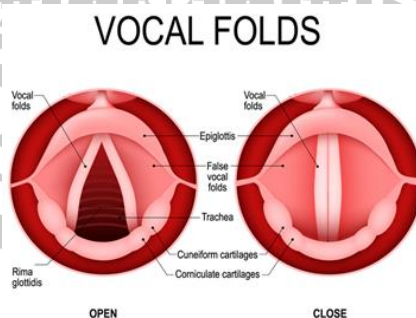

ภาพประกอบที่ 20 กล่องเสียง

ที่มา : <https://www.shutterstock.com/th/image-vector/human-larynx-anatomy>

เส้นเสียง (Vocal cords, Vocal folds) เป็นกล้ามเนื้อ 2 แผ่น ซึ่งประกอบด้วยเยื่อบุผิว (Mucous membrane) และเอ็นบาง ๆ สีขาว มีลักษณะคล้ายรูปปริซึม วางตัวขนานกันอยู่ในกล่องเสียง บริเวณส่วนบนสุดของท่อลม

สุธาสิณี ธีระพันธ์ (2563) ได้กล่าวว่า เส้นเสียงเป็นส่วนประกอบของการร้องเพลงที่สำคัญส่วนหนึ่งที่ต้องทำความเข้าใจ เนื่องจากเส้นเสียงเป็นส่วนที่ไม่สามารถเห็นได้และเป็นส่วนที่มีความซับซ้อนอย่างมาก การทำงานของเส้นเสียงคล้ายกับหลอดสุญญากาศควบคุมการไหลของลมที่ส่งมาจากปอด และกลไกของทั้งสองอย่างนี้เป็นตัวควบคุมระดับเสียงและลักษณะของเสียง

ภาพประกอบที่ 21 ลักษณะของเส้นเสียง

ที่มา : <https://hdmall.co.th>

หลักการเปล่งเสียงร้อง มีขั้นตอนการเปล่งเสียงร้อง แบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน (ชญาณิช โนมะยะ, 2556) ดังนี้

1) ขั้นตอนการหายใจ เป็นขั้นตอนการหายใจเข้าผ่านทางช่องจมูกหรือช่องปาก เพื่อรับเอาอากาศเข้าสู่ปอด แล้วหายใจออกเพื่อระบายลมออกจากปอด ให้เคลื่อนที่ไปสู่ส่วนที่ใช้ในการเปล่งเสียง

2) ขั้นตอนการเปล่งเสียง (Phonation part) เป็นขั้นตอนในการเปลี่ยนลมหายใจให้กลายเป็นเสียง โดยเริ่มจากลมไหลออกจากปอด ผ่านทางหลอดลมไปสู่กล่องเสียงซึ่งมีเส้นเสียงอยู่ภายใน ลมจะทำให้เส้นเสียงสั่นสะเทือน เกิดเป็นคลื่นเสียงที่มีระดับเสียงสูง – ต่ำ ความดัง – เบา และคุณภาพเสียงแบบต่าง ๆ

3) ขั้นตอนการสร้างความก้องกังวาน (Resonation part) เป็นขั้นตอนในการสร้างความก้องกังวานให้กับคลื่นเสียง ทำให้คุณภาพเสียงเปลี่ยนแปลงไป เช่น ความดัง ความก้องกังวาน

4) ขั้นตอนการออกเสียงภาษา (Articulation part) เป็นขั้นตอนในการเปลี่ยนคลื่นเสียงให้กลายเป็นเสียงในภาษาต่าง ๆ โดยใช้อวัยวะในการออกเสียง เช่น ริมฝีปาก ฟัน ลิ้น ช่องจมูก

การเปิดช่องคอเพื่อเปล่งเสียงนั้นจะทำให้เสียงที่เปล่งออกมากังวาน ซึ่งในการเปิดช่องคอจะต้องคลายความเกร็ง และขยายช่องคอกออก ในการฝึกควรใช้สระในการฝึก เช่น สระอา สระโอะ สระอุ หรืออาจจะใช้การพูดโดยใช้จินตนาการ เช่น “ส้มโอลูกโต ๆ” “สิงโตตัวใหญ่มาก” เป็นต้น สำหรับคนที่มีเสียงแหลม ควรฝึกออกเสียง โอะ, อุ เพราะจะทำให้มีเสียงที่ลึกและทุ้มขึ้น เนื่องจากสระโอะ และสระอุนี้เป็นสระที่จะทำให้เปิดช่องคอได้เต็มที่ และสำหรับคนที่มีเสียงทุ้ม ควรฝึกออกเสียง เอ, อี เพราะจะทำให้มีเสียงที่แหลมขึ้น เนื่องจากสระเอ และสระอีนั้นจะใช้ช่องปากและช่องคอกที่แคบกว่า โดยวิธีการฝึกการเปิดช่องคอ มีขั้นตอนดังนี้

1) เปล่งเสียงเลียนแบบอาการหาวนอน แล้วค้างไว้ขณะนั้นให้สังเกตบริเวณช่องคอของเรา ให้รู้สึกว่ช่องคอกว้างกลม จากนั้นจึงคลายลงด้วยการผ่อนลมหายใจออก

2) สร้างจินตนาการว่ากำลังตีเครื่องตีและเตรียมช่องคอรับ สังเกตให้รู้สึกเห็นลักษณะการเปิดออกของช่องคอ แล้วจำไว้ทุกครั้งที่จะเปล่งเสียงขับร้อง ต้องเปิดช่องคอในลักษณะเดียวกัน

3) เปล่งเสียงใดเสียงหนึ่งพร้อมกับบอมบี้ม ช่องคอกก็จะเปิดออก

4) ทำจิตใจให้สดใสและปลอบปล้มจะทำให้ช่องคอเปิดออกอย่างอัตโนมัติ

5) อ้าปากให้กว้างที่สุด แล้วเงี่ยหูฟังเสียงที่เบาที่สุด แล้วช่องคอกจะเปิดออก (ปิ่นศิริ ศิริปิ่น, 2551)

6) การดูแลรักษาเส้นเสียง

สถาบันดนตรีเคพีเอ็น (2553) ได้กล่าวถึงการดูแลรักษาเส้นเสียงไว้ว่า นักร้องควรพักผ่อนให้เต็มที่ ไม่ควรอดนอน ออกกำลังกายสม่ำเสมอ ทำให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ ซึ่งเป็นรากฐานให้เกิดเสียงที่มีคุณภาพ รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ต่อร่างกาย หลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่หรือดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และหลีกเลี่ยงการใช้เสียงตะโกน และการใช้เสียงให้ถูกตำแหน่ง (Voice Register) จะช่วยให้รักษาสุขภาพเสียงได้ ลักษณะทางกายภาพของเสียงสามารถแบ่งได้อย่างกว้าง 3 ระดับ คือ

โทนเสียงต่ำ (Chest Tone) เมื่อทำการเปล่งเสียงจะรู้สึกเกิดการสั่นสะเทือนบริเวณหน้าอก ลักษณะของเสียงจะมีความกังวาน ทุ่ม ใหญ่ ตำแหน่งของเสียงจะอยู่ที่ริมฝีปากล่าง

โทนเสียงกลาง (Mouth Tone) เมื่อทำการเปล่งเสียงจะรู้สึกเกิดการสั่นสะเทือนบริเวณช่องปาก และในโพรงอากาศบริเวณจมูก ตำแหน่งของเสียงจะอยู่ที่ริมฝีปากถึงโหนกแก้ม

โทนเสียงสูง (Head Tone) เมื่อทำการเปล่งเสียงจะรู้สึกเกิดการสั่นสะเทือนก้องบริเวณเหนือลิ้นไก่หรือเพดานอ่อนและส่วนหลังของศีรษะก้องกังวานในโพรงกะโหลกมาถึงช่วงบริเวณหน้าผาก ตำแหน่งของเสียงจะอยู่ที่ระหว่างคิ้ว

7) การเตรียมความพร้อมก่อนการขับร้อง

ชยวนิศ โนมะยา (2556) ได้กล่าวถึงการเตรียมความพร้อมก่อนการขับร้องว่า การอบอุ่นร่างกาย และการวอร์มเสียงช่วยให้เลือดไหลเวียนไปยังส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้อย่างทั่วถึง ทำให้กล้ามเนื้อลดอาการเกร็งลงได้ ซึ่งการวอร์มเสียงจะช่วยให้เตรียมความพร้อมให้กับร่างกายและเสียงก่อนการฝึกเทคนิคที่ยากขึ้นต่อไป โดยมีวิธีการดังนี้

1) การอบอุ่นร่างกาย เป็นการเตรียมความพร้อมให้กับร่างกาย รู้สึกผ่อนคลาย
ในขณะที่ขับร้อง

2) การหมุนศีรษะ เพื่อยืดและคลายกล้ามเนื้อบริเวณคอ

3) การหมุนไหล่ เพื่อคลายกล้ามเนื้อหัวไหล่และกล้ามเนื้อหลังส่วนบน

4) การยืดกล้ามเนื้อซี่โครง เพื่อยืดกล้ามเนื้อซี่โครง สำหรับการหายใจที่ดียิ่งขึ้น

5) การวอร์มเสียง เป็นการเตรียมความพร้อมเพื่อการออกเสียงให้เป็นธรรมชาติ

ในการขับร้อง

6) การสั่นริมฝีปาก เพื่อฝึกการเปล่งเสียงให้เสียงที่ออกมามีความสม่ำเสมอ

8) การตีความหมายของบทเพลง

ชยวนิศ โนมะยา (2556) ได้กล่าวถึงการตีความบทเพลงไว้ว่า นักร้องควรอ่านเนื้อเพลงเพื่อแยกแยะว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร และสรุปเนื้อหาของบทเพลงว่าต้องการสื่อสารเรื่องใด เช่น ความรัก ความเสียใจ ความท้อแท้ ความผิดหวัง การให้กำลังใจ เป็นต้น อีกทั้งมีสมาธิอยู่กับข้อความนั้น ๆ ในการขับร้องแต่ละประโยค เราควรรู้สึกอยากที่จะแสดงออกอย่างไร เช่น ใช้น้ำเสียงแบบ

ไทน ความดั่งเบา การเน้นคำ เป็นต้น นักร้องควรจำเนื้อเพลงให้ได้ เราจะสามารถจินตนาการได้อย่างอิสระไปกับเสียงดนตรี ไม่มัวแต่มาคำนึงอ่านเนื้อร้อง

สถาบันดนตรีเคพีเอ็น (2553) ได้กล่าวว่า เทคนิคทางการพูดและการแสดง (Speech and Drama) การแสดงในที่นี้หมายถึง การใส่อารมณ์ การตีความหมายของบทเพลงต้องใส่อารมณ์แบบไทนอย่างไรจึงจะถูกต้องตามความหมายของบทเพลง เช่น เพลงที่มีความหมายไปในทางที่เศร้าจะต้องแสดงอารมณ์ของบทเพลงอย่างไร บทเพลงที่มีเนื้อหาไปในทางที่สนุกสนานจะต้องแสดงอารมณ์อย่างไร ซึ่งการใส่อารมณ์ต่าง ๆ เข้าไปบทเพลง จะทำให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์คล้อยตาม และเข้าใจบทเพลงมากยิ่งขึ้น

จากข้อมูลเกี่ยวกับหลักการและขั้นตอนการฝึกขับร้องสรุปได้ว่า หลักการและขั้นตอนการฝึกขับร้องเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยหลักการทางวิชาการและเทคนิคปฏิบัติ โดยเริ่มจากการฝึกการหายใจซึ่งแบ่งออกเป็นสามกระบวนการ ได้แก่ การหายใจเข้า การเก็บลมหายใจ และการหายใจออกตามด้วยการควบคุมลมหายใจเพื่อให้เสียงต่อเนื่องและทรงพลัง นอกจากนี้ การวางท่าทางที่เหมาะสม ทั้งการยืนและการนั่งมีผลต่อคุณภาพเสียงและบุคลิกภาพของผู้ขับร้อง อีกทั้งการใช้ไมโครโฟนอย่างถูกวิธี ทั้งการจับ ตำแหน่งการใช้งาน และเทคนิคการใช้ก็มีความสำคัญในการขยายเสียงให้ชัดเจน ส่วนการออกเสียงและการวางรูปปากที่ถูกต้องช่วยให้เสียงร้องมีความชัดเจนและไพเราะ โดยต้องฝึกควบคุมลิ้น ขากรรไกร และริมฝีปากให้สัมพันธ์กัน รวมถึงการเปล่งเสียงที่เกิดจากการสั่นของเส้นเสียงในกล่องเสียง ซึ่งมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ทั้งนี้ผู้ขับร้องต้องฝึกฝนการตีความหมายของบทเพลงเพื่อให้การสื่อสารผ่านน้ำเสียงออกมาตรงกับความหมายของเพลง เช่น ใช้น้ำเสียงแบบไทน การเล่นเสียงเน้นคำ ความดั่งเบาและผู้ขับร้องต้องจดจำเนื้อเพลงให้ได้เป็นอย่างดี เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจในการขับร้อง ดังนั้น การฝึกขับร้องที่มีประสิทธิภาพต้องอาศัยทั้งหลักการที่ถูกต้องและการฝึกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ

2.2 แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้อง

2.2.1 แนวคิดและหลักการสอนดนตรี

ทศนา แคมมณี (2562) ได้กล่าวในเรื่องของวิธีสอนไว้ว่า “วิธีการสอนต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ซึ่งแต่ละวิธีมีองค์ประกอบและขั้นตอนการดำเนินการที่มีลักษณะเด่นเป็นเอกลักษณ์ นำไปสู่วัตถุประสงค์เฉพาะของวิธีการนั้น” วิธีการสอนมีหลายรูปแบบ ได้แก่ วิธีการการสอนโดยใช้การบรรยาย วิธีสอนโดยใช้การสาธิต วิธีสอนโดยใช้การทดลอง วิธีสอนโดยใช้การนิรนัย วิธีสอนโดยการอุปมา วิธีสอนโดยใช้การทัศนศึกษา วิธีสอนโดยใช้อภิปรายกลุ่มย่อย วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ วิธีสอนโดยใช้กรณีตัวอย่าง วิธีสอนโดยใช้โดย

ใช้สถานการณ์จำลอง เป็นต้น โดยมีตัวอย่างวิธีการสอนที่มีความเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนดนตรี
4 วิธี ดังนี้

1) วิธีสอนโดยใช้การบรรยาย (Lecture) คือ กระบวนการสอนที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมายที่กำหนด โดยเตรียมเนื้อหาแล้วบรรยายบอกอธิบายเนื้อหาสาระให้แก่ผู้เรียน แล้วประเมินผู้เรียน

2) วิธีสอนโดยใช้การสาธิต (Demonstration) คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมายที่กำหนด โดยแสดงให้เห็นได้ฟัง ได้สังเกตดู แล้วให้ผู้เรียนซักถาม อภิปรายผลจากการสังเกตการสาธิต

3) วิธีสอนโดยใช้การนิรนัย (Deduction) คือ กระบวนการสอนที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมายที่กำหนด โดยสอนให้ผู้เรียนเข้าใจหลักการ ทฤษฎีและยกตัวอย่างหลาย ๆ ตัวอย่างจากการใช้ทฤษฎีนั้น

4) วิธีสอนโดยการใช้อุปมา (Induction) คือ กระบวนการสอนที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมายที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนสรุปหลักการต่าง ๆ ด้วยตนเอง

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553) ได้ให้ความหมายของวิธีสอนไว้ว่า “วิธีสอน หมายถึง กระบวนการต่าง ๆ ที่ผู้สอนใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เกิดการเรียนตาม จุดประสงค์ที่กำหนดไว้”

นคร วงศ์ไชยรัตนกุล (2554) ได้กล่าวถึงหลักการสอนดนตรีจากหนังสือ “ดนตรีในระบบการเรียนการสอน” ซึ่งสรุปได้ดังนี้

หลักการสอน วิธีนี้ยึดหลักเดียวกับกระบวนการเรียนรู้ทางภาษานั้น คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ทักษะการฟังและการอ่านเป็นทักษะที่ต้องนำมาใช้ในการเรียนดนตรีโดยตรง เพราะการเรียนดนตรีต้องใช้ “การฟังและการอ่านโน้ต” ส่วนการพูดและการเขียนในความหมาย ทางดนตรีหมายถึง การร้องและการสร้างสรรค์ทางดนตรี ซึ่งจะเห็นว่าวิธีนี้ครอบคลุมทักษะต่าง ๆ ทางดนตรีครบถ้วน วิธีการ กระบวนการในการเรียนดนตรี เริ่มด้วยการฟังดนตรีเป็นพื้นฐานสำคัญ (การฟัง) ขั้นที่สอง ผู้เรียนจะตอบสนองต่อดนตรีโดยการร้อง การแสดงหรือการเคลื่อนไหว (การพูด) ขั้นที่สาม เมื่อผู้เรียนมีพื้นฐานแล้วสัญลักษณ์ทางดนตรีจะเข้ามามีบทบาท นั่นคือ ผู้เรียนจะเริ่มการอ่านภาษาดนตรี (การอ่าน) ขั้นสุดท้าย จะเป็นการเขียนภาษาดนตรีและการสร้างสรรค์ดนตรี (การเขียน)

1) การสอนการฟัง

1.1) การฟัง (Listening) การฟังเป็นทักษะเบื้องต้นที่จำเป็นในการเรียนดนตรี เนื่องจากการฟังทำให้ผู้เรียนดนตรีเกิดความเข้าใจในดนตรีและเป็นจุดเริ่มต้นให้ผู้เรียนพัฒนาการทางดนตรีด้านอื่น ๆ ต่อไปด้วย นอกจากนี้การฟัง จัดเป็นประสบการณ์ที่สำคัญสำหรับผู้เรียนดนตรีทุกระดับ เพราะเมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจในการฟังดนตรีหรือบทเพลงใด ๆ แล้ว ผู้นั้นจะเกิดความพึงพอใจ มี

อารมณ์ความรู้สึกร่วมไปกับดนตรีซึ่งช่วยให้ผู้นั้นมีพัฒนาการทั้งทางด้านความคิด และอารมณ์ นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้นั้นรู้จักใช้เวลาว่างในการฟังดนตรี ซึ่งผลรวมทั้งหมดนี้นำไปสู่ความซาบซึ้งในสุนทรียะทางดนตรี

1.2) ความมุ่งหมายของการฟัง โดยทั่วไป คือ การพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการรับรู้และรู้สึกถึงความสวยงามในสุนทรียะของดนตรีและความสนุกสนาน เนื่องมาจากการฟังดนตรีด้วยความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง จากความมุ่งหมายดังกล่าวนี้ การจัดประสบการณ์เกี่ยวกับการฟังจึงควรคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ คือผู้เรียนควรมีโอกาสได้ฟังดนตรีทุกประเภท กล่าวคือ เพลงไทย เพลงไทยสากล เพลงพื้นเมือง ฯลฯ ผู้เรียนควรเรียนรู้และพัฒนาความสามารถในการตอบสนองต่อองค์ประกอบดนตรี ผู้เรียนควรได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับการฟังอย่างมีความหมายเป็นรูปแบบประกอบกับความสนุกสนาน โดยเน้นให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการฟังโดยการรับรู้ เลือกสรรบทเพลงที่เหมาะสมกับระดับและวัยของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และเกิดความเข้าใจในบทเพลงนั้นได้ อันจะนำไปสู่ความซาบซึ้งในดนตรีต่อไป ผสมผสานกิจกรรมการฟังกับกิจกรรมดนตรีอื่น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนรู้ทักษะดนตรีต่าง ๆ ไปพร้อม ๆ กัน พัฒนาความซาบซึ้งในสุนทรียะของดนตรี

1.3) ข้อควรคำนึงเกี่ยวกับการสอนฟัง ควรมีการเลือกเพลงเพื่อใช้สอนฟังควรให้เหมาะสมกับวัยผู้เรียน การสอนการฟังแต่ละระดับชั้น ควรคำนึงถึงสมาธิและความพร้อมในการฟังของผู้เรียนเป็นสำคัญ เพลงที่นำมาใช้ในการสอนฟัง ควรมีความเร็วจังหวะต่างกัน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ความรู้สึกที่ได้จากเพลงในลักษณะต่าง ๆ ควรแนะนำให้ผู้เรียนฟังในสิ่งที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียน เรียนรู้ โดยเฉพาะในระยะแรกของการสอนฟัง ผู้เรียนควรมีโอกาสรับฟังเพลงนั้น ๆ มากกว่า 1 ครั้ง เพื่อให้ผู้เรียนชินกับเพลง ซึ่งช่วยให้เข้าใจและซาบซึ้งในดนตรีได้ เครื่องเสียงที่ใช้ในการสอนฟัง ควรมีคุณภาพที่ดี เพื่อช่วยในการรับรู้ที่สมบูรณ์ กิจกรรมประกอบการฟัง เช่น การเคลื่อนไหว การร้อง แนวทำนองสำคัญของเพลงเป็นสิ่งช่วยให้ผู้เรียนฟังได้ดีขึ้น ผู้สอนควรคำนึงถึงกิจกรรมประกอบการฟังอยู่เสมอ ควรให้ผู้เรียนทราบที่มาของเพลงหรือประวัติผู้ประพันธ์เพลงด้วย สิ่งเหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและเห็นถึงความสำคัญหรือความหมายของบทเพลงได้ดี บทเพลงที่ใช้ในการสอนฟังควรเป็นบทเพลงประเภทต่างๆ ทุกประเภทเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เพลงต่าง ๆ นอกจากนี้ผู้เรียนควรได้ฟังเพลงที่มีคุณค่าทางศิลปะด้วย เพื่อการพัฒนาความซาบซึ้งในสุนทรียะของดนตรี ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายสูงสุดของการสอนฟัง

การสอนทักษะปฏิบัติ ในการสอนทักษะปฏิบัติ ผู้สอนต้องมีการวางแผนลำดับขั้นตอนในการถ่ายทอดทักษะเพื่อให้ผู้เรียนได้รับทักษะนั้นอย่างถูกต้องสมบูรณ์ โดยมีการวางขั้นตอนตามแบบของปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546) ดังนี้

1) ผู้สอนต้องมีการวิเคราะห์และแยกแยะรายละเอียดของทักษะเหล่านั้นออกมาอย่างชัดเจน เพื่อให้การสอนเป็นไปตามลำดับ

2) ผู้สอนต้องตรวจสอบความสามารถและทักษะพื้นฐานของผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่จะสอนว่าอยู่ในระดับใด มีมากเพียงใด ทำการทดสอบการปฏิบัติเบื้องต้นตามลำดับ

3) ฝึกตามหน่วยย่อยต่าง ๆ จนเกิดความชำนาญ และแก้ไขตามหน่วยที่ยังไม่ชำนาญ ให้ความสนใจในสิ่งที่ผู้เรียนยังไม่ชำนาญ

4) อธิบายและสาธิตทักษะต่าง ๆ ให้ผู้เรียนได้เห็น อธิบายพร้อมแสดง ตัวอย่างให้เห็นอย่างชัดเจน ให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจด้วยตนเองจากสื่อต่าง ๆ เช่น วิดีทัศน์ ซีดี เป็นต้น ให้ผู้เรียนอภิปรายและสรุปจากสื่อที่ได้ชม และผู้สอนอธิบายสรุปอีกครั้ง

5) จัดให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติทักษะที่ตนได้รับการฝึกมา โดยผู้สอนต้องควบคุมให้ผู้เรียนปฏิบัติได้ถูกต้องตามลำดับก่อนหลัง จัดกำหนดเวลาของการปฏิบัติให้ดี เมื่อการปฏิบัติสำเร็จเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ด้านผู้สอนประเมินผลบอกถึงความผิดพลาดและแนวทางแก้ไข เมื่อผู้เรียนมีความชำนาญมากขึ้นจะสามารถประเมินการปฏิบัติได้โดยตัวผู้เรียนเอง

ในการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติต้องเป็นไปตามลำดับขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ เพื่อให้การพัฒนาทักษะเหล่านั้นเป็นไปอย่างสมบูรณ์ จนเกิดความชำนาญ โดยสามารถแบ่งขั้นตอนในการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามวิธีของฮาเบอร์ (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2546) โดยฮาเบอร์ได้แบ่งเป็น 3 ขั้นตอนคือ

1) ขั้นทำความเข้าใจ ผู้เรียนต้องศึกษาขั้นตอนต่าง ๆ ของทักษะอย่าง ละเอียดจนเข้าใจว่าจะต้องปฏิบัติอย่างไร สามารถอธิบายกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นจากการปฏิบัติได้

2) ขั้นฝึกหัดจนเป็นพฤติกรรมที่คงที่ ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้รับการฝึกฝน มีการแก้ไขพฤติกรรมให้ถูกต้อง จนความผิดพลาดลดน้อยลงและถูกแทนที่ด้วยพฤติกรรมที่ถูกต้อง จนพัฒนาจนเกิดความชำนาญได้

3) ขั้นปฏิบัติได้อย่างอัตโนมัติ เป็นขั้นตอนที่โอกาสผิดจะเกิดขึ้น สามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง มีความเชี่ยวชาญต่อทักษะนั้นเป็นอย่างดี

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนดนตรี

ในการเรียนดนตรีนั้นมีปัจจัยหลายอย่างที่เป็นแรงผลักดัน อดุจริต ส่งเสริม หรือส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมแก่พฤติกรรมในการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยปัจจัยเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งต่อกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2541) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเรียนรู้ในด้านต่าง ๆ สามารถสรุปและแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1. ปัจจัยภายนอก คือ ปัจจัยที่เกิดภายนอกของตัวผู้เรียน แต่ส่งผล กระทบต่อพฤติกรรม แนวคิดและจิตใจของผู้เรียน ทั้งด้านบวกและด้านลบ เช่น สภาพของห้องเรียนแรงจูงใจการเสริมแรงจากครูและผู้ปกครอง เครื่องดนตรีของผู้เรียน สภาพสังคมในสถานศึกษา

การแสดงดนตรี สื่อการสอนต่าง ๆ เป็นต้น

2. ปัจจัยภายใน คือ ปัจจัยที่เกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียน จากความคิด ความรู้สึก ลักษณะทางกายภาพของผู้เรียน เช่น ทักษะสติ สติปัญญา แรงบันดาลใจ ความชอบ รสนิยมส่วนบุคคล เพศ อายุ เป็นต้น ที่ส่งผลต่อความคิด จิตใจและพฤติกรรมในการเรียนรู้ของผู้เรียนได้

Hallam (2006) กล่าวว่า การฝึกซ้อมเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาทักษะความชำนาญทางด้านดนตรี การฝึกซ้อมดนตรีเป็นการฝึกที่หลากหลาย นักดนตรีไม่จำเป็นต้อง ฝึกซ้อมทักษะการปฏิบัติเพียงอย่างเดียว แต่ต้องมีพัฒนาการตีความหมายทางดนตรี ต้องมีการเล่นหรือ ร้องเพลงจากความจำ ร่วมฝึกซ้อมและร่วมแสดงกับนักดนตรีคนอื่น ๆ การทำดนตรีปฏิภาณและการปรับตัวให้เข้ากับสภาพบนเวทีการแสดง ปัจจัยสำคัญเหล่านี้ต้องประกอบด้วย ทักษะการฟัง เทคนิควิธีการ กระบวนการรับรู้ การสื่อสาร การแสดงดนตรี และทักษะการเรียนรู้ ซึ่งทักษะที่สมบูรณ์แบบนั้น ไม่สามารถเกิดขึ้นได้จากฝึกซ้อมที่ธรรมดาและซ้ำเดิม

Glise and A (1997) กล่าวว่า การฝึกซ้อม คือ กระบวนการเรียนรู้ผ่านบทเพลง การฝึกซ้อมนั้นประกอบด้วยส่วนสำคัญที่เป็นท่อนเพลงส่วนย่อย วลีโน้ตที่แยกย่อยออกมา ผ่านการซ้อมหลายครั้ง ด้วยวิธีการและแนวคิดด้านดนตรี

สุรติ ประพัฒน์รังสี (2550) ได้แบ่งขั้นตอนการฝึกซ้อมไว้ 4 ขั้นตอนดังนี้

- 1) การเตรียมการซ้อม ในขั้นนี้ต้องการวางแผนการซ้อม การจัดตารางซ้อม เรียนรู้ในสิ่งที่จะซ้อม เป็นต้น
- 2) วิธีการซ้อม เริ่มจากการวอร์มร่างกาย ฝึกซ้อมจากช้าไปหาเร็ว ฝึกทำทางที่ถูกต้อง เป็นต้น
- 3) ขั้นตอนการฝึกซ้อม ขึ้นอยู่กับเครื่องดนตรีแต่ละชนิด แต่ละประเภทจัดขั้นตอนตามความเหมาะสม
- 4) การหาความรู้เพิ่มเติม โดยหาความรู้เพิ่มเติมจากสื่อต่าง ๆ เช่น แผ่นซีดี แผ่นดีวีดี การแสดงคอนเสิร์ตต่าง ๆ หรือไปชมการแสดงดนตรีที่เล่นสด เป็นต้น

กระบวนการฝึกซ้อมเมื่อได้ปฏิบัติอย่างถูกวิธี มีความเหมาะสม จะส่งผลให้การปฏิบัติเครื่องดนตรีในเวลาแสดงจริงนั้นสมบูรณ์ ถึงแม้ว่าจะมีข้อผิดพลาดบ้าง เนื่องจากปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้องขณะทำการแสดงดนตรี แต่ก็จะเป็นผลดีเมื่อนำข้อผิดพลาดเหล่านั้นมาแก้ไขจนไม่เหลือข้อผิดพลาด ทำให้การแสดงครั้งต่อไปประสบความสำเร็จไปด้วยดีได้

การประเมินผลดนตรีสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ส่วน ได้แก่

- 1) การประเมินผลเนื้อหาดนตรี

เนื้อหาดนตรีได้แก่ องค์ประกอบดนตรี (จังหวะ ทำนอง เสียงประสาน รูปแบบ สีสัน และลักษณะของเสียง) และวรรณคดีดนตรี (บทเพลง และประวัติดนตรี) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรี สามารถประเมินผลโดยใช้การทดสอบในรูปของข้อสอบลักษณะต่าง ๆ ได้ เนื่องจากเป็นการ

ประเมินผลด้านการเนื้อหาแนวคิดมิได้เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติดนตรี นอกจากนี้สิ่งที่สามารถวัดได้ในลักษณะของเนื้อหาเช่นกัน คือ ทักษะการฟัง ซึ่งสามารถวัดได้โดยใช้แบบทดสอบ เพราะเป็นทักษะที่สามารถแสดงออกได้โดยการบรรยาย หรือการทำข้อสอบหลังจากที่ได้ฟังเพลงและการสร้างสรรค์ โดยเฉพาะการประพันธ์ สามารถวัดโดยให้ผู้เรียนประพันธ์คล้ายกับการเขียนเรียงความได้นอกเหนือไปจากการวัดการสร้างสรรค์ในเชิงทักษะ การประเมินผลเนื้อหาดนตรีควรประเมินระดับการเรียนรู้ทั้งด้านความรู้แง่มุมต่าง ๆ ความเข้าใจและแนวคิด รวมทั้งการนำความรู้ไปใช้ในการคิดวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่าด้วยอัตราส่วนของจำนวนข้อหรือน้ำหนักของการเรียนรู้แต่ละ ประเภท ขึ้นอยู่กับผู้สอนว่าจะเห็นความสำคัญของส่วนไหนมากกว่ากัน (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2544)

2) การประเมินผลทักษะด้านดนตรี

การประเมินผลทักษะดนตรีเกี่ยวข้องโดยตรงกับการปฏิบัติ ซึ่งสามารถ กระทำได้ใน 2 ลักษณะตามประเภทของการปฏิบัติดนตรีคือ การปฏิบัติเดี่ยวและการปฏิบัติกลุ่ม อย่างไรก็ตามเมื่อกล่าวถึงการประเมินผลทักษะดนตรีมักมุ่งเน้นไปที่การปฏิบัติเดี่ยวมากกว่า เนื่องจาก เป็นการประเมินผลภาคปฏิบัติกระบวนการประเมินผลจึงต้องกระทำเป็นรายบุคคล ย่อมต้องใช้เวลา ช่วงหนึ่งของการสอน ดังนั้น ในการวางโครงการสอน ผู้สอนจึงควรคำนึงถึงระยะเวลาที่ใช้ในการ ประเมินผลทักษะดนตรีด้วย (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2544)

3) การประเมินผลเจตคติดนตรี

การประเมินผลเจตคติดนตรีจัดเป็นการประเมินผลอีกลักษณะหนึ่งที่แตกต่างไปจากสองลักษณะที่กล่าวมา ทั้งนี้เนื้อหาในการประเมินผลมิใช่เป็นสิ่งที่สอนก็ได้ ดังเช่น เนื้อหาหรือทักษะดนตรีเจตคติซึ่งเกี่ยวกับบรรณนิยม ความชอบ ความมีสุนทรีย์และความซาบซึ้ง เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในจิตใจและอารมณ์ ซึ่งผู้เรียนอาจจะแสดงให้เห็นพฤติกรรมที่เด่นชัดหรือไม่แสดงให้เห็น พฤติกรรมก็เป็นได้ ดังนั้น ในการวัดผลเจตคติทางดนตรีจึงควรหาวิธีที่จะวัดเจตคติที่แท้จริงของผู้เรียนให้ ได้ เพราะเจตคติเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นต้องแสดงออกอย่างเห็นชัดดังกล่าว จึงควรวัดหลาย ๆ ลักษณะ และประเมินผลที่การกระทำเสมอ เป็นลักษณะของการประเมินผลเชิงกระบวนการ ทั้งนี้เพื่อให้ข้อมูลเชื่อถือได้ สำหรับการประเมินเจตคติดนตรี ถ้าออกมาในรูปการนำเสนอข้อมูล อาจจะทำเป็นตารางหรือใช้การเขียนบรรยายเพื่อให้เห็นลักษณะของผู้เรียน เช่น อาจเสนอความเป็นตารางแสดงเจตคติต่อการปฏิบัติทักษะดนตรี การปฏิบัติตนในการเรียนดนตรี ความสนใจการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ เป็นต้น (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2544)

จากข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิดและหลักการสอนดนตรีสรุปได้ว่า แนวคิดและหลักการสอนดนตรีมุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและพัฒนาทักษะดนตรีอย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยวิธีการสอนที่หลากหลาย เช่น การบรรยาย การสาธิต การนิรนัย และการอุป

มัย ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถซึมซับแนวคิดดนตรีทั้งในเชิงทฤษฎีและปฏิบัติ หลักการสอนดนตรีมีพื้นฐานมาจากแนวคิดการเรียนรู้ภาษาที่เน้นทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยเริ่มจากการฟังดนตรีเพื่อสร้างพื้นฐานความเข้าใจ ตามด้วยการร้องหรือการเล่นดนตรีเพื่อเสริมสร้างการตอบสนองทางดนตรี จากนั้นเข้าสู่กระบวนการอ่านโน้ตและสัญลักษณ์ทางดนตรี และสุดท้ายคือการเขียนหรือการสร้างสรรค์ดนตรี การเรียนการสอนดนตรีต้องคำนึงถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ ซึ่งแบ่งเป็นปัจจัยภายนอก เช่น สภาพแวดล้อมทางการเรียน แรงสนับสนุนจากครูและครอบครัว และปัจจัยภายใน เช่น ทักษะคิด แรงจูงใจ และระดับสติปัญญาของผู้เรียน นอกจากนี้ การฝึกซ้อมเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะและความเชี่ยวชาญทางดนตรี โดยกระบวนการฝึกซ้อมควรมีการวางแผนและดำเนินการอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่การเตรียมการซ้อม การเลือกวิธีซ้อมที่เหมาะสม การฝึกฝนเป็นลำดับขั้น และการเสริมความรู้จากแหล่งข้อมูลอื่น ๆ เพื่อให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพสูงสุด และสามารถนำไปใช้ได้จริงในการแสดงดนตรี ทั้งในระดับบุคคลและการทำงานร่วมกับผู้อื่น การประเมินผลการเรียนดนตรีแบ่งออกเป็น 3 ส่วนหลัก ได้แก่ การประเมินเนื้อหาดนตรี การประเมินทักษะปฏิบัติ และการประเมินความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งช่วยให้สามารถวัดผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างครอบคลุมและชัดเจน

2.2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้อง

1) ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorism Theory)

เอ็ดเวิร์ด แอล. ธอร์นไดค์ (Edward L. Thorndike, 1932) ผู้คิดค้นทฤษฎีกฎแห่งการฝึกหัดของธอร์นไดค์ (Thorndike's Law of Exercise) เป็นนักจิตวิทยาชาวอเมริกันที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของมนุษย์และสัตว์ โดยเขาได้พัฒนาทฤษฎีการเชื่อมโยง (Connectionism) ซึ่งเป็นพื้นฐานของพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) หนึ่งในแนวคิดสำคัญของเขาคือ กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) ซึ่งแบ่งออกเป็นสองส่วนหลัก ได้แก่ กฎแห่งการใช้ (Law of Use) – หากมีการฝึกฝนหรือใช้พฤติกรรมบางอย่างซ้ำ ๆ บ่อยครั้ง การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า (stimulus) และการตอบสนอง (response) จะมีความแข็งแกร่งขึ้น ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ตัวอย่างเช่น หากนักเรียนฝึกอ่านออกเสียงทุกวัน ทักษะการอ่านของพวกเขาจะพัฒนาและมีความคล่องแคล่วมากขึ้น และกฎแห่งการไม่ใช้ (Law of Disuse) หากพฤติกรรมหรือทักษะใดไม่ได้รับการฝึกฝนหรือใช้งานเป็นเวลานาน การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองจะค่อย ๆ อ่อนแอลง ส่งผลให้เกิดการลืมหรือสูญเสียทักษะนั้น ตัวอย่างเช่น หากไม่ได้ฝึกพูดภาษาต่างประเทศเป็นเวลานาน อาจทำให้ความสามารถในการพูดลดลง การประยุกต์ใช้ในด้านการศึกษา นั้น ในการจัดการเรียนการสอนที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง เช่น การอ่าน การเขียน การคำนวณ และการเล่นดนตรี ควรมีการฝึกซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญ ควรออกแบบแบบฝึกหัดที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถทบทวนบทเรียนเป็นระยะ ๆ เพื่อป้องกันการลืม ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ลงมือทำจริงเพื่อสร้าง

ความคุ้นเคยและพัฒนาทักษะอย่างเป็นระบบ ต่อมาธอร์นไดค์ได้ปรับแนวคิดของกฎแห่งการฝึกหัด โดยพบว่า การฝึกเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ แต่ต้องมีการเสริมแรง (reinforcement) เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

สมชาย รัตนทองคำ (2556) ได้กล่าวถึงทฤษฎีเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ไว้ว่า ทฤษฎีเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ระบุว่า การเรียนรู้เกิดขึ้นจากการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้า (Stimulus) กับการตอบสนอง (Response) ผ่านกระบวนการลองผิดลองถูก เมื่อผู้เรียนได้ทดลองตอบสนองในรูปแบบต่าง ๆ จนกระทั่งพบกับรูปแบบที่ให้ผลลัพธ์ที่พึงพอใจ รูปแบบการตอบสนองที่ไม่เหมาะสมจะถูกตัดทิ้งไป ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองนั้นเข้มแข็งและคงทนยิ่งขึ้น หลักการนี้ประกอบด้วยกฎหลักสามข้อคือ กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) ที่เน้นว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เรียนมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) ที่ชี้ให้เห็นว่าการฝึกฝนหรือการใช้ทักษะซ้ำ ๆ จะช่วยรักษาความจำและความชำนาญไว้ได้ดี และกฎแห่งผลที่ได้รับ (Law of Effect) ที่อธิบายว่าผลตอบรับที่เป็นบวกจะกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ซ้ำ ในที่สุดหลักการทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดจากการเชื่อมโยงและประสบการณ์ที่สะสมผ่านการทดลองตอบสนองในสถานการณ์ต่าง ๆ

Islam, M, H. (2015) ได้กล่าวถึงทฤษฎีของธอร์นไดค์ไว้ว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ของ Edward Lee Thorndike อธิบายว่าการเรียนรู้เกิดจากความเชื่อมโยงระหว่าง สิ่งเร้า (Stimulus; S) และการตอบสนอง (Response; R) โดยผ่านกระบวนการ ลองผิดลองถูก (Trial-and-Error Learning) ซึ่งถูกพัฒนาเป็น ทฤษฎีการเชื่อมโยง โดยมีกฎสำคัญ 3 ข้อ ได้แก่ กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) ที่ระบุว่าผู้เรียนต้องมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจในการเรียนรู้, กฎแห่งการฝึกฝน (Law of Exercise) ซึ่งเน้นว่าการฝึกฝนซ้ำ ๆ จะช่วยเสริมสร้างความเชื่อมโยงของพฤติกรรม, และ กฎแห่งผลลัพธ์ (Law of Effect) ที่อธิบายว่าพฤติกรรมที่ได้รับผลลัพธ์เชิงบวกจะถูกทำซ้ำ ในแง่ของการประยุกต์ใช้ กฎของ Thorndike มีบทบาทสำคัญต่อแนวคิด Blended Learning และ E-learning โดยเน้นการเสริมแรงผ่านการฝึกฝนและการให้รางวัล ทฤษฎีของ Thorndike ยังคงเป็นรากฐานสำคัญของ พฤติกรรมนิยม (Behaviorism) และมีอิทธิพลต่อการศึกษาและการพัฒนาการสอนในปัจจุบัน

ทศนา แคมมณี (2562) และพรพรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2549) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) นักทฤษฎีกลุ่มนี้เชื่อว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นจากการวางเงื่อนไข โดยใช้การเสริมแรงทั้งด้านบวกและด้านลบ เช่น การให้รางวัล และการลงโทษ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นตัวกำหนดให้ผู้เรียนได้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ต้องการออกมา หรือหยุดพฤติกรรมที่ไม่ต้องการให้ลดลงไป เพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้ นักจิตวิทยาคนสำคัญในกลุ่มนี้ ได้แก่ พาฟลอฟ (Ivan P.

Pavlov) วัดสัน (John B. Watson) และสกินเนอร์ (Burrhus F. Skinner) ทฤษฎีที่สำคัญในกลุ่มนี้ได้แก่

1.1) ทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike's Connectionism) โดยธอร์นไดค์ (Thorndike) เชื่อว่าการเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ซึ่งมีหลายรูปแบบ บุคคลจะมีการลองผิดลองถูก เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะพบแบบการตอบสนองที่สามารถให้ผลที่พึงพอใจมากที่สุด เมื่อเกิดการเรียนรู้แล้วบุคคลจะใช้รูปแบบการตอบสนองที่เหมาะสมเพียงรูปแบบเดียว และจะพยายามใช้รูปแบบนั้นเชื่อมโยงกับสิ่งเร้าในการเรียนต่อไปเรื่อย ๆ

1.2) ทฤษฎีการวางเงื่อนไข (Conditioning Theory) มีแนวคิดต่าง ๆ ดังนี้

ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบอัตโนมัติ (Classical Conditioning) ของพาฟลอฟ (Pavlov) สรุปว่า การเรียนรู้ของสิ่งมีชีวิตเกิดจากการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่วางเงื่อนไข (Conditioning stimulus)

ทฤษฎีการวางเงื่อนไขของวัตสัน (Watson) สรุปได้ว่า พฤติกรรมเป็นสิ่งสามารถควบคุมให้เกิดขึ้นได้ โดยการควบคุมสิ่งเร้าที่วางเงื่อนไขให้สัมพันธ์กับสิ่งเร้าตามธรรมชาติการเรียนรู้จะคงทนถาวร หากมีการให้สิ่งเร้าที่สัมพันธ์กันนั้นควบคู่กันไปอย่างสม่ำเสมอ แสดงว่าพฤติกรรมมนุษย์นั้นสามารถสร้างขึ้นและทำให้ลดลงและให้หายไป

ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบโอเปอร์แรนต์ (Operant Conditioning) ของสกินเนอร์ (Skinner) โดยจากการทดลองของสกินเนอร์สามารถสรุปได้ว่า การกระทำใด ๆ ถ้าได้รับการเสริมแรงจะมีแนวโน้มที่เกิดขึ้นอีก ส่วนการกระทำที่ไม่ได้รับการเสริมแรงนั้น จะมีแนวโน้มค่อย ๆ ลดลงและหายไปมากที่สุด และการเสริมที่หลากหลายทำให้การตอบสนอง คงทนกว่าการเสริมแรงที่ตายตัว

1.3) ทฤษฎีการเรียนรู้ของฮัลล์ (Hull's Systematic Behavior Theory) สามารถสรุปได้ว่า กฎแห่งสมรรถภาพในการตอบสนอง (Law of Reactive Inhibition) กล่าวคือ เมื่อร่างกายเมื่อยล้า การเรียนรู้จะลดลง กฎแห่งการลำดับกลุ่มนิสัย (Law of Habit Hierarchy) เมื่อมีสิ่งเร้ามากระตุ้น แต่ละคนจะมีการตอบสนองต่างกัน และกฎแห่งการไล่จะบรรลุเป้าหมาย (Goal Gradient Hypothesis) เมื่อผู้เรียนยิ่งใกล้บรรลุเป้าหมายเท่าใดจะมีสมรรถภาพในการตอบสนองมากขึ้น การเสริมแรงที่ให้ในเวลาใกล้เป้าหมายจะช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด

จากแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยม สามารถสรุปได้ว่า ในการเรียนเมื่อผู้เรียนทำผิดจะใช้การบอกกล่าวหรือตั้งกฎเกณฑ์เพื่อให้ผู้เรียนได้หยุดการกระทำที่ผิดวิธี ทั้งนี้ต้องคำนึงความเหมาะสม แล้วให้ผู้เรียนทำในวิธีที่ถูกต้องพร้อมเสริมแรงด้วยการชมเชยหรือให้รางวัลเพื่อเป็นสิ่งเร้าให้ผู้เรียนปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง การเสริมแรงทั้งสองด้านนั้น ควรกระทำอย่างเหมาะสม ไม่มากและไม่น้อยจนเกินไป เพราะถ้าหากไม่คำนึงถึงความเหมาะสม อาจเกิดความเสียหายตามมาจนยากที่จะแก้ไขได้ โดยผู้วิจัยนำทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorism Theory) มาใช้ในการกำหนดเนื้อหาใน

แบบฝึกทักษะซ้ำร้องพื้นฐาน ให้มีการเน้นการฝึกซ้ำ ๆ (Repetition) การเสริมแรง (Reinforcement) และการวางเงื่อนไข (Conditioning) เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการร้องเพลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้ กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) ของธอร์นไดค์ (Thorndike) ซึ่งเน้นให้มีการฝึกอย่างต่อเนื่องเพื่อเสริมสร้างความชำนาญ พร้อมกับ กฎแห่งผลที่ได้รับ (Law of Effect) ที่กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ผ่านการเสริมแรงเชิงบวก เช่น คำชม หรือรางวัล นอกจากนี้ยังสามารถใช้ การวางเงื่อนไขแบบอัตโนมัติ (Classical Conditioning) ของพาฟลอฟ (Pavlov) ในการสร้างความคุ้นเคยระหว่างเสียงดนตรีและการเปลี่ยนเสียงที่ถูกต้อง รวมถึง การวางเงื่อนไขแบบโอเปอเรนต์ (Operant Conditioning) ของสกินเนอร์ (Skinner) ที่เน้นการให้รางวัลเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนฝึกฝนต่อเนื่อง นอกจากนี้ ทฤษฎีของฮัลล์ (Hull) ยังชี้ให้เห็นว่าการจัดลำดับการฝึกให้เหมาะสมกับสมรรถภาพของผู้เรียนและการให้กำลังใจเมื่อเข้าใกล้เป้าหมายจะช่วยให้เกิดแรงจูงใจในการพัฒนาทักษะร้องเพลง

2) ทฤษฎีปัญญานิยม (Cognitive Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้ของกลุ่มปัญญานิยม (Cognitivism) นักคิดกลุ่มนี้จะเน้นกระบวนการทางปัญญาหรือความคิด โดยกลุ่มนี้ได้ขยายขอบเขตของความคิดที่เน้นทางด้านพฤติกรรมออกไปสู่กระบวนการทางความคิดที่เกิดจากสมอง นักคิดกลุ่มนี้เชื่อว่ากันเรียนรู้ของมนุษย์ไม่ใช่เพียงแค่พฤติกรรมที่มีกระบวนการตอบสนองต่อสิ่งเร้าเท่านั้น การเรียนรู้ของมนุษย์มีความซับซ้อนมากกว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางความคิดที่เกิดจากการสะสมข้อมูล การสร้างความหมายและความสัมพันธ์ของข้อมูล โดยดึงข้อมูลมาใช้แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ทฤษฎีที่สำคัญในกลุ่มนี้ ได้แก่

2.1) ทฤษฎีเกสตันท์ (Gestalt Theory) นักจิตวิทยาคนสำคัญในกลุ่มนี้ได้แก่ แมกซ์ เวอร์ไทมเมอร์ (Max Wertheimer) โวล์ฟกัง โคห์เลอร์ (Wolfgang Kohler) เคิร์ต คอฟฟ์กา (Kurt Koffka) และเคิร์ต เลวิน (Kurt Lewin) โดยกฎการเรียนรู้ของทฤษฎีนี้สรุปได้ว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางความคิดซึ่งเป็นกระบวนการภายในตัวมนุษย์ บุคคลจะเรียนรู้จากสิ่งเร้าที่เป็นส่วนรวมได้ดีกว่าส่วนย่อย การเรียนรู้ที่นั่นเกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะ คือ การรับรู้ (Perception) โดยกระบวนการรับรู้จะเกิดขึ้นจากกระบวนการคิดที่ใช้ประสบการณ์เดิมที่ใช้แปลความหมายของสิ่งเร้าและตอบสนองออกไปตามที่สมองแปลความหมาย อีกลักษณะคือ การหยั่งรู้ (Insight) เป็นการเข้าใจในหนทางแก้ปัญหาย่างทันที เนื่องจากการพิจารณาปัญหาโดยส่วนรวม และการใช้กระบวนการทางความคิดและสติปัญญาของบุคคลนั้น ๆ (Jeganathan, S., & Shanmugam, T., 2022)

2.2) ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ (Piaget, 1964) โดยเขาได้ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางด้านความคิดของเด็กกว่ามีขั้นตอนอย่างไร โดยได้อธิบายว่าการเรียนของเด็กเป็นไปตามพัฒนาการทางสติปัญญา ซึ่งจะมีพัฒนาการไปตามวัยต่าง ๆ เป็นลำดับขั้น พัฒนาการเป็นสิ่งที่ไปตามธรรมชาติ ไม่ควรเร่งเด็กให้ข้ามขั้นพัฒนาการ แต่ควรจัดหาประสบการณ์ส่งเสริม

พัฒนาการของเด็กในช่วงที่เด็กพัฒนาจากชั้นหนึ่งไปสู่อีกชั้นที่สูงกว่า จึงสามารถช่วยให้เด็กได้พัฒนาได้อย่างรวดเร็วทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของบรูเนอร์ (Bruner) เป็นนักจิตวิทยาที่ได้ศึกษาต่อเนื่องจากเพียเจต์ (Piaget) บรูเนอร์เชื่อว่ามนุษย์เลือกที่จะรับรู้สิ่งตนเองสนใจและการเรียนรู้เกิดจากกระบวนการค้นพบตนเอง

จากข้อมูลเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้ของกลุ่มปัญญานิยมสรุปได้ว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ของกลุ่มปัญญานิยม (Cognitivism) เน้นกระบวนการทางปัญญาหรือความคิด โดยเชื่อว่าการเรียนรู้ของมนุษย์เป็นกระบวนการที่ซับซ้อนกว่าการตอบสนองต่อสิ่งเร้า แต่เกิดจากการสะสมข้อมูล การสร้างความหมาย และความสัมพันธ์ของข้อมูลเพื่อใช้แก้ไขปัญหา ทฤษฎีที่สำคัญในกลุ่มนี้ได้แก่ ทฤษฎีเกสตัลท์ (Gestalt Theory) ซึ่งอธิบายว่าการเรียนรู้เกิดจากการรับรู้ภาพรวมก่อนองค์ประกอบย่อย และเกิดจากกระบวนการหยั่งรู้ (Insight) ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีแก้ปัญหาได้อย่างรวดเร็ว ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ (Piaget's Cognitive Development Theory) เน้นว่าการเรียนรู้ของเด็กเป็นไปตามพัฒนาการทางปัญญาที่เป็นลำดับขั้น และทฤษฎีการเรียนรู้ของบรูเนอร์ (Bruner's Discovery Learning) แสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนมีโอกาสค้นพบความรู้ด้วยตนเอง การนำทฤษฎีปัญญานิยมมาใช้ในการกำหนดเนื้อหาในแบบฝึกทักษะข้อบรูณ์พื้นฐานนั้น ผู้วิจัยออกแบบแบบฝึกที่ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างของดนตรีและเสียงร้อง คือ การฟังและการร้องให้ตรงโน้ต เพื่อสร้างการรับรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการใช้เสียง นอกจากนี้ ใช้แนวทางการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการค้นพบด้วยตนเอง เช่น ให้ผู้เรียนทดลองปรับใช้เทคนิคการร้องเพลงต่าง ๆ และสังเกตผลลัพธ์เพื่อนำไปพัฒนาทักษะของตนเองได้

3) ทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experiential Learning Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experiential Learning Theory – ELT) ของ David A. Kolb (1984) เป็นแนวคิดที่อธิบายว่าการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเกิดจาก การมีส่วนร่วมในประสบการณ์จริงและการไตร่ตรอง (Reflection) เพื่อนำไปสู่การพัฒนาความรู้ใหม่ ทฤษฎีนี้พัฒนามาจากแนวคิดของ John Dewey (การเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติ) Jean Piaget (การพัฒนาทางปัญญา) และ Kurt Lewin (การเรียนรู้เชิงปฏิบัติ) Kolb อธิบายว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการต่อเนื่องที่ต้องอาศัย ประสบการณ์ (Concrete Experience) และการทดลองใช้แนวคิดใหม่ (Active Experimentation) การเรียนรู้เป็นกระบวนการวนลูป (Learning Cycle) ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาแนวคิดผ่านการปฏิบัติและการวิเคราะห์ Kolb เสนอว่า การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพต้องผ่าน 4 ขั้นตอนหลัก ดังนี้

1) ประสบการณ์ตรง (Concrete Experience) ผู้เรียนต้อง เผชิญกับสถานการณ์จริง ที่ให้โอกาสเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติ ประสบการณ์นี้สามารถเป็น กิจกรรมใหม่หรือสถานการณ์ที่

ผู้เรียนไม่คุ้นเคย เช่น การทำโครงการ การทดลองในห้องปฏิบัติการ การฝึกงาน การเรียนร้องเพลง ด้วยตนเอง

2) การไตร่ตรองและวิเคราะห์ (Reflective Observation) หลังจากมีประสบการณ์ ผู้เรียนต้อง พิจารณาว่าพวกเขาเรียนรู้อะไรจากเหตุการณ์นั้นเป็นกระบวนการของ การสังเกต การวิเคราะห์ และการเปรียบเทียบ กับแนวคิดเดิมอาจเกิดขึ้นโดยการ สนทนา ถามตอบ หรือจดบันทึกสิ่ง ที่ได้เรียนรู้

3) การสังเคราะห์แนวคิดใหม่ (Abstract Conceptualization) ผู้เรียนใช้การ ไตร่ตรองเพื่อ สร้างแนวคิดและข้อสรุปใหม่ อาจเรียนรู้ หลักการใหม่ ทฤษฎี หรือเทคนิคที่ช่วยให้ เข้าใจประสบการณ์นั้นมากขึ้น เป็นการนำประสบการณ์ไปเชื่อมโยงกับ แนวคิดทางทฤษฎี

4) การทดลองใช้แนวคิดใหม่ (Active Experimentation) เป็นการนำแนวคิดที่ พัฒนาไปใช้จริงผู้เรียนทดลองใช้วิธีใหม่ในการทำสิ่งเดิม เพื่อดูว่าวิธีการใหม่นั้นช่วยให้เกิดผลลัพธ์ที่ดี ขึ้นหรือไม่ช่วยให้เกิด การพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการเรียนรู้

จากข้อมูลเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์สรุปได้ว่า ทฤษฎีการเรียนรู้จาก ประสบการณ์ของ David A. Kolb (1984) อธิบายว่าการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเกิดจากการมีส่วนร่วม ร่วมในประสบการณ์จริงและการไตร่ตรอง (Reflection) เพื่อนำไปสู่การพัฒนาความรู้ใหม่ ผู้วิจัย นำมาใช้ในการกำหนดเนื้อหาในแบบฝึกทักษะข้อร้องพื้นฐานได้โดยให้ผู้เรียน มีประสบการณ์ตรง (Concrete Experience) ผ่านการฝึกข้อร้องในสถานการณ์จริง เช่น การฝึกซ้อมและร้องเพลงบนเวที จากนั้นให้ ไตร่ตรองและวิเคราะห์ (Reflective Observation) โดยฟังเสียงของตนเอง พิจารณาข้อดี- ข้อเสีย และรับฟังคำแนะนำจากครูหรือเพื่อนร่วมฝึก การวิเคราะห์นี้จะนำไปสู่ การสังเคราะห์แนวคิด ใหม่ (Abstract Conceptualization) โดยผู้เรียนสามารถเรียนรู้เทคนิคใหม่ ๆ เช่น การควบคุมลม หายใจ การใช้โทนเสียง และการปรับปรุงวิธีร้องให้ดีขึ้น สุดท้ายผู้เรียนจะนำแนวคิดที่ได้ไป ทดลองใช้ จริง (Active Experimentation) ผ่านการฝึกซ้ำ และนำเทคนิคใหม่ที่ได้เรียนรู้ไปพัฒนาการร้องของ ตนเอง กระบวนการนี้ช่วยให้การฝึกข้อร้องเป็นไปอย่างเป็นระบบ ทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะอย่าง ต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ

2.3 การพัฒนาแบบฝึกทักษะ

2.3.1 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะ

กรมวิชาการ (2532) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกทักษะเป็นสื่อที่มีไว้ให้ผู้เรียน ได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อช่วยเสริมให้เกิดทักษะ และความแตกฉานในบทเรียน แบบฝึกทักษะที่ตีควรถูกต้องให้

เหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน แบบฝึกทักษะในภาษาไทยมีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป เช่น แบบฝึก แบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะ แบบฝึกหัดทักษะ เป็นต้น

อพันธ์ พูลพุทธา (2567) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อที่เร้าผู้เรียนได้พัฒนาหรือเสริมความรู้ ทักษะ ความสามารถตามที่ผู้สอนกำหนด หรือตาม จุดมุ่งหมายของการศึกษาในระดับนั้น โดยมีแนวทางในการสร้างแบบฝึก ดังนี้

1) วิเคราะห์รายวิชา และเนื้อหาที่จะดำเนินการสร้างแบบฝึกทักษะ หรือวิเคราะห์ปัญหา หรือทักษะที่เป็นปัญหา

2) พิจารณาจุดประสงค์การเรียนรู้/ผลลัพธ์การเรียนรู้ในรายวิชาและเนื้อหาที่จะสร้างแบบฝึกทักษะ

3) ออกแบบการสร้างแบบฝึกทักษะ โดยกำหนดวัตถุประสงค์ในการสร้าง วางโครงสร้าง ลำดับเนื้อหาที่จะสร้างแบบฝึกทักษะ และองค์ประกอบของแบบฝึกทักษะ ประกอบด้วย ส่วนแรก ได้แก่ คำนำ สารบัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ คำแนะนำสำหรับครู คำแนะนำสำหรับนักเรียน ส่วน เนื้อหา ได้แก่ แบบฝึกทักษะ 1-6 และส่วนท้ายได้แก่ อ้างอิง ภาคผนวก

4) เลือกรูปแบบในการสร้างแบบฝึก เช่น ออกเป็นเป็นสถานการณ์ ออกแบบเป็น กิจกรรมให้ปฏิบัติ ออกแบบให้เหมือนลักษณะการสร้างแบบทดสอบปรนัย เป็นต้น

5) ดำเนินการสร้างแบบฝึกทักษะตามที่ได้ออกแบบไว้

6) จัดทำเฉลย แบบบันทึกคะแนน เกณฑ์การให้คะแนน สำหรับเกณฑ์การให้คะแนนให้ พิจารณาลักษณะแบบฝึกที่สร้างขึ้น หากดำเนินการสร้างที่เน้นการปฏิบัติทักษะหรือคุณลักษณะควร ให้คะแนนโดยใช้เกณฑ์รูบริค

7) หากต้องการพัฒนาให้มีคุณภาพควรเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความ เหมาะสมของแบบฝึกทักษะ เกณฑ์การให้คะแนน และองค์ประกอบของแบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้น นอกจากนี้สามารถนำแบบฝึกทักษะไปทดลองใช้เพื่อหาข้อบกพร่องแล้วปรับปรุงก่อนนำไปใช้จริง

วรรณถ พ่วงสุวรรณ (2518) กล่าวถึงหลักในการสร้างและวางแผนการสร้างแบบฝึกทักษะไว้ ว่า หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะควรตั้งวัตถุประสงค์ ศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหา ชั้นต่าง ๆ ในการสร้างแบบฝึก ศึกษาปัญหาในการเรียนการสอน ศึกษาจิตวิทยาวัยรุ่นและจิตวิทยาการเรียนการสอน ศึกษา เนื้อหาวิชา ศึกษาลักษณะของแบบฝึก วางโครงเรื่องและกำหนดรูปแบบของแบบฝึกให้สัมพันธ์กับ โครงเรื่อง และเลือกเนื้อหาต่าง ๆ ที่เหมาะสมมาบรรจุในแบบฝึกให้ครบตามที่กำหนด

นิภา เล็กบำรุง (2518) ได้กล่าวถึงหลักการในการสร้างแบบฝึกสำหรับครูผู้สอนโดย สรุปว่า แบบฝึกหัดที่ใช้ต้องมีคำอธิบายวิธีทำชัดเจน ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ควรเป็นเรื่องที่นักเรียนได้เรียน มาแล้ว ให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของแบบฝึกหัด ควรเร้าความสนใจของนักเรียนและ คำนี้ถึง ความแตกต่างของนักเรียน เช่นวัย ความสนใจ และเวลาที่เหมาะสม

วิชัย เพ็ชรเรือง (2531) ได้สรุปหลักในการทำแบบฝึกหัดว่า ควรมีลักษณะเป็นเอกภาพ มีความสมบูรณ์ในตัวเอง ตรงกับความต้องการของผู้เรียนและสังคม บูรณาการกับวิชาอื่น ๆ ได้ มีนวัตกรรมในการจัดกิจกรรม สนองความอยากรู้ของผู้เรียน โดยคำนึงถึงการพัฒนาการและวุฒิภาวะ ของผู้เรียน นอกจากนั้น ยังเอื้อให้ครูและนักเรียนสามารถวางแผนแก้ปัญหาาร่วมกันได้

ประพนธ์ จำเริญญ (2536) ได้ให้แนวทางในการดำเนินการสร้างแบบฝึกไว้ว่า ควรกำหนดจุดมุ่งหมาย วางแผนในการดำเนินการสร้างแบบฝึกหัด วิเคราะห์ทักษะเนื้อหาวิชาที่ต้องการสร้างแบบฝึกหัด เป็นทักษะย่อย ๆ และเขียน จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมตามทักษะ และเนื้อหาย่อย ๆ นั้น จากนั้นเขียนแบบฝึกหัดตามเนื้อหา และจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้ให้สอดคล้องกับ หลักจิตวิทยาการเรียนรู้ จิตวิทยาพัฒนาการตามวัยของผู้เรียน และดำเนินการกำหนดรูปแบบของแบบฝึก

วรรณถ พวงสุวรรณ (2518) กล่าวถึงการสร้างแบบฝึกว่าต้องยึดทฤษฎี การเรียนรู้ทางจิตวิทยา ดังนี้

1) กฎการเรียนรู้ของ ธอร์นไคค์ เกี่ยวกับกฎแห่งการฝึกหัด ซึ่งกล่าวว่า สิ่งใดก็ตามที่มีการ ฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ย่อมจะทำให้ผู้ฝึกมีความคล่องแคล่วและสามารถทำได้ดี ในทางตรงกันข้าม สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้รับการฝึกหัด หรือทอดทิ้งไปนานแล้วย่อมจะทำได้ไม่ดี ภาษาไทยเป็นวิชา ทักษะ ผู้เรียนจะมีทักษะทางภาษาดีต่อเมื่อมีการฝึกฝน หรือกระทำซ้ำบ่อย ๆ จากกฎแห่งการฝึกหัดนี้ จะช่วย ทำให้การฝึกความคิดสร้างสรรค์สัมฤทธิ์ผล

2) ความแตกต่างระหว่างบุคคลควรคำนึงถึงว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถและความสนใจต่างกัน ฉะนั้นในการสร้างแบบฝึกหัดจึงควรพิจารณาถึงความเหมาะสม คือ ไม่ยากและง่ายจนเกินไปและควรมีหลาย ๆ แบบ

3) การจูงใจผู้เรียน โดยการจัดแบบฝึกหัดจากง่ายไปยาก เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจของ นักเรียนซึ่งจะทำให้เกิดผลสำเร็จในการฝึกและช่วยยั่วยุให้ติดตามต่อไป

4) ใช้แบบฝึกสั้น ๆ เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย

จากข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะสรุปได้ว่า แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะเน้นให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติเพื่อเสริมสร้างทักษะและความเข้าใจในบทเรียน โดยควรเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน หลักการสร้างแบบฝึกต้องกำหนดวัตถุประสงค์ ศึกษา เนื้อหา ปัญหาในการเรียนการสอน และจิตวิทยาการเรียนรู้ ควรมีคำอธิบายที่ชัดเจน ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ไร้ความสนใจ และคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน แบบฝึกที่ดีต้องมีความสมบูรณ์ บูรณาการ กับวิชาอื่น มีนวัตกรรม และเอื้อให้ครูและนักเรียนแก้ปัญหาาร่วมกัน การออกแบบควรยึดตามหลัก จิตวิทยา เช่น กฎแห่งการฝึกหัดของธอร์นไคค์ที่เน้นการฝึกซ้ำ ความแตกต่างระหว่างบุคคล การจูงใจ ผู้เรียน และการใช้แบบฝึกที่ไม่ยาวเกินไปเพื่อป้องกันความเบื่อหน่าย

2.3.2 องค์ประกอบของแบบฝึกทักษะ

ทศนา แหมมณี (2562) กล่าวว่า องค์ประกอบของแบบฝึกทักษะที่ดีควรประกอบด้วย เนื้อหาควรเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับระดับวัย หรือ ความสามารถของนักเรียน มี คำชี้แจงสั้น ๆ ที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจวิธีทำให้ง่าย ใช้เวลาที่เหมาะสม เป็นสิ่งที่น่าสนใจแล้วท้าทาย ให้แสดงความสามารถ

สัณฐิชา โพธิ์ดอกไม้ (2563) กล่าวโดยสรุปเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึก ทักษะที่ดีว่า ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีควรเป็นแบบฝึกสั้น ๆ ฝึกหลาย ๆ ครั้ง มีหลายรูปแบบ การ ฝึกควรฝึก เฉพาะเรื่องเดียว และควรเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นอยู่แล้ว คำชี้แจงสั้น ๆ ใช้เวลาเหมาะสม เป็นเรื่องที่ ทำท้าทายให้แสดงความสามารถ เมื่อผู้เรียนได้ฝึกแล้วก็สามารถพัฒนาตนเองได้ดี จึงจะนับว่า เป็นแบบ ฝึกที่ดีและมีประโยชน์

ทศนา แหมมณี (2562) กล่าวว่ารูปแบบของแบบฝึกควรมีความหลากหลายเพื่อป้องกันไม่ทำให้ ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่อยากทำ และได้เสนอรูปแบบของแบบฝึกไว้ ดังนี้

1) แบบถูกผิด เป็นแบบฝึกที่เป็นประโยคบอกเล่าให้ผู้เรียนอ่านแล้วเลือกใส่ เครื่องหมาย ถูกหรือผิดตามดุลยพินิจของผู้เรียน

2) แบบจับคู่ เป็นแบบฝึกที่ประกอบด้วยคำถามหรือตัวปัญหาซึ่งเป็นตัวยืนไว้ ในสมุดกร ายมือโดยมีที่ว่างไว้หน้าข้อ เพื่อให้ผู้เรียนเลือกหาคำตอบที่กำหนดไว้ในสมุดกรายมือ มาจับคู่กับ คำถามให้สอดคล้องกัน โดยใช้หมายเลขคำตอบไปวางไว้ที่ว่างหน้าข้อคำถาม หรือจะ ใช้โยงเส้น

3) แบบเติมคำหรือแบบเติมข้อความ เป็นแบบฝึกที่มีข้อความไว้ให้ แต่จะเว้น ช่องว่างไว้ ให้ผู้เรียนเติมคำหรือข้อความที่ขาดหายไป ซึ่งคำที่นำมาเติมอาจให้เติมอย่างอิสระ หรือกำหนด ตัวเลือกให้เติมก็ได้

4) แบบหลายตัวเลือก เป็นแบบฝึกเชิงแบบทดสอบ โดยมี 2 ส่วน คือส่วนที่เป็นคำถาม ซึ่งจะต้องเป็นประโยคคำถามที่สมบูรณ์ชัดเจน ส่วนที่ 2 เป็นตัวเลือก คือ คำตอบซึ่ง อาจมี 3-4 ตัวเลือกก็ได้ ตัวเลือกทั้งหมดจะมีตัวเลือกที่ถูกต้องที่สุดเพียงตัวเดียวส่วนที่เหลือเป็น ตัวลวง

5) แบบอัตนัย คือความเรียงเป็นแบบฝึกที่มีตัวคำถาม ผู้เรียนเขียนบรรยาย ตอบอย่าง เสรี ไม่จำกัดคำตอบ แต่จำกัดในเรื่องเวลา อาจใช้ในรูปคำถามทั่วไปหรือเป็นคำสั่งให้ เขียนเรื่องราว ต่าง ๆ กำหนดเวลาที่จะใช้ในแบบฝึกแต่ละตอนให้เหมาะสมก็ได้

จากข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบของแบบฝึกทักษะสรุปได้ว่า องค์ประกอบของแบบฝึกทักษะ ที่ดีควรเกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน มีคำชี้แจงสั้น กระชับ ใช้เวลาเหมาะสม และเป็นสิ่งที่ท้าทายเพื่อกระตุ้นการแสดงความสามารถ รูปแบบของแบบ ฝึกควรหลากหลายเพื่อป้องกันความเบื่อหน่าย โดยมีลักษณะต่าง ๆ เช่น แบบถูกผิดที่ให้เลือกคำตอบ ตามดุลยพินิจ แบบจับคู่ที่ให้เชื่อมโยงคำถามกับคำตอบ แบบเติมคำที่ให้ผู้เรียนเติมข้อความที่ขาด หายไป แบบหลายตัวเลือกที่มีตัวเลือกคำตอบให้เลือกเพียงหนึ่งข้อที่ถูกต้องที่สุด และแบบอัตนัยที่ให้

ผู้เรียนตอบอย่างอิสระภายใต้เวลาที่กำหนด แบบฝึกทักษะที่ดีจึงต้องส่งเสริมการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง และสามารถพัฒนาผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3.3 ประโยชน์ของการใช้แบบฝึกทักษะในการเรียนการสอน

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2521) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะที่มีต่อทักษะว่า ทักษะ หมายถึง ความคล่องจนเป็นอัตโนมัติ ถ้าเรามีทักษะในการทำสิ่งใดเราจะทำสิ่งนั้นโดยไม่ได้คิดซ้ำ ทักษะทางภาษามี 4 ประการ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน เราต้องใช้ทักษะทั้ง 4 ในชีวิตประจำวัน เราจึงควรฝึกฝนจนเกิดเป็นนิสัย เพราะเราจะได้ใช้ภาษาได้ถูกต้องอย่าง อัตโนมัติ เพราะทักษะทางภาษาจะเกิดขึ้นได้ก็โดยอาศัยการฝึกฝน คือ ได้ทำบ่อย ๆ เป็นระยะ ๆ เสมอ กันไป สิ่งที่จะช่วยในการฝึกได้อย่างหนึ่งคือ แบบฝึก แบบฝึกเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งในการสอนภาษา

อนงค์ศิริ วิชาลัย (2536) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะว่า เป็นวิธีสอนที่สนุกอีกวิธีหนึ่ง การให้นักเรียนได้ทำแบบฝึกมาก ๆ สิ่งที่จะช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชาได้ดีขึ้น คือ แบบฝึก เพราะนักเรียนมีโอกาสได้นำความรู้ที่เรียนมาแล้ว มาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางยิ่งขึ้น

จากข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์ของแบบฝึกทักษะสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะมีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะของผู้เรียนให้เกิดความคล่องแคล่วจนเป็นอัตโนมัติ โดยเฉพาะทักษะทางภาษา ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้ใช้งานได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ แบบฝึกทักษะยังช่วยให้การเรียนการสอนสนุกยิ่งขึ้น ส่งเสริมพัฒนาการทางการเรียนรู้ และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้นำความรู้ที่ได้รับมาฝึกฝนจนเกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งและกว้างขวางมากขึ้น

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

2.4.1 ความหมายของความพึงพอใจ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2554) ได้ให้ความหมายความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบใจ หรือพอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เป็นไปตามความคาดหวังหรือความต้องการของบุคคล ซึ่งอาจเกิดจากประสบการณ์ที่ได้รับหรือผลลัพธ์ของการกระทำที่ส่งผลเชิงบวกต่อความรู้สึกของบุคคลนั้น ๆ

จิราพร กาจัดทุกข์ (2552) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกยินดีหรือชอบใจของบุคคลเมื่อได้รับบริการหรือสินค้าที่ตรงกับความคาดหวังของตนเอง ความพึงพอใจเกิดขึ้นจากการเปรียบเทียบระหว่าง ความคาดหวัง (Expectation) ของบุคคล กับ ประสบการณ์ที่ได้รับจริง (Perceived Performance) หากผลลัพธ์ที่ได้รับตรงกับ หรือดีกว่าความ

คาดหวัง ก็จะทำให้เกิดความพึงพอใจ ในทางตรงกันข้าม หากประสบการณ์ที่ได้รับต่ำกว่าความคาดหวัง บุคคลอาจเกิดความไม่พึงพอใจ

สมบัติ บารมี (2551) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจเป็นทัศนคติทางบวกที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้รับประสบการณ์หรือสิ่งเร้าทางบวกจากผลิตภัณฑ์หรือบริการ ว่าเป็นการประเมินทางอารมณ์และพฤติกรรมของบุคคลต่อสิ่งที่ได้รับ ถ้าผลิตภัณฑ์หรือบริการสร้างประสบการณ์เชิงบวก (Positive Experience) หรือ สิ่งเร้าที่กระตุ้นอารมณ์เชิงบวก (Positive Stimuli) บุคคลก็จะมีทัศนคติที่ดีต่อผลิตภัณฑ์หรือบริการนั้น และเกิดความพึงพอใจ

กนกวรรณ กอกหวาน (2554) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจของผู้เรียนหมายถึงความรู้สึกยินดีหรือชอบใจของผู้เรียนที่เกิดขึ้นจากการได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับหรือเกินกว่าความคาดหวังของตนเอง กล่าวคือ ความคาดหวังของผู้เรียนมาเป็นหลัก หากการเรียนรู้ตรงกับสิ่งที่ผู้เรียนคาดหวังไว้ หรือให้ผลลัพธ์ที่ดียิ่งกว่านั้น ก็จะส่งผลให้เกิดความพึงพอใจ

รัตนารี วัชระ (2561) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจของผู้เรียนเป็นสภาวะทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นจากการได้รับการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความต้องการ ความคาดหวัง และสไตล์การเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นปัจจัยภายในของผู้เรียน เช่น ความต้องการส่วนบุคคล สไตล์การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน และความคาดหวังของผู้เรียน

วราภรณ์ วงศ์ศิลป์ (2563) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่าความพึงพอใจของผู้เรียนเป็นผลรวมของทัศนคติที่มีต่อกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งเกิดจากการประเมินว่าประสบการณ์การศึกษามีคุณค่าหรือไม่ เป็นการประเมินผลจากประสบการณ์การเรียนรู้ทั้งหมด โดยความพึงพอใจของผู้เรียนไม่ได้เกิดจากปัจจัยเดียว แต่เป็นผลรวมของหลายปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติของผู้เรียน

จากข้อมูลเกี่ยวกับความหมายของความพึงพอใจสรุปได้ว่า ความพึงพอใจหมายถึงความรู้สึกชอบใจหรือพึงพอใจที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้รับสิ่งที่ตรงกับหรือเกินกว่าความคาดหวังของตนเอง ซึ่งเป็นผลจากการเปรียบเทียบระหว่างสิ่งที่คาดหวังไว้กับประสบการณ์ที่ได้รับจริง หากผลลัพธ์ที่ได้รับเป็นไปตามหรือดีกว่าที่คาดหวัง ก็จะทำให้เกิดความพึงพอใจ ในขณะที่หากได้รับต่ำกว่าความคาดหวัง อาจนำไปสู่ความไม่พึงพอใจ ความพึงพอใจยังเกี่ยวข้องกับทัศนคติที่เป็นบวกต่อสิ่งที่ได้รับ โดยเฉพาะเมื่อประสบการณ์นั้นสร้างความรู้สึกที่ดีหรือตอบสนองต่อความต้องการและสไตล์การเรียนรู้ของแต่ละบุคคล นอกจากนี้ ความพึงพอใจของผู้เรียนยังเกิดจากการประเมินคุณค่าของประสบการณ์การศึกษานั้นว่ามีประโยชน์หรือไม่ ทั้งในแง่ของเนื้อหาวิชา วิธีการสอน และผลที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนรายวิชาข้อบรู๊อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่ามหาสารคามที่ใช้แบบฝึกทักษะการข้อบรู๊อง

2.4.2 แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

Maslow (1943) ผู้คิดค้นทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ (Hierarchy of Needs) ซึ่งอธิบายว่ามนุษย์มีความต้องการเป็นลำดับขั้น ตั้งแต่ ความต้องการพื้นฐาน เช่น อาหาร ที่อยู่อาศัย ความปลอดภัย ความสัมพันธ์ทางสังคม การได้รับการยอมรับ และการเติมเต็มศักยภาพของตนเอง ซึ่งอธิบายว่ามนุษย์มีความต้องการเป็นลำดับขั้น และจะให้ความสำคัญกับระดับสูงขึ้นเมื่อระดับที่ต่ำกว่าได้รับการตอบสนองแล้ว ลำดับขั้นของ Maslow มี 5 ระดับ ได้แก่

- 1) ความต้องการพื้นฐาน (Physiological Needs) เช่น อาหาร น้ำ อากาศ ที่อยู่อาศัย
- 2) ความมั่นคงและปลอดภัย (Safety Needs) เช่น งาน เงิน สุขภาพ
- 3) ความสัมพันธ์ทางสังคม (Love & Belonging Needs) เช่น ครอบครัว เพื่อน ความรัก
- 4) การได้รับการยอมรับและความภาคภูมิใจในตนเอง (Esteem Needs)
- 5) การเติมเต็มศักยภาพของตนเอง (Self-Actualization Needs)

แนวคิดของ Maslow ถูกนำมาใช้ในการตลาดเพื่อวิเคราะห์ว่าลูกค้าให้ความสำคัญกับอะไร เช่น สินค้าพรีเมียมอาจตอบสนองความต้องการด้าน Esteem Needs ส่วนสินค้าพื้นฐานอาจตอบสนอง Physiological Needs

Freud (1923) ซิกมุนด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ผู้คิดค้นทฤษฎีแรงจูงใจ เสนอว่าพฤติกรรมของมนุษย์ถูกขับเคลื่อนโดยแรงจูงใจที่ซ่อนอยู่ใน จิตไร้สำนึก (Unconscious Mind) และแรงขับพื้นฐาน (Instincts) ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น แรงขับชีวิต (Eros) ที่เกี่ยวข้องกับการอยู่รอดและความสุข และ แรงขับแห่งความตาย (Thanatos) ที่เกี่ยวข้องกับการเสื่อมสลาย ฟรอยด์อธิบายว่า จิตใจของมนุษย์มีโครงสร้าง 3 ส่วน ได้แก่ อิด (Id) ซึ่งทำงานตามหลักแห่งความพอใจ (Pleasure Principle) และขับเคลื่อนโดยแรงขับพื้นฐาน อีโก้ (Ego) ซึ่งเป็นตัวกลางที่ทำงานตามหลักแห่งความเป็นจริง (Reality Principle) และ ซูเปอร์อีโก้ (Superego) ซึ่งเป็นส่วนของศีลธรรมและค่านิยมทางสังคม ฟรอยด์เชื่อว่า แรงจูงใจของมนุษย์ส่วนใหญ่มาจากจิตไร้สำนึก ซึ่งประกอบด้วยความคิดและแรงขับที่ถูกกดเก็บไว้ และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมโดยที่บุคคลไม่รู้ตัว ทฤษฎีของฟรอยด์ถูกนำไปใช้ในการอธิบายพฤติกรรมมนุษย์ในด้านต่าง ๆ เช่น แรงจูงใจในการเรียนรู้ แรงจูงใจทางอารมณ์ และพฤติกรรมทางสังคม อย่างไรก็ตาม ทฤษฎีนี้ถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่า ให้ความสำคัญกับแรงขับทางเพศมากเกินไป และขาดหลักฐานเชิงประจักษ์ที่สามารถพิสูจน์ได้ทางวิทยาศาสตร์ แม้ว่าจะมีข้อจำกัด แต่แนวคิดของฟรอยด์ยังคงมีอิทธิพลอย่างมากต่อจิตวิทยาสมัยใหม่และการศึกษาด้านพฤติกรรมมนุษย์

จากแนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจสรุปได้ว่า แนวคิดของฟรอยด์และมาสโลว์สามารถอธิบายความพึงพอใจในการเรียนผ่านแบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ โดยมาสโลว์เสนอว่าผู้เรียนจะมีความพึงพอใจมากขึ้นเมื่อความต้องการของพวกเขาได้รับการตอบสนองตามลำดับขั้น

ตั้งแต่ความต้องการพื้นฐาน เช่น สุขภาพและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการฝึก ไปจนถึงการได้รับการยอมรับจากครูและเพื่อน และสุดท้ายคือการเติมเต็มศักยภาพผ่านการฝึกฝนจนสามารถพัฒนาทักษะการขับร้องได้อย่างสมบูรณ์ ขณะที่พรอຍด์มองว่าแรงจูงใจของมนุษย์ขับเคลื่อนโดยแรงขับพื้นฐาน ได้แก่ แรงขับชีวิต ที่ผลักดันให้ผู้เรียนต้องการพัฒนาและแสดงออกผ่านการร้องเพลง และแรงขับแห่งความตาย ที่อาจเกิดในรูปแบบของความกังวลหรือความกลัวความล้มเหลว แบบฝึกทักษะการขับร้องที่ออกแบบอย่างเป็นระบบสามารถช่วยควบคุมและปรับสมดุลแรงขับทั้งสองให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ ผู้เรียนที่ได้รับการส่งเสริมให้พัฒนาตามแรงจูงใจและความต้องการของตนเองจะรู้สึกมีคุณค่าและพึงพอใจต่อกระบวนการเรียนมากขึ้น ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาศักยภาพอย่างมีประสิทธิภาพ

2.4.3 วิธีสร้างความพึงพอใจในการเรียน

การสร้างความพึงพอใจในการเรียนมีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาและทัศนคติของนักเรียนต่อการเรียนรู้ งานวิจัยและบทความวิชาการหลายฉบับได้ให้แนวทางและปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของนักเรียน ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

กวลี ผังดี และ พิมพรดา ครองยุติ (2556) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างความพึงพอใจในการเรียนไว้ว่า คุณภาพของการจัดการเรียนการสอนเป็นปัจจัยหลักที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่ของ วิธีการสอนของอาจารย์ ซึ่งรวมถึงการใช้เทคนิคการสอนที่น่าสนใจและการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน นอกจากนี้ ยังพบว่าการใช้ สื่อการสอนที่เหมาะสม เช่น เทคโนโลยีดิจิทัล แอนิเมชัน และแบบจำลองเสมือนจริง มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ บรรยากาศการเรียนรู้ ก็มีผลต่อความพึงพอใจของนักเรียน การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียน เช่น ห้องเรียนที่สะอาด มีอุปกรณ์พร้อม และไม่มีสิ่งรบกวน ช่วยให้นักเรียนสามารถมีสมาธิในการเรียนได้ดียิ่งขึ้น

ฤทธิชัย แสนกลาง (2561) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างความพึงพอใจในการเรียนไว้ว่า การใช้ การเสริมแรงบวก (Positive Reinforcement) เช่น การให้คำชมเชย การมอบรางวัลเล็กๆ น้อยๆ หรือ การให้คะแนนพิเศษแก่ผู้เรียนที่แสดงออกถึงความพยายาม เป็นกลยุทธ์ที่ช่วยให้นักเรียนรู้สึกมีกำลังใจในการเรียนมากขึ้น อีกปัจจัยที่สำคัญคือ เป้าหมายการเรียนรู้ที่ชัดเจน งานวิจัยพบว่านักเรียนที่มีเป้าหมายที่สามารถวัดผลได้ชัดเจน เช่น "การทำคะแนนให้ได้มากกว่าเดิม" หรือ "การพัฒนาทักษะการอ่านให้ดีขึ้น" มีแนวโน้มที่จะมีความพึงพอใจในการเรียนมากกว่านักเรียนที่ไม่มีเป้าหมายที่แน่นอน

โยธิน ศิริไธย (2559) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างความพึงพอใจในการเรียนไว้ว่า รูปแบบการประเมินผลการเรียนรู้ มีผลโดยตรงต่อความพึงพอใจของนักเรียน โดยการใช้ การประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) เช่น การสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์ หรือการให้ผู้เรียนสร้างผลงานของตนเอง จะทำให้นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนรู้มีความหมาย และการประเมินเป็นธรรมชาติมากขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า การให้คำแนะนำที่สร้างสรรค์ (Constructive Feedback) และการมีโอกาสให้

ผู้เรียนปรับปรุงข้อผิดพลาดจากการประเมินก่อนหน้านั้น มีผลต่อความมั่นใจและความพึงพอใจของนักเรียน อีกทั้งควรเพิ่มการใช้การประเมินแบบ Authentic Assessment และให้คำแนะนำที่ช่วยให้นักเรียนเห็นแนวทางในการพัฒนาตนเองและส่งเสริมให้เกิดกระบวนการเรียนรู้แบบ Active Learning มากขึ้น

รุ่งฤทธิ์ ศรีวรรณ (2553) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างความพึงพอใจในการเรียนไว้ว่า บรรยากาศในห้องเรียนมีผลกระทบต่ออารมณ์ของนักเรียนและระดับความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจ ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางกายภาพ เช่น แสงสว่าง อุณหภูมิ และการออกแบบห้องเรียนความปลอดภัยในโรงเรียน โดยพบว่าโรงเรียนที่มีมาตรการป้องกันความรุนแรงและมีการดูแลด้านจิตใจของนักเรียนอย่างเหมาะสม ส่งผลให้เกิดบรรยากาศการเรียนรู้ที่ผ่อนคลาย ความพร้อมของอุปกรณ์การเรียน เช่น ห้องสมุด สื่อการสอน และพื้นที่สำหรับกิจกรรมเสริม อีกทั้ง โรงเรียนควรให้ความสำคัญกับการจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ โดยการปรับปรุงห้องเรียนและจัดให้มีพื้นที่การเรียนรู้ที่เหมาะสม

จากการทบทวนเอกสารเกี่ยวกับวิธีสร้างความพึงพอใจในการเรียนสรุปได้ว่า การสร้างความพึงพอใจในการเรียนขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ โดยคุณภาพของการจัดการเรียนการสอนมีบทบาทสำคัญ วิธีการสอนของอาจารย์ที่น่าสนใจและการใช้สื่อดิจิทัล เช่น แอนิเมชันและแบบจำลองเสมือนจริง สามารถช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น รวมถึงบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียน เช่น ห้องเรียนที่สะอาดและปราศจากสิ่งรบกวน การใช้การเสริมแรงบวก เช่น การให้คำชมและรางวัลเล็กๆ น้อยๆ สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจมากขึ้น โดยเฉพาะเมื่อพวกเขามีเป้าหมายการเรียนรู้ที่ชัดเจน นอกจากนี้ รูปแบบการประเมินผลที่เป็นธรรมชาติ เช่น การประเมินตามสภาพจริงและการให้คำแนะนำเชิงสร้างสรรค์ ช่วยให้นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนมีความหมาย อีกทั้งการมีโอกาสปรับปรุงข้อผิดพลาดจากการประเมินยังช่วยเสริมความมั่นใจให้ผู้เรียน สุดท้าย บรรยากาศภายในโรงเรียน เช่น แสงสว่าง อุณหภูมิ ความปลอดภัย และความพร้อมของอุปกรณ์การเรียน ล้วนส่งผลต่ออารมณ์และความพึงพอใจของนักเรียน การปรับปรุงสภาพแวดล้อมเหล่านี้สามารถช่วยทำให้เกิดบรรยากาศการเรียนรู้ที่ผ่อนคลายและเอื้อต่อการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

2.5 โครงสร้างหลักสูตรรายวิชาขับร้องในโรงเรียนดนตรียามาฮ่า

โรงเรียนดนตรียามาฮ่า (ชื่อเดิม โรงเรียนดนตรีสยามกลการ) เป็นผู้นำทางด้านดนตรีศึกษาในประเทศไทย เปิดทำการสอนมาตั้งแต่ พ.ศ.2509 มีโรงเรียนดนตรีในเครือข่ายกว่า 83 แห่ง นักเรียนดนตรีกว่า 35,000 คน โดยมีหลักสูตรที่เป็นมาตรฐานสากลรับรองโดย Yamaha Music Foundation จากประเทศญี่ปุ่น ซึ่งมีระบบการสอบและประเมินผลที่เป็นมาตรฐานกว่า 40 ประเทศ

ทั่วโลกที่ใช้เป็นแบบแผนเดียวกัน ปัจจุบันระบบการสอบของยามาฮ่ามียอดนักเรียนที่ใช้สอบประเมินผลมากที่สุดของประเทศไทย

ความโดดเด่นและเอกลักษณ์เฉพาะของหลักสูตรยามาฮ่า คือการเน้นการเรียนดนตรีตามระยะพัฒนาการของเด็ก (Timely Education) และการสอนแบบบูรณาการ (Holistic music education) ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ครบทุกมิติของดนตรี ทั้งการฟัง การร้องโน้ต การเล่นเครื่องดนตรี และทฤษฎีดนตรี หลักสูตรดนตรียามาฮ่าทุกหลักสูตรออกแบบโดยทีมนักดนตรี นักการศึกษา และนักจิตวิทยาของ Yamaha Music Foundation ประเทศญี่ปุ่น ให้เหมาะกับช่วงอายุและวัยของผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยคำนึงถึงพัฒนาการและความสามารถทางด้านร่างกายและจิตใจ ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถทางดนตรีในช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุด โดยมีหลักสูตรให้เลือกมากกว่า 31 หลักสูตร สำหรับเด็กตั้งแต่อายุ 2.5 ขวบขึ้นไป จนถึงวัยผู้ใหญ่แบบไม่จำกัดอายุ ด้วยปรัชญาอันแน่วแน่ของ ดร.ถาวร พรประภา ผู้เปี่ยมล้นด้วยดนตรีในหัวใจที่อยากเห็นเมืองไทยเป็นเมืองแห่งดนตรีหรือเวียนนาตะวันออก ดังนั้นเมื่อท่านเดินทางไปประเทศญี่ปุ่นในปี พ.ศ. 2508 และได้รับคำแนะนำจาก Mr. G. KAWAKAMI ประธานสถาบันดนตรี YAMAHA MUSIC FOUNDATION และประธานบริษัท NIPPON GAKKI ผู้ผลิตเครื่องดนตรียามาฮ่าที่มีชื่อเสียงทั่วโลก ซึ่งได้ให้คำแนะนำและสนับสนุนในการก่อตั้งฝ่ายดนตรียามาฮ่า ต่อจากนั้นไม่นานก็ได้เปิดโรงเรียนดนตรียามาฮ่า สถาบันดนตรียามาฮ่าขึ้นเป็นแห่งแรกในประเทศไทย เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2509 โดยมีคุณหญิงสุนทร พงษ์โสภณ และอาจารย์แมนรัตน์ ศรีกรานนท์ เป็นผู้ร่วมก่อตั้ง ต่อมาในปี พ.ศ.2532 ฝ่ายดนตรียามาฮ่าและโรงเรียนดนตรียามาฮ่าได้ทำการจดทะเบียนก่อตั้งบริษัท อย่างเป็นทางการ ในนาม บริษัท สยามดนตรียามาฮ่า จำกัด ณ วันที่ 26 กันยายน 2532 จนกระทั่งถึงปัจจุบัน และมีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่ 414 อาคารสยามปทุมวัน เฮ้าส์ ชั้น 3,5 และ 12 ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน

เมืองดนตรีที่สร้างขึ้นจากปรัชญาของ ดร. ถาวร พรประภา ผู้ก่อตั้งบริษัท สยามดนตรียามาฮ่า จำกัด และสถาบันดนตรียามาฮ่า ได้รับการสานต่อโดย ดร.พรเทพ พรประภา ประธานบริษัท สยามดนตรียามาฮ่า จำกัด และคุณประนิตดา พรประภา จิราธิวัฒน์ ผู้จัดการใหญ่บริษัท สยามดนตรียามาฮ่า จำกัด เป็นผู้สืบทอดเจตนารมณ์ จนเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปถึงมาตรฐานของสินค้าทางด้านดนตรีภายใต้เครื่องหมายการค้ายามาฮ่า ประเทศญี่ปุ่น ได้แก่ สินค้าประเภทคีย์บอร์ด เครื่องดนตรีสำหรับวงดุริยางค์ เครื่องดนตรีสำหรับวงคอมโบ้ เครื่องเสียง Home Theater และ Professional Audio รวมถึงหลักสูตรการเรียนการสอนจาก Yamaha Music Foundation ประเทศญี่ปุ่น นอกจากการพัฒนาความสามารถทางดนตรีและความสุขกับเสียงเพลงที่ได้รับจากโรงเรียนดนตรียามาฮ่าแล้ว ผู้เรียนสามารถเลือกที่จะเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อแสดงความสามารถทางดนตรีอย่างต่อเนื่องทั้งภายในโรงเรียนที่จะมีการจัดคอนเสิร์ตเวทีเล็กเป็นระยะ ๆ ตลอดทั้งปี และตลอดจนเวทีใหญ่ในระดับประเทศ ได้แก่ Yamaha Thailand Music Festival ไปจนถึงเวทีระดับสากลนานาชาติ เช่น

The VIII International LISZT FERENC Competition Thailand Preliminary, Yamaha Electone Festival, Piano, Strings & Winds Competition อีกทั้งยังมีหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนที่ให้การสนับสนุนงานประกวด ได้แก่ The Royal's Cup Concert and Marching Band Contest เป็นการประกวดวงโยธวาทิตนักเรียน นักศึกษา ซึ่งถวายพระราชทานฯ และงานอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งทุกหลักสูตรดนตรีของยามาฮ่าสอนโดยครูที่จบการศึกษาด้านดนตรีโดยตรง และผ่านการคัดเลือก (Audition) ก่อนที่จะได้รับการอบรมทักษะทางการสอนของแต่ละหลักสูตรโดยสถาบันดนตรียามาฮ่า เมื่อเรียนจบทุกหลักสูตรจะมีการสอบเพื่อวัดและประเมินผลในแต่ละระดับ ประกาศนียบัตรที่ผู้เรียนได้รับเป็นมาตรฐานจากประเทศญี่ปุ่น สามารถใช้อ้างอิงได้ทั่วโลกและใช้เป็นมาตรฐานเดียวกันกว่า 40 ประเทศทั่วโลก

โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ตั้งอยู่ที่อาคารเสริมไทยคอมเพล็กซ์ ชั้น 2

76/1 ถนนนครสวรรค์ ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม รหัสไปรษณีย์ 44000

โทรศัพท์ 092-2236454 หรือ 043-970-606

แฟนเพจเฟซบุ๊ก: โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม

E-mail: Yamahamaharakham002@gmail.com

ภาพประกอบที่ 22 โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม

ที่มา : Yamaha Maharakham

รายวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ Junior Piano คู่เดี่ยว อายุ 5 ขวบขึ้นไป Pianoforte กลุ่ม/เดี่ยว อายุ 8 ปีขึ้นไป Classic Guitar อายุ 10 ปี กีตาร์ไฟฟ้า (Electric Guitar) อายุ 10 ปีขึ้นไป กีตาร์เบส (Electric Bass) อายุ 8 ปีขึ้นไป กีตาร์โฟล์ค (Folk Guitar) อายุ 8 ปีขึ้นไป กลอง (Drums) อายุ 8 ปีขึ้นไป คีย์บอร์ด (Keyboard) อายุ 8 ปีขึ้นไป ขับร้อง (Vocal) กลุ่ม/เดี่ยว อายุ 7 ปีขึ้นไป อูคูเลเล่ (Ukulele) กลุ่ม/เดี่ยว อายุ 8 ปีขึ้นไป และ Cover Dance กลุ่ม/เดี่ยว อายุ 5 ปีขึ้นไป

ภาพประกอบที่ 23 ปรัชญา วิสัยทัศน์ พันธกิจของโรงเรียนดนตรียามาฮ่า
ที่มา : สถาบันยามาฮ่า

หลักสูตร Yamaha Popular Music Course รายวิชาขับร้องเปิดรับสมัครและสอนตั้งแต่ผู้ที่มีประสบการณ์และผู้ที่ยังเริ่มร้องเพลง สามารถเริ่มบทเรียนด้วยความมั่นใจด้วยแบบฝึกหัดร้องขั้นพื้นฐานจากหนังสือที่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้เทคนิคการใช้เสียงที่ถูกต้อง ตั้งแต่ขั้นต้นจนถึงขั้นสูง เพื่อสามารถร้องเพลงได้หลากหลายแนวเพลง ทั้งนี้ต้องเรียนอย่างต่อเนื่องอย่างสม่ำเสมอ ไม่ดรอปเรียน เพื่อให้เห็นถึงผลลัพธ์ต่อตัวผู้เรียน โดยในหนังสือ Vocal มีเนื้อหาเริ่มตั้งแต่ทำโยน การหายใจ การเปล่งเสียงในพยัญชนะ สระ การฝึกร้องขั้นคู่ การร้อง Solfege และการอ่านค่าตัวโน้ตและจังหวะ โดยจะมีแบบฝึกแบ่งเป็นบทที่ 1-6 ในแต่ละบทเรียนจะมีข้อสอบที่บังคับในการสอบเกรด เช่น หัวข้อ Solfege ซึ่งผู้เรียนจะต้องฝึกซ้อมเพื่อใช้สอบวัดประเมินผลกับกรรมการ ทั้งนี้ในการเรียนการสอนจะต้องมีครูผู้สอนอธิบายแบบฝึกแต่ละแบบ เนื่องจากเป็นแบบฝึกที่ไม่มีคำอธิบายขยายความ และครูต้องปฏิบัติและให้คำแนะนำนักเรียนอย่างใกล้ชิด โดยมีเกณฑ์การประเมินในเกรด 10 ดังนี้

1. ผู้เรียนสามารถร้องสเกล C Major ได้เป็นอย่างดี
2. ผู้เรียนสามารถขับร้องบทเพลงอิสระได้แม่นยำ ตรงจังหวะ ไม่ผิดเพี้ยน สามารถถ่ายทอดอารมณ์ของบทเพลงได้

3. ผู้เรียนสามารถร้อง Solfege ทุกระดับเสียงและจำโน้ตได้อย่างแม่นยำ ซึ่งจะมี Backing track เปิดประกอบ

4. ผู้เรียนต้องเข้าใจถึงค่าตัวโน้ต และจำระดับเสียงในสเกล C Major ได้ เนื่องจากมีการสอบวัดผลในหัวข้อ Sight singing (4 Bar) โดยมีเวลาตัวโน้ต 30 วินาที

ผู้วิจัยมีความประสงค์อยากพัฒนาแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน ที่ออกแบบให้เหมาะสมกับผู้เรียนเพื่อให้เข้าใจและมีคำอธิบายเพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียน ก่อนที่จะเข้าสู่แบบฝึก Vocal ของยามาฮ่าที่เป็นระบบสากล

ตารางที่ 1 หลักสูตร Yamaha Popular Music Course รายวิชาขับร้อง

คำนิยาม	ขับร้อง
รายละเอียด	วิชานี้โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มี Course สั้นๆ ที่สามารถให้นักเรียนหรือผู้ที่ชอบร้องเพลงได้ลงเรียนได้หลาย Course เช่น Pop vocal, Folk and Country Vocal หรือแม้แต่ Vocal Course ในแบบ Traditional การสอนวิชาการขับร้องสอนตั้งแต่การบังคับลมหายใจ การยืนที่ทำให้ร้องเพลงได้เต็มเสียง Head Tone, Chest Tone, Interval การซ้อม Scale Warm Up และรายละเอียดอื่นๆ อีกมากมาย ที่จะทำให้การเรียนร้องเพลงของนักเรียนได้ผลหรือเห็นการพัฒนาได้อย่างชัดเจน สามารถขึ้นร้องเพลงในงานต่างๆ หรือ Concert ได้โดยไม่อายใคร คณะอาจารย์ของโรงเรียนดนตรียามาฮ่า ยังคงคำนึงถึงความสนุกสนานความสุขในการเรียนร้องเพลงซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่สุดด้วย
อายุ	5 ปี ขึ้นไป
ระยะตลอดหลักสูตร	24 เดือน
รูปแบบการเรียน	เรียนเดี่ยว หรือ กลุ่ม

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.6.1 งานวิจัยในประเทศ

กิตตินันท์ ชินสำราญ (2560) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การขับร้องด้วยเทคนิคผสมเสียงพิเศษในเพลงร้องศิลป์ของไทย ผลการวิจัยพบว่า การขับร้องบทเพลงร้องศิลป์ไทย ในกระบวนการหายใจ กระบวนการเปล่งเสียง และกระบวนการสร้างเสียงกังวานของการขับร้องบทเพลงร้องศิลป์ไทยนั้น

สามารถเทียบเคียงได้กับการขับร้องบทเพลงคลาสสิก แต่มีกระบวนการออกเสียงคำร้อง ซึ่งต้องมีการออกเสียงคำร้องให้ถูกต้องตามอักขระของภาษาไทย

กิตติวัฒน์ ขวัญมงคล (2552) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ศึกษาวิธีการขับร้องของสมเศียร พานทอง (ชาย เมืองสิงห์) ศิลปินแห่งชาติ ผลการวิจัยพบว่า ได้ทราบถึงประวัติของสมเศียร พานทองหรือชาย เมืองสิงห์และมีเพลงที่ใช้ศึกษาทั้งหมด 5 เพลง ซึ่งในการขับร้องส่วนใหญ่จะใช้เสียงเต็ม มีการเอื้อนประกอบกับพื้นฐานเพลงไทยเดิม มีการใช้เทคนิคพิเศษหลายอย่างเพื่อให้ได้อารมณ์เพลง เช่น การลากเสียง การทอดเสียง การกระโดดเสียง การเน้นเสียงเน้นคำ การรวบเสียงรวบคำ

วรรณีย์ เพลินทรัพย์ (2554) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ศึกษาวิธีการขับร้องของทิพย์วัลย์ ปิ่นภิบาล ผลการวิจัยพบว่า ทิพย์วัลย์ ปิ่นภิบาลเป็นผู้ที่มีความสามารถในการขับร้องเพลงไทยสากล มีเทคนิคและวิธีการขับร้องที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองอย่างมาก เช่น การใช้เทคนิคการควบคุมลมหายใจ เทคนิคการเน้นเสียงเน้นคำทำให้เบาหรือดังขึ้น การกระโดดเสียง การผ่อนเสียง การสื่ออารมณ์ด้วยเสียง และเป็นบุคคลที่ได้รับรางวัลมากมาย

ศรัณย์ ศรีมะเริง (2557) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรีสากล โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านค่าความสั้นยาวของโน้ตดนตรีสากลด้วยตัวเลขขั้นพื้นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเมืองนครราชสีมา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/7 โรงเรียนนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 49 คน ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการอ่านค่าความสั้น-ยาวของโน้ตสากลด้วยตัวเลขขั้นพื้นฐาน มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 82.03/80.55 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุธาสินี ถีระพันธ์ (2563) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง รูปแบบการสอนขับร้องตะวันตกของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้สอน อาจารย์ผู้สอนทุกท่านมีการวางแผนการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรของสถาบันที่ได้กำหนดไว้ และมีแนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในองค์ประกอบหลักของดนตรี มีความเข้าใจในบทเพลง มีความเข้าใจถึงวิธีการขับร้องที่ถูกต้องและเหมาะสมกับตนเอง ด้านรูปแบบการสอนขับร้องตะวันตกของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ประกอบด้วย 9 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 ทดสอบทักษะการขับร้องก่อนเรียน ขั้นตอนที่ 2 เตรียมร่างกายสำหรับการขับร้องและฝึกฝนเทคนิคการขับร้อง ขั้นตอนที่ 3 เรียนรู้องค์ประกอบหลักที่สำคัญของดนตรี ขั้นตอนที่ 4 ฝึกฝนการออกเสียงภาษา ขั้นตอนที่ 5 เชื่อมโยงทักษะและปฏิบัติขับร้องอย่างถูกต้องแม่นยำ ขั้นตอนที่ 6 ตีความหมายเพลงที่ใช้ในการขับร้อง ขั้นตอนที่ 7 การปฏิบัติขับร้องอย่างสมบูรณ์ ขั้นตอนที่ 8 กิจกรรมกลุ่ม และขั้นตอนที่ 9 การแสดงผลงาน โดยผลการวิจัยหาประสิทธิภาพของรูปแบบการสอน พบว่า นิสิตมีคะแนนทักษะปฏิบัติขับร้องหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอน ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 4.63, S.D. = 0.18)

2.6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Chen (2025) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง นวัตกรรมวิธีการสอนดนตรีในมหาวิทยาลัยโดยใช้ระบบสนับสนุนการตัดสินใจแบบฟัซซีและการเรียนรู้เชิงลึก โดยนำเสนอระบบ Deep Fuzzy Music Training (DFMT) ซึ่งผสมผสานการเรียนรู้เชิงลึก (RNN) กับระบบตัดสินใจแบบฟัซซีเพื่อปรับปรุงกระบวนการสอนดนตรีในมหาวิทยาลัย ระบบนี้ใช้ RNN วิเคราะห์ลำดับวิธีการสอนที่ได้แรงบันดาลใจจากแนวทาง Kodály โดยประเมินคุณภาพเสียงดนตรีด้านจังหวะ ความแม่นยำของโน้ต พลังในการแสดง และการชัดเจนในการออกเสียง จากนั้นระบบฟัซซีจะประมวลผลข้อมูลดังกล่าวเพื่อสร้างคำแนะนำการสอนเฉพาะบุคคล เช่น การเลือกใช้เทคนิค Kodály การประเมินผล และรูปแบบการให้คำติชม ผลการทดลองชี้ว่าระบบสามารถคาดการณ์ความต้องการของนักเรียนแบบเรียลไทม์ และให้แนวทางการสอนที่ตรงกับสไตล์การเรียนรู้ ส่งผลให้การฝึกดนตรีนั้นมีประสิทธิภาพและเหมาะสมยิ่งขึ้น

Grady และ Brunkan ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การสอนในสิ่งที่เคยเรียนมา: การสำรวจครูชั้นร้องเกี่ยวกับสุขภาพเสียง กายวิภาค และแนวทางการสอนเสียงในวงขับร้อง โดยศึกษาว่าการศึกษาที่ครูผู้สอนขับร้องเคยได้รับส่งผลต่อพฤติกรรมการสอนในหัวข้อสุขภาพเสียง กายวิภาคของเสียง และแนวทางการสอนหรือไม่ โดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ 4 ส่วนเพื่อสำรวจประสบการณ์ส่วนตัวของครูดนตรีในด้านการศึกษาและการฝึกสอนเสียง การสอนสุขภาพเสียง การทำงานของกลไกเสียง และการใช้แนวทางการสอนที่เหมาะสมเชิงสุขภาพ ผลการวิเคราะห์พบว่าครูคอร์สที่มีประสบการณ์การศึกษาเฉพาะด้านมีแนวโน้มที่จะให้ความสำคัญกับการสอนสุขภาพเสียงและกายวิภาคของเสียงในชั้นเรียนมากกว่า แม้ผลการสอนเรื่องสุขภาพเสียงในห้องซ้อมจะไม่สัมพันธ์กับระดับการศึกษาที่ได้รับโดยตรง แต่พบว่าการศึกษาก่อนหน้านี้มีความสัมพันธ์ระดับปานกลางกับพฤติกรรมการสอนด้านกายวิภาคเสียงและการสอนที่เหมาะสมด้านเสียงร้อง ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของการฝึกอบรมครูดนตรีให้มีความรู้ในเชิงวิทยาศาสตร์เสียงร้องเพื่อส่งเสริมการสอนที่มีคุณภาพในวงขับร้อง

Morris-Campbell (2022) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการขับร้อง ความมั่นใจ แรงจูงใจ และอัตลักษณ์ตนเองเพื่อการสอนดนตรีในระดับประถมศึกษา โดยศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการขับร้อง ความมั่นใจ แรงจูงใจ และอัตลักษณ์ตนเองของนักศึกษาครูดนตรีก่อนฝึกสอน เพื่อเตรียมความพร้อมในการสอนขับร้องในระดับประถมศึกษา โดยใช้การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนควบคู่กับกิจกรรมจับคู่เสียง (pitch-matching) เป็นการแทรกแซง

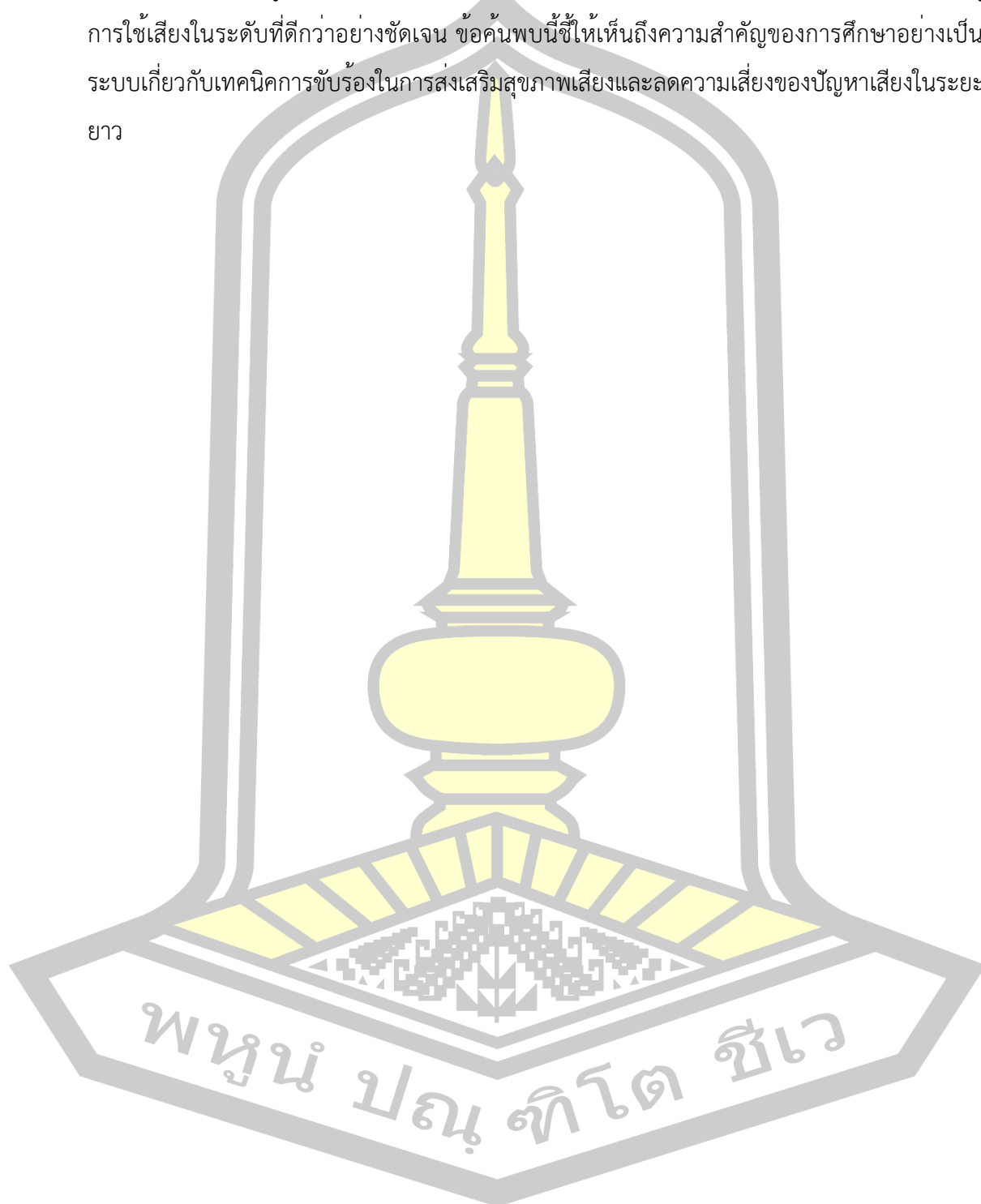
(intervention) เพื่อส่งเสริมทักษะการร้องเพลง เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามก่อน-หลังเรียน และสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ผลการศึกษาพบว่าเมื่อนักศึกษาครูได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่เปลี่ยนแปลงผ่านกระบวนการจับคู่เสียง จะสามารถพัฒนาความสามารถในการร้องเพลง มีความมั่นใจมากขึ้น และมีแนวโน้มสูงที่จะนำดนตรีไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนของตนเองในอนาคต

Nguyen (2025) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง จากมุขปาฐะสู่การสอนร่วมสมัย: รูปแบบการสอนการขับร้อง Cà Trù บนพื้นฐานแนวทางดั้งเดิม นำเสนอแนวทางการพัฒนารูปแบบการสอนการขับร้อง “Cà Trù” ซึ่งเป็นศิลปะการแสดงพื้นบ้านของเวียดนาม โดยผสมผสานหลักการถ่ายทอดแบบมุขปาฐะของศิลปินรุ่นครู เช่น การฟัง เลียนเสียง การสื่ออารมณ์ การบูรณาการบทกวี ทำนอง และจังหวะ ร่วมกับเครื่องมือการสอนร่วมสมัย เช่น เทคโนโลยีดิจิทัล การบันทึกวิดีโอ และการเรียนออนไลน์แบบยืดหยุ่น เพื่อตอบสนองความต้องการของบริบทการศึกษาในปัจจุบัน ผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นถึงบทบาทสำคัญของครูศิลปินในการสร้างแรงบันดาลใจทางศิลปะ การส่งผ่านคุณค่าทางความงาม และการรักษาคุณภาพของการขับร้อง อันเป็นปัจจัยสำคัญในการธำรงรักษา Cà Trù อย่างยั่งยืน

Zhang และ Mohd (2025) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การทบทวนวรรณกรรมเชิงพรรณนาเพื่อระบุปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจและความมีส่วนร่วมของนักเรียนในการเรียนขับร้องระดับมัธยมศึกษาในประเทศจีน ซึ่งเป็นการทบทวนวรรณกรรมเชิงพรรณนาเพื่อระบุปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อแรงจูงใจและความมีส่วนร่วมของนักเรียนในการเรียนขับร้องระดับมัธยมศึกษาในประเทศจีน ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าปัจจัยด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน การออกแบบหลักสูตร อิทธิพลจากเพื่อน บริบทวัฒนธรรม การบูรณาการทางเทคโนโลยี และสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่สนับสนุน ล้วนมีบทบาทสำคัญต่อการสร้างแรงจูงใจและการมีส่วนร่วมของนักเรียน โดยเฉพาะการใช้กลยุทธ์การสอนที่มีประสิทธิภาพ การเปิดโอกาสให้แสดงออก และการประยุกต์ใช้สื่อดิจิทัลอย่างเหมาะสม ทั้งนี้ ผู้วิจัยแนะนำให้มีการศึกษาภาคสนามเพิ่มเติมในอนาคตเพื่อวิเคราะห์ผลกระทบระยะยาวของปัจจัยเหล่านี้ต่อผลลัพธ์ทางการเรียนรู้ และเพื่อพัฒนานวัตกรรมการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางอย่างเหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนมัธยมในประเทศจีน

Zuim et al. (2020) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาและการฝึกอบรมกับการรับรู้สมรรถภาพการใช้เสียงร้องในหมู่ผู้ร้องมืออาชีพ โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ทางการศึกษาและการฝึกอบรมของผู้ร้องมืออาชีพกับการรับรู้เกี่ยวกับสมรรถภาพการใช้เสียงร้องในปัจจุบัน โดยเก็บข้อมูลผ่านแบบสอบถามออนไลน์จากผู้ร้องมืออาชีพกว่า 900 คนทั่วสหรัฐอเมริกา โดยใช้แบบวัด Evaluation of the Ability to Sing Easily (EASE) เพื่อประเมินการรับรู้ของนักร้องเกี่ยวกับสภาพเสียงตนเอง ผลการศึกษาพบว่า ความรู้และการฝึกฝนด้านเทคนิคการใช้

เสียงและการดูแลเสียงมีความสัมพันธ์กับระดับคะแนน EASE อย่างมีนัยสำคัญ นักเรียนที่ได้รับการศึกษาทางดนตรีสูงกว่าหรือมีประสบการณ์การฝึกอบรมเฉพาะด้านเกี่ยวกับเสียงร้องจะมีการรับรู้การใช้เสียงในระดับที่ดีกว่าอย่างชัดเจน ข้อค้นพบนี้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการศึกษาอย่างเป็นระบบเกี่ยวกับเทคนิคการขับร้องในการส่งเสริมสุขภาพเสียงและลดความเสี่ยงของปัญหาเสียงในระยะยาว

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้องโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) วิจัยมุ่งเน้นการใช้ข้อมูลเชิงสถิติและการทดสอบสมมุติฐาน โดยมีการกำหนดเกณฑ์หรือมาตรฐานที่ชัดเจนในการประเมินผลลัพธ์ โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3 การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.5 การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นผู้ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาขับร้องของโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ทั้งหมด จำนวน 41 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) คือนักเรียนที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาขับร้องของโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ที่ยังไม่ผ่านการสอบวัดระดับของสถาบันดนตรียามาฮ่า จำนวน 10 คน เพศหญิง ช่วงอายุ 15-18 ปี

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่

1) แบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม มีองค์ประกอบของแบบฝึกทักษะ คือ ส่วนแรก ได้แก่ คำนำ จุดประสงค์การเรียนรู้ คำแนะนำสำหรับครูและคำแนะนำสำหรับนักเรียน ส่วนเนื้อหา ได้แก่ แบบฝึกทักษะที่ 1-5 พร้อมคำอธิบายกิจกรรมและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ โดยส่วนเนื้อหาของแบบฝึกที่มีจำนวน 5 แบบฝึกทักษะ มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 2 รายละเอียดเนื้อหาของแบบฝึก

แบบฝึกที่	เนื้อหา	จำนวนชั่วโมง
แบบฝึกทักษะ 1 การหายใจและการควบคุมลม	การฝึกหายใจจากกระบังลมวิธีควบคุมลมหายใจให้ต่อเนื่องและมั่นคง มีแบบฝึกการฝึกหายใจร่วมกับการนับจังหวะ และแบบประเมินการหายใจและการควบคุมลม	2 ชั่วโมง
แบบฝึกทักษะ 2 การออกเสียงที่ถูกต้อง	การออกเสียงสระและพยัญชนะให้ชัดเจน การปรับตำแหน่งปาก ลิ้น และลำคอ มีการฝึกฝนการออกเสียงภาษาในบทเพลง และแบบประเมินการออกเสียง	2 ชั่วโมง
แบบฝึกทักษะ 3 การฟังและการร้องให้ตรงโน้ต	การฝึกการฟังโน้ตและเปล่งเสียงให้ตรงกับโน้ตเพลงและการร้องในจังหวะที่เหมาะสม การฝึกเลียนแบบทำนองเพื่อพัฒนาการฟัง และแบบประเมินการฟัง การร้องให้ตรงเสียงโน้ต	2 ชั่วโมง
แบบฝึกทักษะ 4 การพัฒนาช่วงเสียง	เทคนิคการร้องเสียงสูงและเสียงต่ำอย่างมีประสิทธิภาพ การฝึกเสียง Chest Voice, Head Voice, Falsetto และ Mixed Voice การฝึกพัฒนาช่วงเสียง แบบฝึกการพัฒนาช่วงเสียง และแบบประเมินการพัฒนาช่วงเสียง	2 ชั่วโมง
แบบฝึกทักษะ 5 การแสดงอารมณ์ผ่านการร้อง	การแสดงอารมณ์ผ่านการร้องเพลง การตีความเนื้อเพลงและการสื่อสารอารมณ์ การใช้จังหวะและเสียงเพื่อเล่าเรื่องราว มีแบบฝึกการแสดงสีหน้าและการเคลื่อนไหวท่าทางประกอบเพลงเพื่อการแสดงอารมณ์ผ่านการร้องเพลง และแบบประเมินการแสดงอารมณ์ผ่านการร้องเพลง	2 ชั่วโมง

2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบได้ด้วยแบบวัด 2 ชุดดังนี้

2.1) แบบวัดความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการขับร้อง เป็นลักษณะข้อคำถามแบบเลือกตอบ (Multiple Choice)

2.2) แบบวัดประเมินทักษะการขับร้องพื้นฐาน เป็นลักษณะมาตราส่วนการให้คะแนน (Rating Scale) หัวข้อในการประเมินมีความครอบคลุมในด้านการขับร้องพื้นฐาน

3) แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน ลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า มี 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert, 1932)

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) แบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้องมีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังต่อไปนี้

1.1) ศึกษาหลักและวิธีการสร้างแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน ลักษณะที่ดีองค์ประกอบในการสร้างและหาคุณภาพของแบบฝึกทักษะ จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง

- 1.2) ศึกษาหลักสูตรพื้นฐานวิชาข้อร้อง ของสถาบันยามาฮ่า
 - 1.3) วิเคราะห์เนื้อหาสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เทคนิคหรือทักษะการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับการฝึกทักษะการข้อร้องขั้นพื้นฐาน เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์และเนื้อหาสาระ
 - 1.4) ดำเนินการสร้างแบบฝึกทักษะการข้อร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาข้อร้อง
 - 1.5) นำแบบฝึกทักษะการข้อร้องขั้นพื้นฐาน เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา พิจารณาและปรับปรุงแก้ไข
 - 1.6) นำแบบฝึกทักษะการข้อร้องขั้นพื้นฐาน เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อหาคำตัดสินความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับเนื้อหาของแบบฝึกทักษะการข้อร้องขั้นพื้นฐาน (IOC)
 - 1.7) นำแบบฝึกทักษะการข้อร้องขั้นพื้นฐาน ที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยาลัยอีกครั้ง เพื่อผ่านความเห็นชอบก่อนนำไปทดลองใช้กับนักเรียนรายวิชาข้อร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม จำนวน 10 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง
 - 1.8) ได้แบบฝึกทักษะการข้อร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาข้อร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ที่มีคุณภาพสามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้
- 2) การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- ผู้วิจัยได้แบ่งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ออกเป็น 2 แบบ ได้แก่ แบบวัดความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการข้อร้อง และแบบวัดทักษะการปฏิบัติการข้อร้อง
- 2.1) การสร้างแบบวัดความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการข้อร้อง เป็นลักษณะข้อคำถามแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีขั้นตอนดังนี้
 - 2.1.1) วิเคราะห์เนื้อหาและกำหนดโครงสร้างที่ใช้ในการวิจัยและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแบบฝึกทักษะการข้อร้องพื้นฐาน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการข้อร้อง
 - 2.1.2) สร้างแบบวัดความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการข้อร้อง ซึ่งเป็นข้อสอบแบบอัตนัย ที่สร้างจำนวน 30 ข้อ
 - 2.1.3) นำแบบวัดความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการข้อร้อง เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยาลัยนิพนธ์ ตรวจสอบความชัดเจนทางภาษาและความถูกต้องของเนื้อหา แล้วปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ
 - 2.1.4) นำแบบวัดความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการข้อร้อง ที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยาลัยนิพนธ์เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ
 - 2.1.5) นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ มาวิเคราะห์หาคำตัดสินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหา (IOC)

2.1.6) นำแบบวัดความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการขับร้อง ที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อีกครั้ง เพื่อผ่านความเห็นชอบก่อนนำไปทดลองใช้กับนักเรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม จำนวน 10 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

2.1.7) ดำเนินการวิเคราะห์หาความยากง่ายโดยใช้สูตรดัชนีบี (Brennan Index, B-Index) วิเคราะห์เพื่อหาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกแล้วนำข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไป

2.1.8) นำแบบทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตรของโลเวท (Lovett Method) พบว่า ค่าความเชื่อมั่นมีค่าเท่ากับ 0.97

2.1.9) นำแบบทดสอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.2) การสร้างแบบวัดทักษะการขับร้องพื้นฐาน เป็นลักษณะมาตราส่วนการให้คะแนน (Rating Scale) หัวข้อในการประเมินมีความครอบคลุมในด้านการขับร้องพื้นฐาน

2.2.1) วิเคราะห์เนื้อหาและกำหนดโครงสร้างที่ใช้ในการวิจัยและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน และศึกษาเอกสารตำราที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเครื่องมือวัดและประเมินผลที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติดนตรีเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดทักษะการขับร้องพื้นฐาน

2.2.2) สร้างแบบวัดทักษะการขับร้องพื้นฐานที่มีความสอดคล้องและครอบคลุมพฤติกรรมทางด้านการขับร้องพื้นฐาน เป็นมาตรฐานส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert, 1932) ซึ่งรายการประเมินนี้ได้กำหนดน้ำหนักคะแนนดังนี้

ดีเยี่ยม	กำหนดน้ำหนักคะแนนเป็น 5
ดีมาก	กำหนดน้ำหนักคะแนนเป็น 4
ดี	กำหนดน้ำหนักคะแนนเป็น 3
พอใช้	กำหนดน้ำหนักคะแนนเป็น 2
ควรปรับปรุง	กำหนดน้ำหนักคะแนนเป็น 1

2.2.3) นำแบบวัดทักษะการขับร้องพื้นฐานที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบประเมินรายข้อว่าสามารถเป็นตัวแทนพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้ดีเพียงใดตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้

3) การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียน

3.1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามพึงพอใจ

3.2) เขียนนิยามศัพท์เฉพาะเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้และเลือกรูปแบบของแบบสอบถาม

3.3) สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า กำหนดค่าคะแนนเป็น 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) จำนวน 10 ข้อ

3.4) นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความชัดเจนทางภาษาและความถูกต้องของเนื้อหา แล้วปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.5) นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญโดยพิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ

3.6) นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (IOC) ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.7) นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อีกครั้ง

3.8) นำแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1) ดำเนินการทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วบันทึกคะแนน

2) ดำเนินการสอนตามแบบฝึกทักษะที่ระบุไว้ในแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐานสำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง

3) เมื่อสิ้นสุดกระบวนการเรียนการสอนที่ทำการทดลองกับผู้เรียนตามเวลาเรียนที่ได้กำหนด ระยะเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง ทำการทดสอบหลังเรียน (Post-Test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งเป็นชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียนอีกครั้งและนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนไปวิเคราะห์ข้อมูล

4) ประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้น

5) นำผลการทดลองทั้งหมดมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางค่าสถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วจึงสรุปผลการวิจัย

ตารางที่ 3 ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย

ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เนื้อหาในการวิจัย	จำนวนชั่วโมง
วัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน			1 ชั่วโมง
1	17 กุมภาพันธ์ 2568	แบบฝึกทักษะ 1 การหายใจและการควบคุมลม	2 ชั่วโมง
2	23 กุมภาพันธ์ 2568	แบบฝึกทักษะ 2 การออกเสียงที่ถูกต้อง	2 ชั่วโมง
3	2 มีนาคม 2568	แบบฝึกทักษะ 3 การฟังและการร้องให้ตรงโน้ต	2 ชั่วโมง
4	5 มีนาคม 2568	แบบฝึกทักษะ 4 การพัฒนาช่วงเสียง	2 ชั่วโมง
5	10 มีนาคม 2568	แบบฝึกทักษะ 5 การแสดงอารมณ์ผ่านการร้อง	2 ชั่วโมง
วัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน			1 ชั่วโมง

3.5 การจัดการกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1) หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้องโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ตามวิธีการของบุญชม ศรีสะอาด (2553) ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานประสิทธิภาพ 80/80 เนื่องจากการขับร้องเป็นทักษะปฏิบัติ ที่ต้องผ่านการฝึกฝนอย่างเป็นระบบ และเกณฑ์ 80/80 สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความก้าวหน้าของผู้เรียนได้ชัดเจน

2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน โดยใช้สถิติแบบไม่มีพารามิเตอร์ Wilcoxon Signed-Rank Test

3) วิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน โดยใช้หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สำหรับการแปลผลการวิเคราะห์โดยภาพรวม โดยใช้หลักเกณฑ์การประเมิน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

4.51 – 5.00 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

3.51 – 4.50 หมายถึง พึงพอใจมาก

2.51 – 3.50 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

1.51 – 2.50 หมายถึง พึงพอใจน้อย

1.00 – 1.50 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1) สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

1.1) ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) ใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

$$\bar{x} = \frac{\sum_{i=1}^n x_i}{n}$$

เมื่อ \bar{x} แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum_{i=1}^n x_i$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
 n แทน จำนวนคนในกลุ่ม

1.2) ร้อยละ (Percentage) ใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

$$p = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ p แทน ร้อยละ
 f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงเป็นร้อยละ
 n แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด n

1.3) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) ใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum_{i=1}^n x_i^2 - (\sum_{i=1}^n x_i)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ $S.D.$ แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 x_i แทน คะแนนแต่ละตัว
 n แทน จำนวนคนในกลุ่ม

2) สถิติที่ใช้การหาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1) สถิติที่ใช้ตรวจสอบคุณภาพของแบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน โดยใช้สูตรความสอดคล้อง IOC (สมนึก ภัททิยธนี, 2565) โดยใช้สูตรดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องมีค่าอยู่ระหว่าง -1 ถึง +1
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

2.2) หาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการขับร้อง โดยใช้สูตรดัชนีบี (Brennan Index, B-Index) ดังนี้ (คณาจารย์ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา, 2558)

$$B = \frac{U}{N_1} - \frac{L}{N_2}$$

เมื่อ	B	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
	N_1	แทน	จำนวนนักเรียนที่สอบผ่านเกณฑ์
	N_2	แทน	จำนวนนักเรียนที่สอบไม่ผ่านเกณฑ์
	U	แทน	จำนวนนักเรียนที่ตอบถูก
	L	แทน	จำนวนนักเรียนที่ตอบผิด

2.3) ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการขับร้อง ตามวิธีแบบของโลเวท (Lovett Method) คำนวณโดยใช้สูตร (คณาจารย์ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา, 2558)

$$r_{cc} = 1 - \frac{k \sum x_1 - \sum x_i^2}{(k-1) \sum (x_i - c)^2}$$

เมื่อ	r_{cc}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	k	แทน	จำนวนข้อสอบ
	x_1	แทน	คะแนนรวมของนักเรียนแต่ละคน
	c	แทน	คะแนนเกณฑ์

3) สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบสมมติฐาน

3.1) หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ตามวิธีการของบุญชม ศรีสะอาด (2553)

$$E_1 = \left[\frac{\sum x}{N} \right] \times 100$$

$$E_2 = \left[\frac{\sum F}{N} \right] \times 100$$

ระหว่างเรียน	เมื่อ	E_1	แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้
		E_2	แทน ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน
		$\sum x$	แทน คะแนนรวมของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบ
		$\sum F$	แทน คะแนนรวมของนักเรียนทุกคนหลังเรียน
		N	แทน จำนวนนักเรียน
		A	แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกทักษะหลังเรียนทั้งหมด
		B	แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

3.2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สถิติแบบไม่มีพารามิเตอร์ Wilcoxon Signed-Rank Test (Wilcoxon, F., 1945)

$$z = \frac{w - \frac{n(n+1)}{4}}{\sqrt{\frac{n(n+1)(2n+1)}{24}}}$$

เมื่อ	n	แทน จำนวนนักเรียน
	$\frac{n(n+1)}{4}$	แทน ค่าเฉลี่ยของ W
	$\sqrt{\frac{n(n+1)(2n+1)}{24}}$	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ W

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการพัฒนาแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม มีจุดประสงค์เพื่อ 1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐานที่พัฒนาขึ้น และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐานที่พัฒนาขึ้น ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.2 ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.3.1 ผลการหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม

4.3.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม

4.3.3 ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน

4.4 สรุปผลการวิเคราะห์

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของข้อมูล เพื่อให้เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ในการเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N แทน จำนวนนักเรียน

\bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย (Mean)

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

E1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

E2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

4.2 ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิจัยตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1) การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชา ขับร้องโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2) วิเคราะห์เปรียบเทียบเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึก ทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐานที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยใช้สถิติแบบไม่มีพารามิเตอร์ Wilcoxon Signed-Rank Test

3) วิเคราะห์หาความพึงพอใจของนักเรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐานที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นโดยหาค่าเฉลี่ย

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.3.1 ผลการหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับ ร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม

ผู้วิจัยวิเคราะห์หาประสิทธิภาพ (E1/E2) ของแบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน สำหรับ ผู้เรียนรายวิชาขับร้องโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ตามเกณฑ์ 80/80 โดยคำนวณหา ประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้ (E1) จากคะแนนเฉลี่ยร้อยละของนักเรียนจากการทำ แบบทดสอบย่อยในแต่ละแบบฝึก และคำนวณหาประสิทธิภาพหลังเรียน (E2) จากคะแนนเฉลี่ย ร้อยละของนักเรียนจากการทำแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการขับร้องพื้นฐานและแบบวัดทักษะการขับ ร้องพื้นฐาน ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียน รายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ระหว่างเรียน (E1) กับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม

นักเรียนคนที่	คะแนนระหว่างเรียน (E1)	คะแนนหลังเรียน (E2)
	คะแนนเต็ม(100)	คะแนนเต็ม(100)
1	75	80
2	75	81
3	85	93
4	75	82
5	85	93
6	85	83

นักเรียนคนที่	คะแนนระหว่างเรียน (E1)	คะแนนหลังเรียน (E2)
	คะแนนเต็ม(100)	คะแนนเต็ม(100)
7	80	81
8	80	90
9	85	88
10	80	82
รวม	805	853
N	10	10
\bar{X}	80.5	84.9
S.D.	0.77	0.65
ร้อยละของคะแนนเต็ม	80.5	84.9

จากตารางที่ 4 พบว่า ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน (E1) สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม เท่ากับ 80.5/84.9 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

4.3.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ภาคความรู้เกี่ยวกับการขับร้องพื้นฐาน

การทดสอบ	n	\bar{X}	S.D.	Z-score	Sig.
ก่อนเรียน	10	36.6	1.71	-2.804	0.00*
หลังเรียน	10	41.9	1.37		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 5 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ภาคความรู้เกี่ยวกับการขับร้องพื้นฐานหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 6 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ภาคการปฏิบัติทักษะการขับร้องพื้นฐาน

การทดสอบ	n	\bar{X}	S.D.	Z-score	Sig.
ก่อนเรียน	10	2.41	36.5	-2.919	0.00*

หลังเรียน	10	4.83	43		
-----------	----	------	----	--	--

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 6 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ภาคการปฏิบัติทักษะการขับร้องพื้นฐานหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 7 สรุปผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม

การทดสอบ	N	\bar{X}	S.D.	Z-score	Sig.
ก่อนเรียน	10	73.1	3.17	-2.810	0.00*
หลังเรียน	10	85.3	5.16		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 7 พบว่า โดยสรุปแล้วนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3.3 ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน

การประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐานเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยสะท้อนถึงประสิทธิภาพของแบบฝึกที่ใช้ในการเรียนการสอน รายวิชาขับร้องในโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนในด้านต่าง ๆ เช่น ความเข้าใจในเนื้อหา ความน่าสนใจของแบบฝึก และความมั่นใจในการร้องเพลงหลังจากฝึกซ้อม โดยผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียน แสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 8 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้องโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ครูชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน	4.7	0.48	มากที่สุด
2. ครูชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน	4.7	0.48	มากที่สุด

รายการประเมิน	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
3. กิจกรรมการเรียนการสอนสนุกสนานและน่าสนใจ	5	0	มากที่สุด
4. กิจกรรมสอดคล้องกับเนื้อหา	4.9	0.31	มากที่สุด
5. บรรยากาศในการเรียนผ่อนคลาย ไม่เคร่งเครียด	4.6	0.51	มากที่สุด
6. นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในระหว่างเรียน	4.6	0.51	มากที่สุด
7. นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน	4.4	0.51	มาก
8. นักเรียนสามารถปฏิบัติแบบฝึกทักษะการขับร้องได้	4.4	0.51	มาก
9. นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความเห็นกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน	4.8	0.42	มากที่สุด
10. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจและสามารถในการปฏิบัติการขับร้องได้เพิ่มขึ้น	5	0	มากที่สุด
รวม	4.71	0.21	มากที่สุด

จากตาราง 8 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐานสำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮา มหาสารคาม โดยภาพรวมมีความพึงพอใจระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.71$, S.D. = 0.21)

4.4 สรุปผลการวิเคราะห์

ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐานสำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮา มหาสารคาม พบว่า แบบฝึกที่พัฒนาขึ้นมีค่าประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 80.5/84.9 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 80/80 แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกมีความเหมาะสมในการใช้จัดการเรียนการสอนในบริบทจริง โดยประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้ (E1) วัดจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในการทำแบบทดสอบย่อยแต่ละหน่วย ส่วนประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) วัดจากคะแนนการทดสอบหลังเรียนในด้านความรู้และทักษะการขับร้องพื้นฐาน ค่าเฉลี่ยที่ได้สะท้อนถึงความสามารถของผู้เรียนที่พัฒนาเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนตลอดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกนี้ ทั้งยังสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่มุ่งเน้นการสร้างเครื่องมือการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ

เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้น พบว่าคะแนนเฉลี่ยของทั้งภาคความรู้และภาคปฏิบัติสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยในภาคความรู้ คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนอยู่ที่ 36.6 และหลังเรียนอยู่ที่ 41.9 ขณะที่ภาคปฏิบัติด้านทักษะการขับร้อง คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 36.5 และหลังเรียนเพิ่มขึ้นเป็น 43 แสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางการเรียนรู้ในเชิงประจักษ์ นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์

โดยรวม คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 73.1 และหลังเรียนเพิ่มขึ้นเป็น 85.3 ซึ่งเป็นผลลัพธ์ที่ยืนยันว่าแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นสามารถส่งเสริมศักยภาพของผู้เรียนได้ทั้งในด้านความเข้าใจเนื้อหาและความสามารถในการปฏิบัติภารกิจ

ในส่วนของความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐานพบว่าความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.71 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.21 นักเรียนแสดงความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ความชัดเจนของครูในการอธิบายกิจกรรม ความสนุกสนานและความน่าสนใจของกิจกรรมการเรียนรู้ ความสอดคล้องของกิจกรรมกับเนื้อหา ความผ่อนคลายของบรรยากาศในห้องเรียน รวมถึงความสามารถในการช่วยเหลือกันระหว่างเรียน และความมั่นใจในการปฏิบัติแบบฝึกหลังจากเรียนจบ แบบฝึกยังส่งผลให้นักเรียนรู้สึกว่าคุณเองมีความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถในการขับร้องเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งสะท้อนว่าแบบฝึกนี้ไม่เพียงตอบสนองต่อเป้าหมายการเรียนรู้เท่านั้น แต่ยังช่วยเสริมสร้างทัศนคติที่ดีและแรงจูงใจในการเรียนดนตรีแก่ผู้เรียนอีกด้วย

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยการพัฒนาแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐานที่พัฒนาขึ้น 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐานที่พัฒนาขึ้น จากการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 ผู้วิจัยขอเสนอ การสรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ตามลำดับดังนี้

5.1 สรุปผล

5.2 อภิปรายผล

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

5.1.1 แบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 80.5/84.9 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

5.1.2 นักเรียนรายวิชาขับร้องโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน มีความรู้เกี่ยวกับการขับร้องพื้นฐานและมีทักษะการขับร้องพื้นฐานหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.3 นักเรียนรายวิชาขับร้องโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.71$, S.D. = 0.21)

5.2 อภิปรายผล

5.2.1 แบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 80.5/84.9 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยได้ออกแบบโครงสร้างแบบฝึกทักษะที่มีโครงสร้างชัดเจนและ

ครอบคลุมทักษะสำคัญแบบฝึกทักษะได้รับการออกแบบโดยคำนึงถึงองค์ประกอบที่จำเป็นต่อการขับร้อง ได้แก่ การหายใจและการควบคุมลม การออกเสียงที่ถูกต้อง การฟังและการร้องให้ตรงโน้ต การพัฒนาช่วงเสียง และการแสดงอารมณ์ผ่านการร้อง โครงสร้างดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะอย่างเป็นขั้นตอนและต่อเนื่อง พร้อมทั้งการใช้แนวทางฝึกปฏิบัติที่เน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experiential Learning) แบบฝึกทักษะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการฝึกปฏิบัติจริง ผ่านกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการฝึกการหายใจและการควบคุมลม การออกเสียงที่ถูกต้อง การฟังและการร้องให้ตรงโน้ต และการแสดงอารมณ์ผ่านการร้อง ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้งและสามารถนำไปใช้ได้จริง

อีกทั้ง การประเมินผลและการให้ข้อเสนอแนะอย่างเป็นระบบแต่ละแบบฝึกทักษะมาพร้อมกับเครื่องมือประเมินผลที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถตระหนักถึงพัฒนาการของตนเอง และสามารถปรับปรุงทักษะได้อย่างตรงจุด พร้อมทั้งมีการกำหนดระยะเวลาการฝึกที่เหมาะสมกับการพัฒนาทักษะแต่ละแบบฝึกทักษะถูกกำหนดให้มีระยะเวลา 2 ชั่วโมง ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมในการให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและปรับใช้ทักษะที่ได้เรียนรู้โดยไม่เกิดภาวะความเครียดหรือล้าจากการฝึกมากเกินไป

5.2.2 นักเรียนรายวิชาขับร้องโรงเรียนดนตรียามาฮา มหาสารคามที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน มีความรู้เกี่ยวกับการขับร้องพื้นฐานและมีทักษะการขับร้องพื้นฐานหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นมีผลต่อการเสริมสร้างความสามารถของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ การพัฒนาทักษะการขับร้องของผู้เรียนอาจเกิดจากการฝึกฝนที่มีโครงสร้างชัดเจน และมีการออกแบบกิจกรรมที่สอดคล้องกับหลักการเรียนรู้เชิงปฏิบัติการ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถทางการขับร้องได้ทั้งในด้านเทคนิคการใช้เสียง ความเข้าใจในองค์ประกอบของการร้องเพลง และการแสดงออกทางอารมณ์ผ่านบทเพลง ซึ่งผลลัพธ์ดังกล่าวยังสอดคล้องกับหลักการทางจิตวิทยาการเรียนรู้ที่ระบุว่า การฝึกฝนอย่างมีแบบแผนและการได้รับข้อมูลป้อนกลับอย่างต่อเนื่องสามารถช่วยพัฒนาทักษะของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ การที่แบบฝึกทักษะช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง และได้รับการประเมินอย่างเป็นระบบ อาจเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผลการเรียนรู้สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาระดับความก้าวหน้าของผู้เรียน พบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐานมีระดับพัฒนาการด้านทักษะการขับร้องในระดับมากที่สุด ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความมีประสิทธิภาพของแบบฝึกในการพัฒนาทักษะของผู้เรียนอย่างเด่นชัด ในแบบฝึกทักษะ 1 ผู้เรียนสามารถควบคุมการหายใจโดยต้องปฏิบัติซ้ำ ๆ สอดคล้องกับทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorism Theory) เอ็ดเวิร์ด แอล. ธอร์นไคค์ แนวคิดสำคัญคือ กฎแห่งการฝึกหัดที่ฝึกฝนบางอย่างซ้ำ ๆ บ่อยครั้ง ออกแบบแบบฝึกหัดที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถทบทวนบทเรียนเป็นระยะ ๆ เพื่อป้องกันการลืมแบบฝึกทักษะ 2 ออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorism Theory) เอ็ดเวิร์ด แอล. ธอร์นไคค์ ผ่านกระบวนการลองผิดลองถูกและทฤษฎีปัญญานิยม

(Cognitivism) แบบฝึกทักษะ 3 ฟังและร้องให้ตรงโน้ต ใช้ทฤษฎีของฮัลล์ (Hull) จัดลำดับการฝึกให้เหมาะสมกับสมรรถภาพของผู้เรียนและครูผู้สอนให้กำลังใจเมื่อเข้าใจใกล้เป้าหมาย รวมถึงแบบฝึกทักษะ 4 พัฒนาช่วงเสียง ซึ่งทั้ง 4 แบบฝึกทักษะได้สอดคล้องกับทฤษฎีกลุ่มพฤติกรรมนิยมและกลุ่มปัญญานิยม แบบฝึกทักษะ 5 แสดงอารมณ์ผ่านบทเพลงสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experiential Learning Theory) ผู้เรียนผ่านการทำซ้ำ การไตร่ตรองและวิเคราะห์บทเพลง และทดลองแสดงอารมณ์ในแต่ละประโยคของบทเพลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นผลจากกระบวนการเรียนรู้ที่เป็นขั้นตอน และการเสริมสร้างความเข้าใจผ่านการฝึกปฏิบัติที่สม่ำเสมอ ทั้งนี้ ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะนี้สามารถใช้เป็นแนวทางสำคัญในการพัฒนาทักษะการขับร้องของผู้เรียนให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

5.2.3 นักเรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคามที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด สะท้อนให้เห็นว่าการเรียนการสอนด้วยแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐานสามารถตอบสนองความต้องการของนักเรียนได้อย่างดี ทั้งในด้านพัฒนาการทางการร้องเพลง บรรยากาศการเรียน และแรงจูงใจในการฝึกซ้อม อย่างไรก็ตาม ควรมีการพัฒนาแบบฝึกเพิ่มเติมให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียนแต่ละคน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพสูงสุด

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

- 1) ควรนำแบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการขับร้องในโรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคามอย่างเป็นระบบ เพื่อเสริมสร้างพัฒนาการของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพสูงสุด
- 2) ควรมีการปรับระดับความยากของแบบฝึกให้เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับ ตั้งแต่ระดับพื้นฐานไปจนถึงระดับสูง เพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการของนักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน
- 3) ควรพัฒนาแบบฝึกทักษะที่เฉพาะเจาะจงสำหรับแนวเพลงต่าง ๆ เช่น เพลงคลาสสิก, แจ๊ส, ป๊อป หรือร็อก เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะเฉพาะทางได้มากขึ้น
- 4) ควรมีการบูรณาการเทคโนโลยีเข้ากับแบบฝึก เช่น แอปพลิเคชันฝึกขับร้อง โปรแกรมช่วยจับเสียงและวิเคราะห์คุณภาพเสียง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถฝึกซ้อมนอกเวลาเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5) ควรมีการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น การแสดงคอนเสิร์ตเล็ก ๆ การประกวดร้องเพลง หรือการฝึกซ้อมการร้องเพลงร่วมกับวงดนตรี เพื่อให้นักเรียนได้นำทักษะที่ฝึกซ้อมมาใช้จริง และพัฒนาความมั่นใจในการแสดงออก

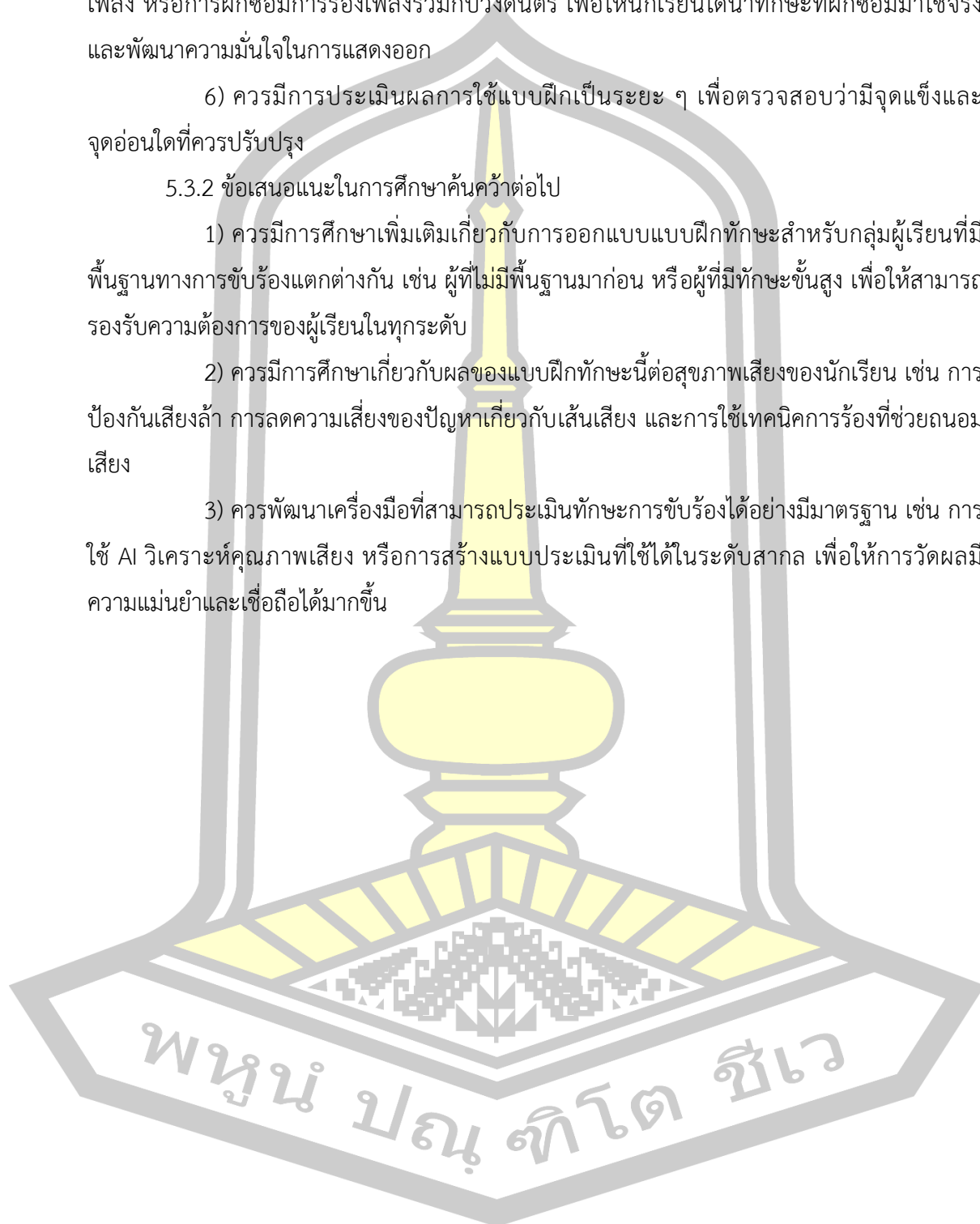
6) ควรมีการประเมินผลการใช้แบบฝึกเป็นระยะ ๆ เพื่อตรวจสอบว่ามีจุดแข็งและจุดอ่อนใดที่ควรปรับปรุง

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

1) ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการออกแบบแบบฝึกทักษะสำหรับกลุ่มผู้เรียนที่มีพื้นฐานทางการขับร้องแตกต่างกัน เช่น ผู้ที่ไม่มีพื้นฐานมาก่อน หรือผู้ที่มีทักษะขั้นสูง เพื่อให้สามารถรองรับความต้องการของผู้เรียนในทุกระดับ

2) ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับผลของแบบฝึกทักษะนี้ต่อสุขภาพเสียงของนักเรียน เช่น การป้องกันเสียงล้า การลดความเสี่ยงของปัญหาเกี่ยวกับเส้นเสียง และการใช้เทคนิคการร้องที่ช่วยถนอมเสียง

3) ควรพัฒนาเครื่องมือที่สามารถประเมินทักษะการขับร้องได้อย่างมีมาตรฐาน เช่น การใช้ AI วิเคราะห์คุณภาพเสียง หรือการสร้างแบบประเมินที่ใช้ได้ในระดับสากล เพื่อให้การวัดผลมีความแม่นยำและเชื่อถือได้มากขึ้น

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ กอกหวาน. (2554). *การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียประเภทสถานการณ์จำลองเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องสำนวนไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2521). *หลักสูตรใหม่*. เอกสารแนะนำหลักสูตร ฉบับปรับปรุง. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรมการศาสนา.
- กรมวิชาการ. (2532). *หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กิตตินันท์ ชินสารานู. (2560). *การขับร้องด้วยเทคนิคผสมเสียงพิเศษในเพลงร้องศิลป์ของไทย*. (วิทยานิพนธ์ดุขุฎิบัณฑิต). วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต.
- กิตติวัฒน์ ขวัญมงคล. (2552). *ศึกษาวิธีการขับร้องของ สมเด็จพระ ปานทอง (ชาย เมืองสิงห์) ศิลปินแห่งชาติ*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เกวลี ผังดี และ พิมพ์รดา ครองยุติ. (2556). *ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรของภาควิชาสถิติ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*.
- คณาจารย์ภาควิชาและพัฒนาศึกษา. (2558). *การวัดและประเมินผลการศึกษา*. มหาสารคาม: มหาสารคาม: ตักสิลาการพิมพ์.
- จันทนา คชประเสริฐ. (2557). *กลวิธีการสอนขับร้องเพลงไทยของครูสอนขับร้องเพลงไทยระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จิราพร กาจัดทุกข์. (2552). *แนวคิดความพึงพอใจของลูกค้ำ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชญาณี โนมะยา ฟลอส์ซี. (2560). *หลักการพื้นฐานสำหรับการขับร้อง The Fundamental Principles of Singing*. (พิมพ์ครั้งที่ 1 ed.). โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ชญาณี โนมะยา. (2556). *มาเรียนร้องเพลงกันเถอะ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เอ็มไอเอส.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2541). *จิตวิทยาการสอนดนตรี* (พิมพ์ครั้งที่ 4 ed.). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2544). *พฤติกรรมการสอนดนตรี* (พิมพ์ครั้งที่ 3 ed.). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดุขุฎิ พนมยงค์ บุญทัตตะกุล. (2547). *สานฝันด้วยเสียงเพลง มาฝึกร้องเพลงกันเถิด* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ:

บ้านเพลง.

- ทิตนา แคมมณี. (2562). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ* (พิมพ์ครั้งที่ 23). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นคร วงศ์ไชยรัตนกุล. (2554). *การเรียนการสอนดนตรีสากลของวิทยาลัยนาฏศิลป์ในประเทศไทย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นิภา เล็กบารุง. (2518). *พฤติกรรมการสอนของครูระดับประถมศึกษา ในจังหวัดสมุทรสาคร เกี่ยวกับการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อเรียนจบ*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น
- ประพันธ์ จำเริญ. (2536). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่สอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นกับแบบกับแบบฝึกหัดในบทเรียน*. กรุงเทพฯ. (ภาควิชาหลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประภัสสร เทียมประเสริฐ. (2556). *กระบวนการเรียนการสอนซ้ำร้องของ โครงการศึกษาดนตรีสำหรับบุคคลทั่วไป วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล (ศูนย์การค้าซีคอนสแควร์) เพื่อพัฒนาชุดสื่อการสอนการซ้ำร้องสำหรับบุคคลทั่วไป*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2546). *การนิเทศการสอน* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพฯ.
- ปิ่นศิริ ศิริปิ่น. (2551). *ร้องเพลงกับครูปิ่น* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: อนิศ ดิสทริบิวชั่น จำกัด.
- โยธิน ศิริเอ๋ย. (2559). *ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ในรายวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร รหัสวิชา ง32101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559*. โรงเรียนเทิงวิทยาคม อำเภอเทิง จังหวัดเชียงราย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 36
- รัตนารี วัชร. (2561). *การประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบ Web-Based Learning สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย*. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- รุ่งฤทธิ์ ศรีวรรณ. (2554). *ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนบ้านนาอ่างม่วงคำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากลนคร เขต 1*. มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ กรุงเทพฯ.
- โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม. (2568). *หลักสูตรการซ้ำร้อง*. สืบค้นจาก [https://www.facebook.com/YamahaMusicSchoolMahasarakham/?locale=th_TH]

- ฤทธิชัย แสนกลาง. (2561). ความพึงพอใจในการเรียนวิชาศิลปะประดิษฐ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนปิยะมหาราชาลัย. โรงเรียนปิยะมหาราชาลัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22 กระทรวงศึกษาธิการ
- วรรณาท พ่วงสุวรรณ. (2518). การสร้างแบบฝึกการผันวรรณยุกต์ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต.กรุงเทพฯ). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณิ เพลินทรัพย์. (2554). ศึกษาการขับร้องของทิพย์วัลย์ ปิ่นภิบาล โดย วรรณิ เพลินทรัพย์. (ปริญญา นิพนธ์ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วารภรณ์ วงศ์ศิลป์. (2563). ปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจของผู้เรียนต่อกระบวนการเรียนการสอนออนไลน์ใน สถาบันอุดมศึกษา. งานวิจัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิชัย เพ็ชรเรือง. (2531). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้น 38 ประถมศึกษา ปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่นระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริม กับกลุ่มที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมทั่วไปของโรงเรียนสุนทรวัฒนา สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัด ชัยภูมิ. (ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. สาขาหลักสูตรและการสอน กรุงเทพฯ.). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ โรฒ ประสานมิตร.
- ศรัณย์ ศรีมะเรง. (2557). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรีสากล โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านค่าความ ลึ้น-ยาวของโน้ตดนตรีสากล ด้วยเลขขั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเมือง นครราชสีมา. วารสารศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 6(2), 120-138.
- สถาบันดนตรีเคพีเอ็น. (2553). คู่มือประกอบการเรียนการสอนดนตรีวิชา: ขับร้องขั้นต้น สำหรับโครงการ พัฒนาทักษะด้านดนตรีในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร (พิมพ์ครั้งที่ 1): บริษัท เคพีเอ็น มิวสิค จำกัด.
- สมชาย รัตนทองคำ (2556). ทฤษฎีการเรียนรู้ของนักการศึกษาที่มักถูกนำมาใช้พัฒนาการเรียนการสอน. เอกสารประกอบการสอน ภาควิชากายภาพบำบัด คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สมบัติ บารมี. (2551). ความพึงพอใจและพฤติกรรมของผู้บริโภคต่อสินค้าและบริการ. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สัณฐิชา โพธิ์ดอกไม้. (2563). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวิถีธรรม แห่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญา ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- สุธาสิณี ถิระพันธ์. (2563). รูปแบบการสอนขับร้องตะวันตกของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย. (ปริญญา

ปรัชญาคุณฐิบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุรติ ประพัฒน์รังสี. (2550). *กระบวนการฝึกซ้อมดนตรี [กลุ่มเครื่องลมไม้] กรณีศึกษา : นักเรียนชั้นเตรียมอุดมดนตรี วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหิดล.*

อนงค์ศิริ วิชาลัย. (2536). *ผลการใช้คาถาพื้นบ้านลานนาเพื่อพัฒนาความเข้าใจการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. พะเยา: สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพะเยา.*

อพันธ์ พูลพุทธา. (2567). *การวิจัยทางการศึกษา. ตักสิลาการพิมพ์, มหาสารคาม.*

อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). *หลักการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้งเฮาส์.*

Chen, Y. (2025). Innovation of music teaching methods in universities based on fuzzy decision support systems and deep learning. *International Journal of Fuzzy Systems.*

Glise, & A. (1997). *Classical Guitar Pedagogy A handbook for teachers.* Mel Bay Publication: USA.

Grady, M. L., & Brunkan, M. C. (2022). Teaching what we were taught: A survey of choral music educators on vocal health, anatomy, and pedagogy. *International Journal of Research in Choral Singing, Focus on Vocal Health, 136–162.* American Choral Directors Association.

Hallam, S. (2006). *Music Psychology in Education by Susan Hallam.* (Institute of Education Press). UK.

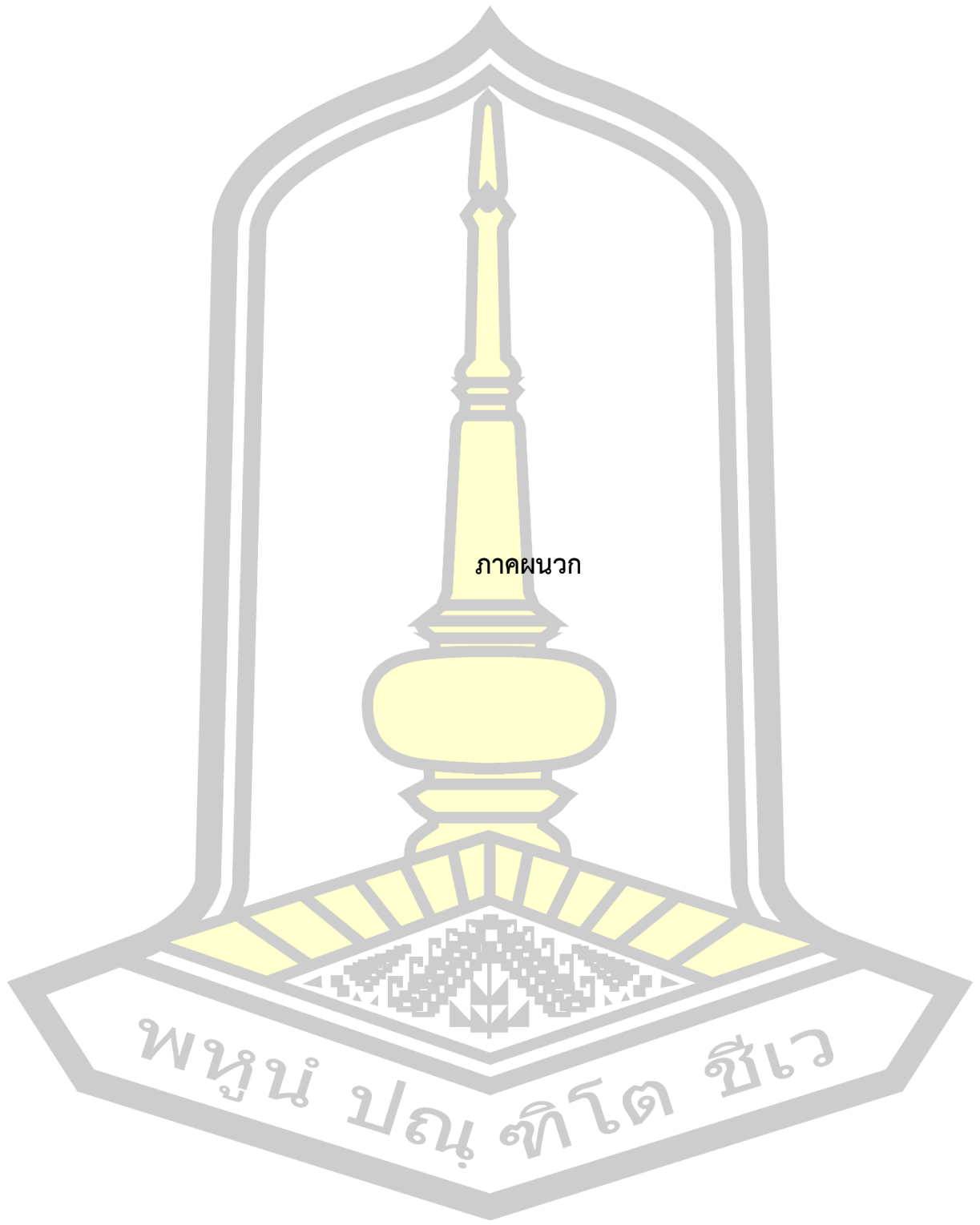
Islam, M, H. (2015). *Thorndike Theory and It's Application in Learning.* Online: <https://core.ac.uk/outputs/288101368/?source=oai>

Jeganathan, S., & Shanmugam, T. (2022). Challenges in Developing 'Insight Learning in the Virtual Learning Environment with Special Reference to Gestalt Theory of Perception. *Journal of Educational and Social Research, 12(1), 85-96* doi: <https://doi.org/10.36941/jesr-2022-0008>

Kolb, D. A. (1984). *Experiential learning: Experience as the source of learning and development.* Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.

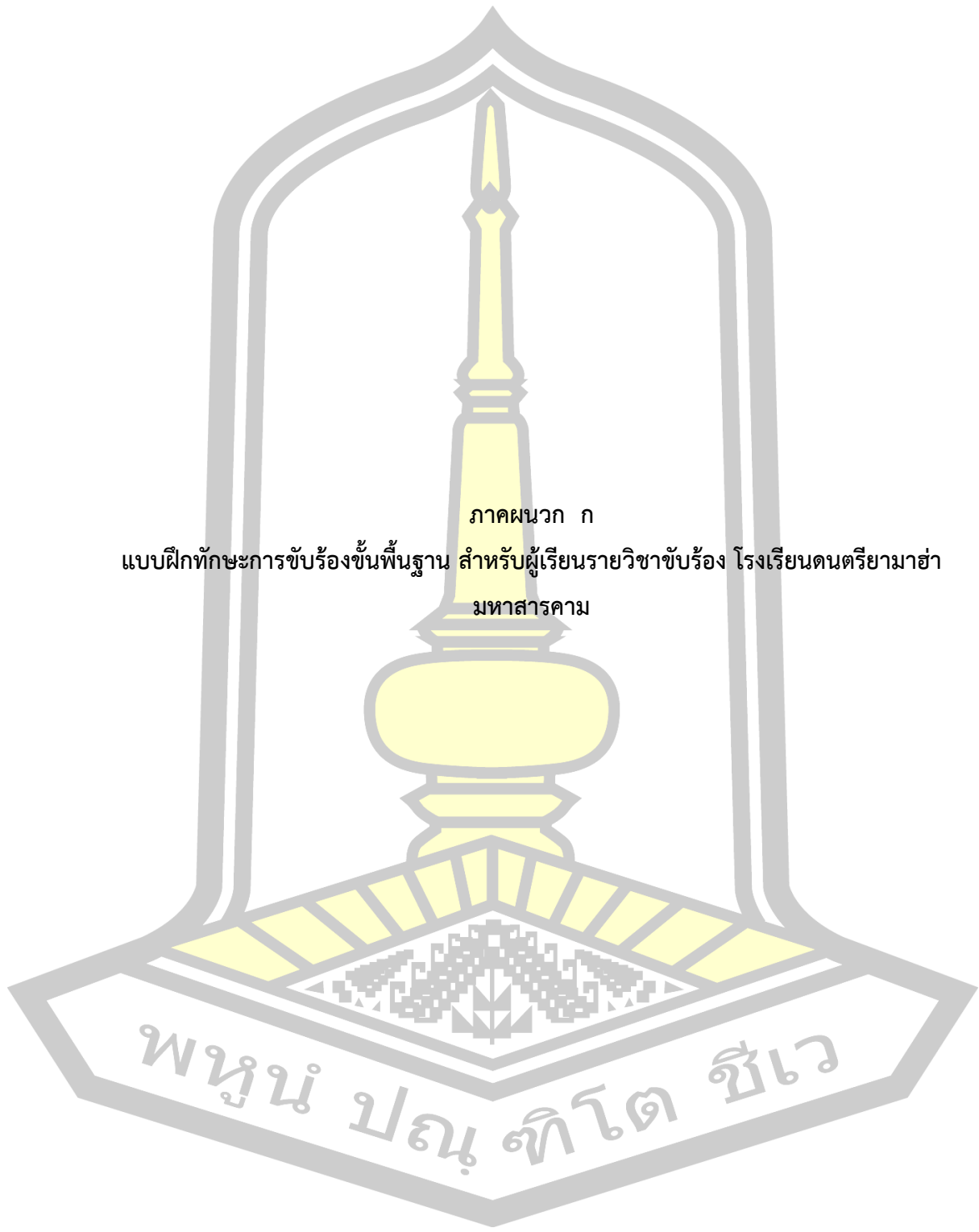
Kuder, G. F., & Richardson, M. W. (1937). The theory of the estimation of test reliability. *Psychometrika, 2(3), 151-160*

- Likert, R. (1932). A technique for the measurement of attitudes. *Archives of Psychology*, 22(140), 1–55.
- Maslow, A. H. (1943). A theory of human motivation. *Psychological Review*, 50(4), 370–396.
- Morris-Campbell, A. L. (2022). Developing singing competence, confidence, motivation and self-identity for teaching music in the primary school (Professional Doctorate thesis, Queensland University of Technology).
- Nguyen, T. T. N. (2025). From oral tradition to contemporary instruction: A proposed model for teaching Ca Tru singing based on traditional foundations. *Norwegian Journal of Development of the International Science*, No. 155, 16–18.
- Piaget, J. (1964). Cognitive development in children: Piaget development and learning. *Journal of Research in Science Teaching*, 2(3), 176–186. doi: 10.1002/tea. 3660020306.
- Rovinelli, R. J., & Hambleton, R. K. (1977). On the use of content specialists in the assessment of criterion-referenced test item validity. *Dutch Journal of Educational Research*, 2(1), 49-60.
- Thorndike, E. L. (1932). *The Fundamentals of Learning*. New York: Teachers College, Columbia University.
- Wilcoxon, F. (1945). Individual Comparisons by Ranking Methods. *Biometrics Bulletin*, 1(6), 80-83. doi: 10.2307/3001968
- Zhang, Y., & Mohd Azam Bin Sulong, D. (2025). A narrative literature review to identify the factors influencing student motivation and engagement in high school vocal music education in China. *International Journal of Research in Education Humanities and Commerce*, 6(1), 470–478.
- Zuim, A. F., Lloyd, A. T., Gerhard, J., Rosow, D., & Lundy, D. (2020). Associations of education and training with perceived singing voice function among professional singers. *Journal of Voice*, 34(6), 500.e18–500.e24.

ภาคผนวก

พหุณฺ์ ปณฺุ ทิโต ชีเว

ภาคผนวก ก

แบบฝึกทักษะการช้บร้งชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาช้บร้ง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า
มหาสารคาม

พหุ ประถมศึกษา

แบบฝึกทักษะ การขับร้องขั้นพื้นฐาน

สำหรับผู้เรียน
รายวิชาขับร้อง

โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม

คำนำ

การขับร้องเพลงเป็นศิลปะที่แสดงออกถึงอารมณ์และความคิดสร้างสรรค์ของผู้ร้อง ซึ่งเป็นทักษะที่สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ แบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐานนี้ถูกจัดทำขึ้นเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการร้องเพลงของผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นการหายใจและการควบคุมลม การออกเสียงที่ถูกต้อง การฟังและการร้องให้ตรงโน้ต การพัฒนาช่วงเสียงและการแสดงอารมณ์ผ่านการร้อง

ในแบบฝึกนี้ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้พื้นฐานในการขับร้องขั้นพื้นฐาน รวมถึงฝึกฝนการแสดงอารมณ์ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจพื้นฐานได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังมีแบบฝึกหัดและตัวอย่างเพลงที่นำมาใช้ในการฝึก และการฝึกปฏิบัติในการแสดงอารมณ์ผ่านการร้อง เพื่อกระตุ้นความสนใจ และสร้างความมั่นใจในการแสดงออก

หวังว่าแบบฝึกนี้จะเป็นประโยชน์และสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้เรียนทุกคนในการพัฒนาทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐานของตนเองและสามารถนำไปใช้ปรับใช้ในบทเพลงอื่นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ปิยากร สืบบุญมา

จุดประสงค์การเรียนรู้

แบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง มีจุดประสงค์การเรียนรู้ ดังนี้

- 1.นักเรียนสามารถเข้าใจถึงหลักพื้นฐานของการขับร้องได้ เช่น การหายใจและการควบคุมลม,การออกเสียงที่ถูกต้อง,การฟังและการร้องให้ตรงโน้ต,การพัฒนาช่วงเสียงและการแสดงอารมณ์ผ่านการร้อง
- 2.นักเรียนสามารถอธิบายและปฏิบัติช่วงแนวเสียงต่างๆ ได้ เช่น Chest Voice, Mouth ,Head Voice ,Falsetto และ Mixed Voice
- 3.นักเรียนสามารถฝึกฝนตามแบบฝึกและสามารถขึ้นแสดงบนเวทีต่อหน้าผู้ชมได้

คำแนะนำสำหรับครู

1. ครูควรเตรียมแบบฝึกทักษะ ซึ่งประกอบไปด้วยแบบฝึกทักษะที่ 1 -5
2. ครูต้องศึกษาเนื้อหาสาระต่าง ๆ ในแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนรายวิชาขับร้องอย่างละเอียดรอบคอบ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ ที่ถูกต้องก่อนจะนำไปจัดการเรียนการสอนกับนักเรียน
3. แจกจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ
4. แจกแบบฝึกทักษะให้นักเรียนศึกษา และแนะนำวิธีการใช้แบบฝึก ทักษะ เพื่อนักเรียนจะได้ปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง
5. ดำเนินการสอนตามกิจกรรมที่กำหนดไว้ในแบบฝึกทักษะ ซึ่งใน ระหว่างการจัดการเรียนการสอนแต่ละครั้ง ครูจะต้องมีการวัดประเมินผลการ เรียนรู้ของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง โดยใช้วิธีการหลากหลาย เช่น การสังเกต ซักถามหรือพูดคุย เพื่อให้ข้อมูลป้อนกลับแก่นักเรียน หรือให้การช่วยเหลือ จนกว่านักเรียนจะบรรลุเป้าหมาย
6. บันทึกคะแนนของผู้เรียนทุกคน เพื่อประเมินผลการพัฒนาความ ก้าวหน้าของการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ

คำแนะนำสำหรับนักเรียน

1. อ่านคำสั่งสำหรับนักเรียนให้เข้าใจก่อนปฏิบัติและลงมือทำ
2. นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนจำนวน 30 ข้อ
3. นักเรียนศึกษาในแต่ละแบบฝึกทักษะที่ 1-5 ตามที่ระบุไว้
4. ในการจัดการเรียนการสอนและฝึกแบบฝึกทักษะในแต่ละบท ขอให้
นักเรียนตั้งใจและให้ความร่วมมือ หากไม่เข้าใจให้สอบถามกับครูผู้สอนได้
ทันที

แบบฝึกทักษะ 1

การหายใจและการควบคุมลม

ในชีวิตประจำวันของคนเรามักหายใจเองตามธรรมชาติ เป็นการหายใจโดยจิตใต้สำนึกแม้ในตอนเรานอนหลับ ร่างกายก็สามารถหายใจเองได้ แต่การหายใจสำหรับการร้องเพลงนั้นจะต้องมีการฝึกฝน เพื่อที่จะสามารถควบคุมลมหายใจเองได้ และสามารถเปล่งเสียงร้องให้มีความถูกต้อง มีคุณภาพและตรงจังหวะเพลง

อวัยวะที่สำคัญของการหายใจ ได้แก่ 1)ปอด 2)กะบังลม 3)ซี่โครง
4)กล้ามเนื้อหน้าท้อง

การหายใจเข้า

สำหรับการร้องเพลงจะหายใจเข้าทางปาก-จมูก หน้าท้องจะขยายออก วิธีสังเกตคือ

สุดหายใจเข้าอย่างเต็มที่ ท้องจะป่อง

การหายใจออก

เพื่อเปล่งเสียงให้มีความต่อเนื่องและสามารถควบคุมความยาวของเสียงที่เปล่งได้ ในการฝึกจะใช้การเป่าลมผ่านไธพิน โดยออกเสียง “ซี” และปล่อยลมยาวอย่างต่อเนื่อง

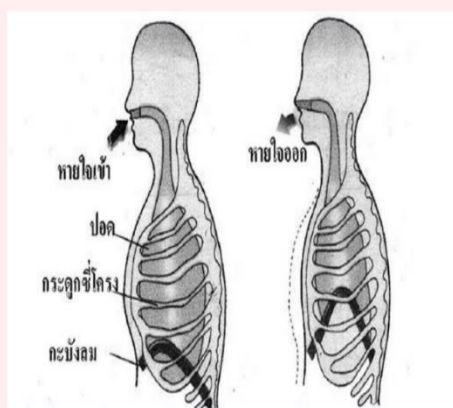
วิธีสังเกตคือ

ขณะที่ปล่อยลมออก ท้องจะค่อย ๆ แฝบลง

การหายใจสำหรับการร้องเพลงต้องมีการวางแผน และเตรียมพร้อมในการเก็บลมหายใจอย่างเหมาะสมสำหรับในแต่ละท่อน จะต้องหายใจโดยเร็ว และเก็บลมได้พอดีกับประโยคที่ร้อง ต้องหมั่นฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ

แบบฝึกทักษะ 1

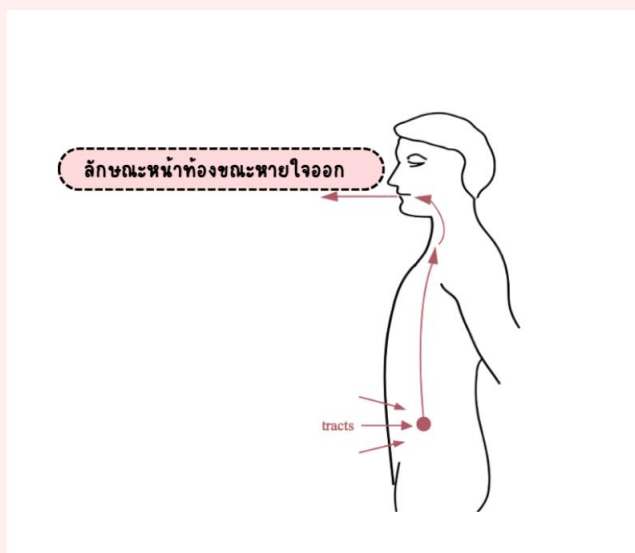
การหายใจและการควบคุมลม

การหายใจจากกะบังลมช่วยให้เสียงร้องออกอย่างสม่ำเสมอ
โดยมีวิธีทดสอบคือ
วางมือข้างหนึ่งบนหน้าอกและอีกข้างหนึ่งบนหน้าท้อง

การฝึกหายใจร่วมกับเมโทรโนมจะช่วยให้หายใจตามจังหวะได้

การหายใจและการควบคุมลม

กิจกรรมแบบฝึกที่ 1.1

ให้นักเรียนคอยสังเกตการหายใจเข้า – ออกว่าซี่โครงขยายตัวหรือไม่

1. วางมือทั้งสองข้างไว้ที่ซี่โครงซี่สุดท้ายบริเวณข้างลำตัว ฝึกหายใจเข้าทางปากอย่างช้า ๆ แล้วสังเกตการขยายตัวของกล้ามเนื้อหน้าท้อง หายใจออกช้า ๆ แล้วสังเกตหน้าท้องจะค่อย ๆ แพนลง

2. ตั้งเมโทรโนมที่ 80 (Andante) หายใจเข้าอย่างเต็มที่ ปลดปล่อยลมผ่านไรฟันออกเสียงว่า “ซี” เบา ๆ ให้ยาวนานจังหวะให้ตรงตามเมโทรโนม 1-10 และเพิ่มจำนวนไปจนถึง 17-20 ในขณะที่ฝึกปฏิบัติให้คอยสังเกตการขยายตัวของหน้าท้องและลักษณะเสียงคำว่า “ซี” เช่น มีลมสม่ำเสมออย่างต่อเนื่องหรือไม่ ทำอย่างต่อเนื่อง 4-5 รอบ

SCAN ME

กิจกรรมแบบฝึกที่ 1.2

ให้นักเรียนฝึกหายใจเข้า – ออก พร้อมเปล่งเสียงร้องคำว่า “อา”

1. หายใจเข้าพร้อมกับนับ 1 2 3 4 แล้วเปล่งเสียง “อา” ในระดับเสียงปานกลาง (ขึ้นอยู่กับเสียงของนักเรียนแต่ละคน) ในขณะที่เปล่งเสียง ให้นับจังหวะตามเมโทรโนม 1-8 ทำอย่างต่อเนื่อง 4-5 รอบ

2. หายใจอย่างรวดเร็ว แล้วเปล่งเสียง “อา” ในระดับเสียงปานกลาง นับจังหวะตามเมโทรโนม 1-8 ซี่โครงจะขยายออก

3. หายใจเข้าอย่างรวดเร็ว ปลดปล่อยลมออกมาเป็นการเป่าปาก (Bubble) และค่อย ๆ เพิ่มความยาวจนสุดความสามารถแล้วแต่บุคคล

SCAN ME

กิจกรรมแบบฝึกที่ 1.3

หลังจากที่นักเรียนได้ฝึกแบบฝึกทั้ง 2 แบบแล้ว ในกิจกรรมนี้เน้นไปที่การใช้ลมหายใจยาวของนักเรียน โดยกำหนดใช้สัญลักษณ์ / คือ การกำหนดลมหายใจเข้าของนักเรียน โดยให้นักเรียนเปิดเพลงประกอบ ฝึกฟังเสียงลมหายใจของนักร้อง และปฏิบัติตามที่ระบุสัญลักษณ์ไว้

(ปรับคีย์ได้ตามความเหมาะสมของช่วงเสียงผู้เรียน)

เพลงไม่อยู่ในชีวิตแต่อยู่ในหัวใจ (ท่อน Hook)

/ = หายใจเข้า

/*ทุก ๆ การเดินทางของฉัน ฉันรู้จะมีเธอมองดูไกล ๆ
/จะดีจะร้ายจะล้ม จะลุกขึ้นเดินต่อไป
/ถึงแม้บางครั้งจะเจ็บเหงา /ฉันไม่เคยเดียวดาย
/แค่มองรูปเธอก็พอชื่นใจ
/ถึงแม้เธอจะไม่อยู่ในชีวิตฉัน แต่เธออยู่ในหัวใจ
/เธอมีความหมายเหลือเกิน กับฉันในวันอ่อนไหว
/เวลาที่เธออยู่กับฉัน /แม้มันจะสั้นเกินไป
/แต่ฉันตั้งใจที่ได้รักเธอ ได้พบกับเธอ

SCAN ME

กิจกรรมแบบฝึกที่ 1.4

ให้นักเรียนฝึกการใช้ลมหายใจ และใส่สัญลักษณ์ / ในแต่ละประโยคของ 1 ลมหายใจ

LULA - ไม่อยู่ในชีวิตแต่อยู่ในหัวใจ

♩ = 64

A C#m F#m C#m D C#m

4 Bm E A E/G#

กว่า จะ ผ่าน จะ พัน วัน เว-ลา ที่ จะ ยอม รับ ว่า ไม่ มี เธอ

7 C#7 F#m E D E/D

มัน หนัก หนา มัน ซ้ำ ซาก เย็น ต้อง เอา ความ เป็น ทุกข์สร้าง เป็น พ ลัง เปลี่ยน เอา ความ ผิด

10 C#m F#m Bm E

หวัง เป็น กำ-ลัง ใจ ต้อง เอา ความ คิด ถึง ที่มี ผลัก ตัน ไม่ ให้อ ใจ เก็บ ทุก อย่าง กลับ

13 A E/G# C#7/E# C#7

มา วาง ตาม เดิม เอา ข้าว ของ และ รูป เธอ คืน มา มา วาง ไว้ ที่ เดิม

16 F#m E A D E/D C#m F#m

นั้น ให้อ ได้ มอง ไป แล้ว เหมือน ยัง มี เธอ ให้อ มอง ไป แล้ว เหมือน ว่า เธอ ยัง อยู่ ต่อ ชีวิต ให้อ

19 Bm E A E

ก้าว ไป ให้อ หาย ใจ ไป วัน ๆ ทุก ๆ การ เดิน

22 A E/G# C#7/E# C#7

ทาง ของ ฉัน ฉัน รู้ จะ มี เธอ มอง ดู โลก ๆ จะ ตี จะ ร้าย จะ ล้ม จะ

25 F#m Em A D E/D C#m F#m

ลุก ขึ้น เดิน ต่อ ไป ถึง แม้ บาง ครั้ง จะ เจ็บ เหนงา ฉัน ไม่ เคย เต็ม ใจ ดาย แค่

SCAN ME

กิจกรรมแบบฝึกที่ 1.4 (ต่อ)

ให้นักเรียนฝึกการใช้ลมหายใจ และใส่สัญลักษณ์ / ในแต่ละประโยคของ 1 ลมหายใจ

2

28 Bm E A
มอง รูป เธอ ก็ พอ ชื่น ใจ ถึง แม้เธอ จะ ไม่ อยู่ใน ซี วิต ฉัน แต่เธอ อยู่

31 G#m7(b5) C#7 F#m Em A
ใน หัว ใจ เธอ มีความ หมาย เหลือ เกิน กับ ฉัน ใน วัน อ่อน ใว เว ลา ที่

34 D E/D C#m F#m Bm
เธอ อยู่ กับ ฉัน แม้มัน จะ สิ้น เกิน ไป แต่ ฉัน ตี ใจ ที่ ได้ รัก เธอ

37 E A E E7(sus4)
ได้ พบ กับ เธอ กว่าจะ ผ่าน จาก

40 F#m G#m7(b5) C#7
วัน เดือน เป็น ปี ฉัน พัง รั้ว ว่า ทุก วิ นาศ ที่ มัน เชื่อง ช้ำ เมื่อ ชาติ

43 F#m E D E/D C#m F#m
เธอ แต่ ก็ ทำ ให้ ฉัน ได้ คิด ทบ ทวน สิ่ง ดี ๆ ที่ ได้ ทำ ตอน เธอ อยู่ ช่วง เว ลา ที่

46 Bm E A E
แสน ดี ที่ ไม่ มี ทาง คั้น ม้า ทุก ๆ การ เดิน

49 F#m D A E F#m D
2.

52 A E

การประเมินผล

แบบวัดทักษะการปฏิบัติการขับร้อง

สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม

ชื่อ-นามสกุล.....อายุ.....เพศ.....

คำชี้แจง

การประเมินการหายใจและการควบคุมลม เป็นแบบประมาณค่า 5 ระดับและมีคะแนนเฉลี่ยตามค่าระดับ โปรดทำเครื่องหมาย \surd ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ซึ่งมีระดับความพึงพอใจ 5 ระดับ กำหนดคะแนนตามระดับความพึงพอใจดังนี้

มากที่สุด หมายถึง 5 คะแนน

มาก หมายถึง 4 คะแนน

ปานกลาง หมายถึง 3 คะแนน

น้อย หมายถึง 2 คะแนน

น้อยที่สุด หมายถึง 1 คะแนน

การประเมิน	ระดับคะแนน					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
1. การหายใจและการควบคุมลม						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

()

ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะ 2

การออกเสียงที่ถูกต้อง

รูปปากในการออกเสียงสระสำคัญมาก ซึ่งจะช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจเนื้อร้อง และการวางตำแหน่งของปากและลิ้นช่วยให้เสียงมีความกังวานและไพเราะ โดยมีสระที่ใช้ในการร้อง คือ สระอา (A) สระเอ (E) สระอี (I) สระโอ (O) และ สระอุ (U) ซึ่งต้องวางรูปปากให้ถูกต้องตามสระนั้น ๆ และหมั่นฝึกให้เป็น ธรรมชาติจนสามารถนำไปใช้งานได้เป็นอย่างดี เพื่อให้ได้มาซึ่งเสียงร้องที่ ชัดเจน ถูกอักขระ ใช้กับเพลงที่มีเนื้อร้องเป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ รวมไปถึงการประยุกต์ใช้ได้ภาษาอื่น ๆ ได้อีกด้วย

การวางรูปปาก

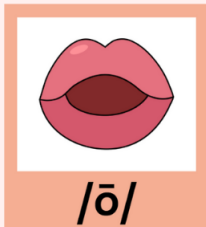
อา (a) : อ้าปาก โดยยกขากรรไกรบนขึ้น ปล่อย ขากรรไกรล่างตามสบาย วางลิ้นราบปล่อยเป็น ธรรมชาติ อ้าปากตามสบายและไม่อ้ากว้างเกินไป

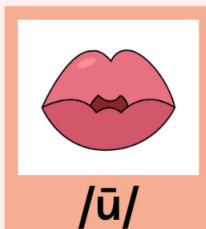
เอ (e) : อ้าปากครึ่งเดียวหรือหย่อนปากล่างลง ลิ้นหดเล็กน้อย ตำแหน่งลิ้นค่อนไปทางข้างหลัง

อี (i) : ฉีกมุมปากหรือยกโหนกแก้ม ลิ้น
เกือบแตะเพดานแข็ง

โอ (o) : ห่อปาก ตำแหน่งลิ้นค่อนข้างต่ำ
หลัง ช่องปากครึ่งบนเป็นรูปทรงกระบอก

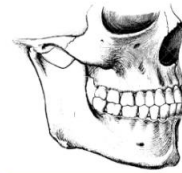
อู (u) : ห่อปาก ลิ้นส่วนหลังสูงจนเกือบแตะ
เพดานอ่อน

การออกเสียงที่ชัดเจนจะช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจเนื้อร้อง

รูปแบบของขากรรไกร แบ่งไว้ 4 ระดับ

ขากรรไกร (JAW)

ขากรรไกรปิด

ขากรรไกรเปิด

สังเกตขากรรไกรจะเปิดสุดที่ระดับที่ 4 และค่อยๆลดความกว้างลงตามระดับ

สระอี ขากรรไกรกว้างระดับ 1

มี

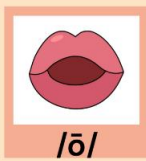
สระเอ ขากรรไกรกว้างระดับ 2

เม

สระอา ขากรรไกรกว้างระดับ 3

มา

สระโอ ขากรรไกรกว้างระดับ 4

โม

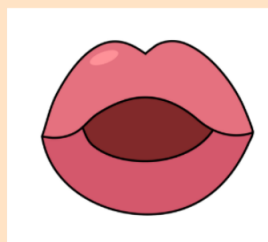
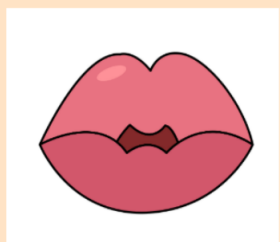
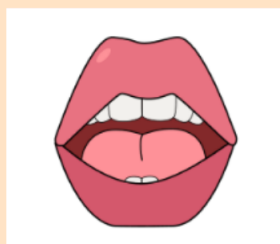

สระอุ ขากรรไกรกว้างระดับ 4

มุ

กิจกรรมแบบฝึกที่ 2.1

ให้นักเรียนเขียนชื่อสระในรูปภาพให้ถูกต้องและฝึกออกเสียง พร้อมกับยกตัวอย่างลักษณะของคำที่ใช้ในสระนั้น ๆ เช่น อี (i) = มี

กิจกรรมแบบฝึกที่ 2.2

ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงพยัญชนะไทย ได้แก่ ร,ล,ก,ด,น และคำควบกล้ำ

ร

ฝึกอ่านออกเสียง : โรงเรียน เรียบร้อย ร่าเริง รีบเร่ง

ล

ฝึกอ่านออกเสียง : ลา ล่วง เลย แล้ว ลิง หลับ

ก

ฝึกอ่านออกเสียง : กางเกง โกงกาง เก้งก้าง กอบกู้

ด

ฝึกอ่านออกเสียง : ดวงดาว โดดเด่น ดักแด่ เดี่ยวดาย

น

ฝึกอ่านออกเสียง : หนุณา หนั่ง หนัดหน้อย หนองน้ำ

คำควบกล้ำ

ฝึกอ่านออกเสียง : ไกล คลื่น กล้ากลืน ครีบล่า ตรวจ

SCAN ME

กิจกรรมแบบฝึกที่ 2.3

ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงพยัญชนะไทย ในบทเพลงไม่อยู่ในชีวิตแต่อยู่ในหัวใจ

ร

ฝึกอ่านออกเสียง : รูป ร้าย รัก

SCAN ME

ห

ฝึกอ่านออกเสียง : หน้าหนา เหลือเกิน

ย

ฝึกอ่านออกเสียง : ยากเย็น

ท

ฝึกอ่านออกเสียง : ทุกทุก ทบทวน ทุกข์

ช

ฝึกอ่านออกเสียง : เชื่องช้า ช่าง ชื่นใจ ชีวิต

คำควบกล้ำ

ฝึกอ่านออกเสียง : ไกลไกล เปลี่ยน กว่า ผลัก ครั้ง

กิจกรรมแบบฝึกที่ 2.4

- ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียง และฝึกการวางรูปปาก ขั้นตอนการฝึกฝน มีดังนี้
1. ฝึกอ่านออกเสียงเนื้อร้อง คล้ายอ่านหนังสือ
 2. ฝึกการอ่านหน้ากระຈก เพื่อจะได้มองเห็นรูปปากของตนเอง

SCAN ME

LULA - ไม่อยู่ในชีวิตแต่อยู่ในหัวใจ

♩ = 64

A C#m F#m C#m D C#m

4 Bm E A E/G#

7 C#7 F#m E D E/D

10 C#m F#m Bm E

13 A E/G# C#7/E# C#7

16 F#m E A D E/D C#m F#m

19 Bm E A E

22 A E/G# C#7/E# C#7

25 F#m Em A D E/D C#m F#m

กว่า จะ ผ่าน จะ พ้น วัน เว-ลา ที่ จะ ยอม รับ ว่า ไม่ มี เธอ
 มัน หนัก หนา มัน ข้าง ยาก เห็น ต้อง เอา ความเป็น ทุก ข สร้าง เป็น พ ลัง เปลี่ยน เอา ความ ผิด
 หวัง เป็น ก่า-สัง ใจ ต้อง เอา ความ คิด ถึง ที่ มี ผลัก ดัน ไม่ ให้อ ใจ เก็บ ทุก อย่าง กลับ
 มา วาง ตาม เดิม เอา ข้าว ของ และ รูป เธอ ดัน มา มา วาง ไว้ ที่ เดิม
 มัน ให้อ ได้ มอง ไป แล้ว เหมือน ยัง มี เธอ ให้อ มอง ไป แล้ว เหมือน ว่า เธอ ยัง อยู่ ต่อ ชี วิต ให้อ
 ก้าว ไป ให้อ หาย ใจ ไป วัน ๆ ทุก ๆ การ เดิน
 ทาง ของ ฉัน ฉัน รู้ จะ มี เธอ มอง ดู ไกล ๆ จะ ดี จะ ร้าย จะ สัม จะ
 ลุก ขึ้น เดิน ต่อ ไป ถึง แม้ บาง ครั้ง จะ เจียบ เหวง ฉัน ไม่ เคย เดียว ดาย แต่

กิจกรรมแบบฝึกที่ 2.4 (ต่อ)

- ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียง และฝึกการวางรูปปาก ขั้นตอนการฝึกฝน มีดังนี้
1. ฝึกอ่านออกเสียงเนื้อร้อง คล้ายอ่านหนังสือ
 2. ฝึกการอ่านหน้ากระຈก เพื่อจะได้มองเห็นรูปปากของตนเอง

28 Bm E A
มอง รูป เธอ ก็ พอ ชื่น ใจ ถึง แม่ เธอ จะ ไม่ อยู่ ใน ซี วิต ฉัน แต่ เธอ อยู่

31 G#m7(b5) C#7 F#m Em A
ใน หัว ใจ เธอ มี ความ หมายถึง เหลือ เกิน กับ ฉัน ใน วัน อ่อน ใว เว ลา ที่

34 D E/D C#m F#m Bm
เธอ อยู่ กับ ฉัน แม่ มัน จะ สิ้น เกิน ไป แต่ ฉัน ดี ใจ ที่ ได้ รัก เธอ

37 E A E E7(sus4)
ได้ พบ กับ เธอ กว่า จะ ผ่าน จาก

40 F#m G#m7(b5) C#7
วัน เดือน เป็น ปี ฉัน พัง รั วา ทุก วั นา ที่ มัน เชื่อง ขำ เมื่อ ขาด

43 F#m E D E/D C#m F#m
เธอ แต่ ก็ ทำ ให้ ฉัน ได้ คิด ทน ทวน สิ่ง ดี ๆ ที่ ได้ ทำ ตอน เธอ อยู่ ช่วง เว ลา ที่

46 Bm E A E
แสน ดี ที่ ไม่ มี ทาง คั้น มา ทุก ๆ การ เดิน

49 F#m D A E F#m D
2.

52 A E

การประเมินผล

แบบวัดทักษะการปฏิบัติการขับร้อง

สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮา มหาสารคาม

ชื่อ-นามสกุล.....อายุ.....เพศ.....

คำชี้แจง

การประเมินการหายใจและการควบคุมลม เป็นแบบประมาณค่า 5 ระดับและมีคะแนนเฉลี่ยตามค่าระดับ โปรดทำเครื่องหมาย \surd ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ซึ่งมีระดับความพึงพอใจ 5 ระดับ กำหนดคะแนนตามระดับความพึงพอใจดังนี้

มากที่สุด หมายถึง 5 คะแนน

มาก หมายถึง 4 คะแนน

ปานกลาง หมายถึง 3 คะแนน

น้อย หมายถึง 2 คะแนน

น้อยที่สุด หมายถึง 1 คะแนน

การประเมิน	ระดับคะแนน					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
1. การออกเสียงที่ถูกต้อง						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

()

ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะ 3

การฟังและการร้องให้ตรงโน้ต

การฟังโน้ตมีความสำคัญในหลายด้าน ดังนี้

1. พัฒนาทักษะการรับฟัง

การฟังโน้ตช่วยพัฒนาความสามารถในการแยกแยะเสียง และทำให้ผู้ฝึกสามารถรับรู้ความแตกต่างของเสียงแต่ละเสียงได้อย่างชัดเจน

2. สร้างความเข้าใจในทฤษฎีดนตรี

การฟังและวิเคราะห์โน้ตช่วยให้เข้าใจระบบและโครงสร้างของดนตรี ช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการเล่นหรือการแต่งเพลงได้

3. เสริมสร้างความจำ

การฝึกการฟังโน้ตช่วยในการจดจำเสียงและจังหวะ ทำให้สามารถเรียงลำดับและจำเนื้อเพลงหรือทำนองได้ง่ายขึ้น

4. เพิ่มความคิดสร้างสรรค์

การฟังเพลงและโน้ตในรูปแบบต่าง ๆ ช่วยกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ในการแต่งเพลงหรือเล่นดนตรี

5. ส่งเสริมการสื่อสารในด้านดนตรี

การฟังโน้ตอย่างละเอียดช่วยให้สามารถสื่อสารกับนักดนตรีคนอื่นได้ดีขึ้น เช่น การแจ้งถึงโครงสร้างหรือความรู้สึกของเพลงที่ต้องการแสดง

ดังนั้น การฝึกการฟังโน้ตจะช่วยลดปัญหาการร้องเพี้ยนได้ จึงควรหมั่นฝึกฝนอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

แบบฝึกทักษะ 3 (ต่อ)

การฟังและการร้องให้ตรงโน้ต

การร้องให้ตรงโน้ตมีความสำคัญ ดังนี้

1. การร้องตรงโน้ตช่วยให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจและรับรู้ถึงความหมายของเพลงได้ชัดเจน เมื่อเสียงตรงกันจะทำให้การสื่อสารทางอารมณ์ของเพลงมีความลงตัวมากขึ้น
2. การร้องให้ตรงโน้ตช่วยให้ผู้ร้องสามารถแสดงอารมณ์และความรู้สึกได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพลงที่มีการร้องตรงโน้ตจะสร้างประสบการณ์ที่ดีกว่าแก่ผู้ฟัง
3. เมื่อผู้ร้องสามารถร้องให้ตรงโน้ต จะง่ายต่อการทำงานร่วมกับนักดนตรีคนอื่น เช่น ในวงดนตรีหรือการแสดงสด

วิธีการฝึกการร้องให้ตรงโน้ต สามารถทำได้หลายวิธี ได้แก่

1. ครูผู้สอนกดเปียโนในสเกล C Major ให้ฟังและให้นักเรียนฝึกการฟังทีละเอียดยกก่อน หลังจากนั้นเริ่มเปล่งเสียงร้องตามซ้ำ ๆ ทีละโน้ต
2. ฝึกการร้องขึ้นคู่ ช่วยฝึกการฟังและร้องในขึ้นคู่ที่แตกต่างกันได้ดี
3. ฝึกการร้อง Solfege สั้น ๆ หลังจากนั้นค่อยเพิ่มระดับความยาก
4. เมื่อนักเรียนฝึกฟังและร้องโน้ตได้ตรงเสียงมากขึ้น ให้ฝึกฝนการร้อง Sight-Singing โดยเริ่มจากง่าย-ยาก

กิจกรรมแบบฝึกที่ 3.1

ให้นักเรียนฝึกการฟังและการร้องโน้ตในสเกล C Major กำหนดเมโทรโนมที่ 80
ขั้นตอนฝึกฝน มีดังนี้

1. ฟังเสียงจากเปียโน
2. ให้ออกเสียงคำว่า “อา” หลังจากนั้นเปลี่ยนเป็นคำว่า “ลา” โดยใช้ลมเดียว

1	อา	อา	อา	อา	อา	อา	อา	อา
2	ลา	ลา	ลา	ลา	ลา	ลา	ลา	ลา

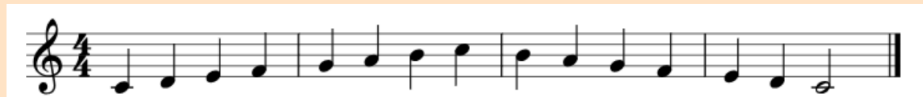
SCAN ME

กิจกรรมแบบฝึกที่ 3.2

กำหนดเมโทรโนมที่ 80 แล้วค่อย ๆ ปรับให้เร็วขึ้น
ขั้นตอนฝึกฝน มีดังนี้

1. ฟังเสียงจากเปียโน
2. ให้ออกเสียงคำว่า “ลา” โดยใช้ลมเดียว

- ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา

SCAN ME

กิจกรรมแบบฝึกที่ 3.3

ให้นักเรียนฝึกร้อง Sight-Singing กำหนดเมโทรโนมที่ 80

SCAN ME

กิจกรรมแบบฝึกที่ 3.4

ให้นักเรียนฝึกร้อง Solfege สั้น ๆ กำหนดเมโทรโนมที่ 80

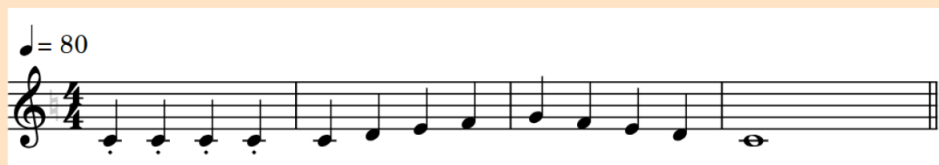
ขั้นตอนฝึกฝน ดังนี้

1. ฟังเสียงเปียโนที่ละห้องเพลง แล้วร้องตามโดยออกเสียงว่า “ลา” จากนั้นค่อย ๆ ฝึกในห้องถัดไป

2. เมื่อเริ่มจำเสียงได้แล้ว ให้ออกเสียงเป็นชื่อโน้ตดนตรีสากล

ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา

ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา

Solfege

ฝึกฝนบ่อย ๆ ช่วยในการร้องโน้ตให้ตรง

Sight-Singing

ช่วยให้ร้องได้ตรงเสียงและร้องตามจังหวะที่กำหนด

SCAN ME

กิจกรรมแบบฝึกที่ 3.5

ให้นักเรียนฝึกร้องสเกล A Major เนื่องจากเป็นคีย์ที่ใช้ร้องเพลงไม่อยู่ในชีวิตแต่อยู่ในหัวใจ โดยฝึกฝน 4-5 รอบ

A Major Scale Treble Clef

A B C# D E F# G# A

SCAN ME

หลังจากร้องสเกลจบ ให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามโน้ตที่กำหนดให้ โดยเริ่มฝึกจากการออกเสียงคำว่า “ลา” หลังจากนั้นเปลี่ยนเป็นเนื้อร้อง

4 Bm E A E/G#
กว่า จะ ผ่าน จะ พ้น วัน เว-ลา ที่ จะ ยอม รับ ว่า ไม่ มี เธอ

7 C#7 F#m E D E/D
มัน หนักหนา มัน ข้าง ยาก เย็น ต้อง เอา ความ เป็น ทุกข์ สร้าง เป็น พ ลัง เปลี่ยน เอา ความ ผิด

10 C#m F#m Bm E
หวัง เป็น กำ-ลัง ใจ ต้อง เอา ความ คิด ถึง ที่มี ผลัก ดัน ใจ ให้ ท้อ ใจ เก็บ ทุก อย่าง กลับ

13 A E/G# C#7/E# C#7
มา วาง ตาม เดิม เอา ข้าว ของ และ รูป เธอ ดิน มา มา วาง ไว้ ที่ เดิม

16 F#m E A D E/D C#m F#m
นั้น ให้ ได้ มอง ไป แล้ว เหมือน ยังมี เธอ ให้ มอง ไป แล้ว เหมือน ว่า เธอ ยัง อยู่ ต่อ ชี วิต ให้

19 Bm E A E
ก้าว ไป ให้ หาย ใจ ไป วัน ๆ ทุก ๆ การ เดิน

การประเมินผล

แบบวัดทักษะการปฏิบัติการขับร้อง

สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม

ชื่อ-นามสกุล.....อายุ.....เพศ.....

คำชี้แจง

การประเมินการหายใจและการควบคุมลม เป็นแบบประมาณค่า 5 ระดับและมีคะแนนเฉลี่ยตามค่าระดับ โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ซึ่งมีระดับความพึงพอใจ 5 ระดับ กำหนดคะแนนตามระดับความพึงพอใจดังนี้

มากที่สุด หมายถึง 5 คะแนน

มาก หมายถึง 4 คะแนน

ปานกลาง หมายถึง 3 คะแนน

น้อย หมายถึง 2 คะแนน

น้อยที่สุด หมายถึง 1 คะแนน

การประเมิน	ระดับคะแนน					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
1. การฟังและการร้องให้ตรงโน้ต						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

()

ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะ 4

การพัฒนาช่วงเสียง

การฝึกพัฒนาช่วงเสียงมีเป้าหมายเพื่อขยายช่วงเสียงทั้งเสียงต่ำและเสียงสูง เพราะบางเพลงใช้หลายตำแหน่งในการร้อง จึงควรหมั่นฝึกพัฒนาช่วงเสียงอย่างสม่ำเสมอ

การใช้เสียงให้ถูกตำแหน่ง (Voice Register)

ลักษณะทางกายภาพของเสียงสามารถแบ่งได้อย่างกว้าง 3 ระดับ คือ เสียงต่ำ (Chest Voice) เสียงกลาง (Mouth Voice) และเสียงสูง (Head Voice)

โทนเสียงต่ำ (Chest Voice) เมื่อทำการเปล่งเสียงจะรู้สึกเกิดการสั่นสะเทือนบริเวณหน้าอก ลักษณะของเสียงจะมีความทุ้ม มีพลัง ความถี่ต่ำ

โทนเสียงกลาง (Mouth Voice) เมื่อทำการเปล่งเสียงจะรู้สึกเกิดการสั่นสะเทือนบริเวณช่องปาก และในโพรงอากาศบริเวณจมูก ตำแหน่งของเสียงจะอยู่ที่ริมฝีปากถึงโหนกแก้ม หรือเสียงพูดไม่สูงไม่ต่ำเกินธรรมชาติ

โทนเสียงสูง (Head Voice) เมื่อทำการเปล่งเสียงจะรู้สึกเกิดการสั่นสะเทือนก้องบริเวณเหนือลิ้นไก่หรือเพดานอ่อนและบริเวณกะโหลกศีรษะก้องกังวานในโพรงกะโหลกมาถึงช่วงบริเวณหน้าผาก ตำแหน่งของเสียงจะอยู่ที่ระหว่างคิ้ว ลักษณะของเสียงจะใส ลอย บางพลิว

ทั้งนี้ยังมีเสียง **Falsetto** เป็นเสียงที่เบาและโปร่ง ไม่แข็งแรง อีกทั้งการฝึกเสียง **Mixed Voice** มีจุดประสงค์เพื่อรวมเสียง Chest Voice และ Head Voice ให้เข้าใจง่ายคือ จากเสียงต่ำไปสูง หรือว่าเสียงสูงลงมาต่ำ โดยไม่เกิดอาการขาดของเสียง

การพัฒนาช่วงเสียง

Chest Voice

คือ เสียงที่อยู่บริเวณหน้าอก มีพลังและใช้ความถี่ต่ำถึงกลาง เมื่อเปล่งเสียงจะมีการสั่นสะเทือนบริเวณอก และให้ระว่างการกดกลอง เสียงต่ำมากเกินไป เพราะจะทำให้รู้สึกอึดอัดและทำให้เสียงเปล่งออกมาไม่ได้ หรือเสียงหาย

Head Voice

คือ เสียงที่อยู่บริเวณกะโหลกศีรษะ เสียงจะกังวานและโปร่ง

Falsetto

คือ เสียงที่เบาและโปร่ง เป็นโทนเสียงที่แสดงออกถึงอารมณ์ที่ปกติสบายๆ

ในการร้องเพลงให้ได้เนื้อเสียงที่มีคุณภาพ สามารถทำได้ด้วยการเปิดทางให้การส่งลมผ่านอวัยวะต่างๆตั้งแต่ กล้ามเนื้อหน้าท้อง กระบังลม หลอดลม เส้นเสียงมาจนถึงช่องคอได้สะดวก สิ่งที่สำคัญต่อการทำให้เสียงที่เราปล่อยออกมามีคุณภาพได้ความกังวาน (Resonance) นั้นคือการเปิดคอ การเปิดคอ หมายถึง การทำให้ช่องคอของเราขยายออก ได้ความรู้สึกโล่งกว้าง เพื่อเป็นการเปิดทางให้ลมสามารถผ่านออกมาได้อย่างสะดวก ให้ใช้การพูดโดยจินตนาการ เช่น “อึ้งอ่างตัวใหญ่มาก” “แดงโมลูกโตๆ”

กิจกรรมแบบฝึกที่ 4.1

ให้นักเรียนอธิบายลักษณะและตำแหน่งของเสียง พร้อมกับยกตัวอย่างเนื้อเพลงไม่อยู่ในชีวิตแต่อยู่ในหัวใจ และร้องเพลงตามตำแหน่งนั้น ๆ ให้ฟัง

Chest Voice

ประโยคบทเพลงในตำแหน่งนี้ เขียนและร้องให้ฟัง

Mouth Voice

ประโยคบทเพลงในตำแหน่งนี้ เขียนและร้องให้ฟัง

Head Voice

ประโยคบทเพลงในตำแหน่งนี้ เขียนและร้องให้ฟัง

กิจกรรมแบบฝึกที่ 4.2

ให้นักเรียนออกเสียงคำว่า “No No No” (โนว) แบบหนักแน่นแข็งแรง หากใครที่ออกเสียงแล้วยังดูเบาบาง ให้หย่อนขากรรไกรล่างลง แล้วออกเสียงคำว่า “No” แบบหนักแน่นแข็งแรง คล้ายกับการปฏิเสธอะไรบางอย่าง แล้วบอกว่า No หรือ โนว !!! เราจะได้เสียงที่มีความหนักแน่นแข็งแรงและชัดเจน

Chest Voice

♩ = 80

No No No No No No No No No No No No No No

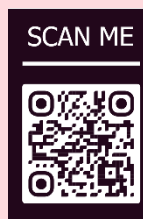
Chest Voice

♩ = 80

เยอ เยอ เยอ เยอ เยอ เยอ เยอ เยอ เยอ เยอ

ยกตัวอย่างท่อนร้องในบทเพลง ให้นักเรียนฝึกร้องตาม

- กว่าจะผ่านพ้นวันเวลา ที่จะยอมรับว่าไม่มีเธอ มันหนักหนา
มันช่างยากเย็น
- เป็นกำลังใจ
- ยังอยู่
- ให้หายใจ ไปวันๆ

รูปภาพนี้ประกอบอยู่หน้าถัดไป

ยกตัวอย่างท่อนร้องในบทเพลง ให้นักเรียนฝึกร้องตาม

LULA - ไม่อยู่ในชีวิตแต่อยู่ในหัวใจ

♩ = 64

A C#m F#m C#m D C#m

4 Bm E A E/G#
 กว่า จะ ผ่าน จะ พ้น วัน เว-ลา ที่ จะ ยอม รับ ว่า ไม่ มี เธอ

7 C#7 F#m E D E/D
 มัน นึก นนา มัน ข้าง ยาก เย็น ต้อง เอา ความ เป็น ทุก ชสร้าง เป็น พ ลัง เปลี่ยน เอา ความ คิด

10 C#m F#m Bm E
 หวัง เป็น กำ-ลึง ใจ ต้อง เอา ความ คิด ถึง ที่ มี ผลัก ดัน ไม่ ให้ ท้อ ใจ เก็บ ทุก อย่าง กลับ

13 A E/G# C#7/E# C#7
 มา วาง ตาม เดิม เอา ขาว ของ และ รูป เธอ ดิน มา มา วาง ไว้ ที่ เดิม

16 F#m E A D E/D C#m F#m
 นั้น ให้ ได้ มอง ไป แล้ว เหมือน ยัง มี เธอ ให้ มอง ไป แล้ว เหมือน ว่า เธอ ยัง อยู่ ต่อ ชี วิต ให้

19 Bm E A E
 ก้าว ไป ให้ หาย ใจ ไป วัน ๆ ทุก ๆ การ เดิน

22 A E/G# C#7/E# C#7
 ทาง ของ ฉัน ฉัน รู้ จะ มี เธอ มอง ดู โกล ๑ จะ ดี จะ ร้าย จะ สัม จะ

25 F#m Em A D E/D C#m F#m
 ลุก ขึ้น เดิน ต่อ ไป ถึง แม้ บาง ครั้ง จะ เจียม เหวา ฉัน ไม่ เคย เดียว ตาย แต่

กิจกรรมแบบฝึกที่ 4.3

ให้นักเรียนฟังเปียโนและออกเสียงคำว่า “ลา”

Mouth Voice

♩ = 80

ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า

Mouth Voice

♩ = 80

ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า ล่า

ยกตัวอย่างท่อนร้องในบทเพลง ให้นักเรียนฝึกร้องตาม

ถึงแม้บางครั้งจะเจ็บเหงา ฉันไม่เคยเดียวดาย แค่มองรูปเธอก็พอชื่นใจ

เวลาที่เธออยู่กับฉัน แม้มันจะสั้นเกินไป แต่ฉันตั้งใจที่ได้รักเธอ

รูปภาพนี้ประกอบอยู่หน้าถัดไป

SCAN ME

ยกตัวอย่างท่อนร้องในบทเพลง ให้นักเรียนฝึกร้องตาม

19 Bm E A E
 ก้าว ไป ให้ หาย ใจ ไป วัน ๆ ทุก ๆ การ เดิน

22 A E/G# C#7/E# C#7
 ทาง ของ ฉัน ฉัน รู้ จะ มี เธอ มอง ดู โลก ๆ จะ ดี จะ ร้าย จะ สั้น จะ

25 F#m Em A D E/D C#m F#m
 ลุก ขึ้น เดิน ต่อ ไป **ถึง แม่ บาง ครั้ง จะ เจ็บ เหนง** ฉัน ไม่ เคย เคย ดาย แต่

28 Bm E A
มอง รูป เธอ ก็ พอ ขึ้น ใจ ถึง แม่ เธอ จะ ไม่ อยู่ ใน ซี วิต ฉัน แต่ เธอ อยู่

31 G#m7(b5) C#7 F#m Em A
 ใน หัว ใจ เธอ มี ความ หมายถึง เหลือ เกิน กับ ฉัน ใน วัน อ่อน ใหว **เว ลา ที่**

34 D E/D C#m F#m Bm
เธอ อยู่ กับ ฉัน แม่ มัน จะ สิ้น เกิน ไป แต่ ฉัน ดี ใจ ที่ ได้ รัก เธอ

37 E A E E7(sus4)
 ได้ พบ กับ เธอ **กว่า จะ ผ่าน จาก**

กิจกรรมแบบฝึกที่ 4.4

ให้นักเรียนเป่าปาก (Bubble)

Head Voice

♩ = 80

ให้เปลี่ยนจากการเป่าปาก เป็น ออกเสียง “ฟุ”

Head Voice

♩ = 80

ฟุ ฟุ ฟุ ฟุ

ยกตัวอย่างท่อนร้องในบทเพลง ให้นักเรียนฝึกร้องตาม

เธอมีความหมายเหลือเกิน (ท่อนขึ้นเสียงสูง)

31 G#m7(b5) C#7 F#m Em A

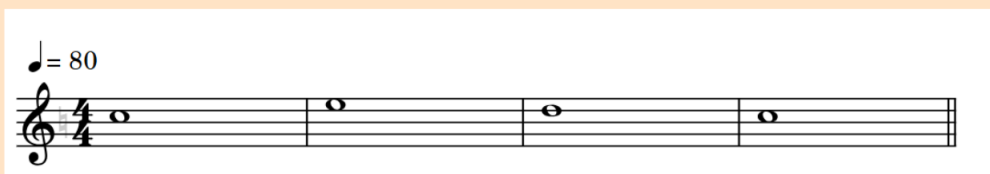
ใน หัวใจ เธอ มีความหมายเหลือเกิน กับ ฉัน ใน วัน อ่อน ใว เว ลา ที่

SCAN ME

กิจกรรมแบบฝึกที่ 4.5

ให้นักเรียนฝึกเสียง Falsetto ออกเสียงว่า “ฮา”

ฮา

ฮา

ฮา

ฮา

ยกตัวอย่างท่อนร้องในบทเพลง ให้นักเรียนฝึกร้องตาม

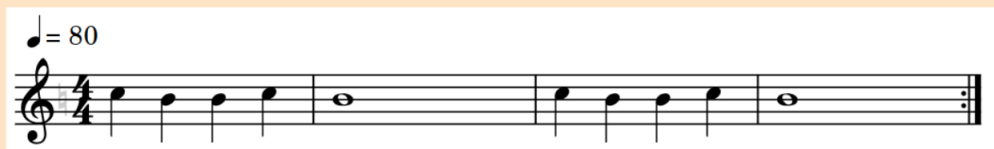
ได้พบกับเธอ

SCAN ME

กิจกรรมแบบฝึกที่ 4.6

ให้นักเรียนฝึกเสียง Mixed Voice ออกเสียงว่า “ยา”

ยา

ยา

ยา

ยา

ยา

ยา

ยา

ยา

ยา

ยา

ยกตัวอย่างท่อนร้องในบทเพลง ให้นักเรียนฝึกร้องตาม

*ทุกๆการเดินทางของฉัน ฉันรู้จะมีเธอมองดูไกลไกล
จะดีจะร้ายจะล้มจะลุกขึ้นเดินต่อไป

SCAN ME

ยกตัวอย่างท่อนร้อง Mixed Voice ในบทเพลง ให้นักเรียนฝึกร้องตาม

19 Bm E A E
ก้าว ไป ให้ หาย ใจ ไป รื่น ใจ
ทุก ๆ การ เดิน

22 A E/G# C#7/F# C#7
ทาง ของ ฉัน ฉัน รู้ จะ มี เธอ มอง ดู ไกล ๆ
จะ ดี จะ ร้าย จะ ล้ม จะ

25 E#m Em A D E/D C#m F#m
ลุก ขึ้น เดิน ต่อ ไป ถึง แม้ บาง ครั้ง จะ เจ็บ เหนง
ฉัน ไม่ เคย เดียว ตาย แค

Mixed Voice มีจุดประสงค์เพื่อรวมเสียง Chest Voice และ Head Voice ให้เข้าใจง่ายคือ จากเสียงต่ำไปสูง หรือว่าจากเสียงสูงลงมาต่ำ โดยไม่เกิดการขาดของเสียง

การประเมินผล

แบบวัดทักษะการปฏิบัติการขับร้อง

สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม

ชื่อ-นามสกุล.....อายุ.....เพศ.....

คำชี้แจง

การประเมินการหายใจและการควบคุมลม เป็นแบบประมาณค่า 5 ระดับและมีคะแนนเฉลี่ยตามค่าระดับ โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ซึ่งมีระดับความพึงพอใจ 5 ระดับ กำหนดคะแนนตามระดับความพึงพอใจดังนี้

มากที่สุด หมายถึง 5 คะแนน

มาก หมายถึง 4 คะแนน

ปานกลาง หมายถึง 3 คะแนน

น้อย หมายถึง 2 คะแนน

น้อยที่สุด หมายถึง 1 คะแนน

การประเมิน	ระดับคะแนน					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
1. การพัฒนาช่วงเสียง						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

()

ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะ 5

การแสดงอารมณ์ผ่านการร้อง

การแสดงอารมณ์ (Inner)

เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญสำหรับผู้ร้องเพลง เพราะจะทำให้บทเพลงสมบูรณ์มากขึ้น ดังนั้นคนที่เข้าใจความหมายบทเพลงอย่างถ่องแท้ จะมีความรู้สึกซาบซึ้ง มีจินตนาการ และมีประสบการณ์ สามารถถ่ายทอดอารมณ์ออกมาได้ ซึ่งมักจะทำให้บทเพลงนั้นน่าสนใจยิ่งขึ้น โดยเป็นอารมณ์ในหัวงลึก ๆ ช่างในที่อยู่ออกมาผ่านสายตาและน้ำเสียง รวมไปถึงการแสดงท่าทางประกอบ

การแสดงออกทางอารมณ์นั้น ประกอบไปด้วย

1. อารมณ์ในน้ำเสียง
2. อารมณ์ในแววตา
3. อารมณ์ในสีหน้า
4. อารมณ์ในท่าทาง เช่น มือ ขา การโยกหัว การเต้น

โดยทั้ง 4 ข้อนี้เป็นหัวใจหลักสำคัญสำหรับการสื่อสารในบทเพลง ทำให้ผู้ฟังเกิดความคล้อยตามหรือมีอารมณ์ร่วมกับนักร้อง เช่น สุข เศร้า ดีใจ เจ็บปวด เป็นต้น

เทคนิค

ต้องเคลียร์สิ่งที่ไม่มั่นใจในเพลงก่อน เช่น หากยังร้องไม่มั่นใจ จำเนื้อเพลงไม่ได้ หรือยังมีบาดแผลบางจุด ควรฝึกร้องให้มั่นใจก่อน แล้วค่อยทำความเข้าใจในอารมณ์ของบทเพลงที่จะแสดงออก

การตีความเนื้อเพลง

การตีความหมายเพลงนั้นสามารถทำได้หลายวิธี โดยมีแนวทางหลัก ๆ ดังนี้

1. เนื้อเพลง

ให้อ่านเนื้อเพลงและพิจารณาความหมายที่สื่อสารออกมา อาจมีได้ทั้งความหมายเชิงตรงและเชิงเปรียบเทียบ สามารถสะท้อนความรู้สึกหรือเหตุการณ์ในชีวิตได้

2. บริบทของเพลง

หากเพลงนั้นมีบริบทหรือเรื่องราวที่เกี่ยวข้อง เช่น เกิดขึ้นในช่วงเวลาไหน หรือมีแรงบันดาลใจจากเหตุการณ์ใด ก็อาจช่วยให้เข้าใจได้ดีขึ้น

3. อารมณ์ของเพลง

พิจารณาอารมณ์ที่เพลงถ่ายทอด รวมทั้งเสียงดนตรีและจังหวะ ซึ่งสามารถเพิ่มหรือเปลี่ยนแปลงความรู้สึกที่ได้จากเนื้อเพลง

4. ประวัติผู้แต่ง

ศึกษาเกี่ยวกับศิลปินหรือผู้แต่งเพลง อาจมีเรื่องราวส่วนตัวหรือประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องที่ช่วยให้เข้าใจความหมายของเพลงมากขึ้น

5. การตีความส่วนบุคคล

เพลงแต่ละเพลงมักจะสร้างความรู้สึกที่แตกต่างกันให้แก่ผู้ฟัง การตีความสามารถเป็นไปตามประสบการณ์ส่วนตัวของแต่ละคน

เทคนิค

ให้ตั้งข้อสงสัยว่าทำไมศิลปินใช้ชื่อเพลงแบบนี้ จะทำให้เราอยากรู้คำตอบและนำไปสู่การค้นหาคำตอบและช่วยฝึกตีความหมายเพลงได้

การสื่อสารอารมณ์

การสื่อสารอารมณ์ผ่านการร้องเพลงเป็นศิลปะที่ซับซ้อน ต้องฝึกฝนทั้ง การตีความหมายเพลงและการแสดงอารมณ์ผ่านทางน้ำเสียงหรือสีหน้าแววตา ที่สำคัญควรฝึกขึ้นแสดงออกหน้าเวทีร่วมด้วย จึงเป็นทักษะสำคัญที่ทำให้ นักร้องหรือผู้แสดงสามารถดึงดูดความสนใจและสร้างความสัมพันธ์กับผู้ชม ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีแนวทางให้ฝึกปฏิบัติ ดังนี้

1. น้ำเสียง

การใช้เสียงสูงต่ำ รวมถึงความเข้มข้นและการเปลี่ยนทำนองสามารถ สื่อสารอารมณ์ของผู้ร้องได้ เช่น เสียงหนักแน่นอาจสื่อถึงความเชื่อมั่น ในขณะที่เสียงแผ่วเบาสามารถสร้างความรู้สึกอ่อนไหวหรือเศร้า

2. การเน้นคำ

การเน้นคำที่เฉพาะเจาะจง ช่วยให้ผู้ฟังสามารถจับความรู้สึกได้ดียิ่งขึ้น เช่น การเน้นคำที่แสดงถึงความรักหรือความโกรธหรือดีใจ

3. จังหวะและอารมณ์

จังหวะของเพลงสามารถส่งผลต่ออารมณ์ที่เพลงสื่อผ่าน เช่น หากจังหวะเร็ว และสดใสอาจทำให้รู้สึกตื่นเต้น ในขณะที่จังหวะช้าทำให้รู้สึกสงบหรือเศร้า

4. การใช้ภาษา

คำที่เลือกใช้และภาพเปรียบเทียบในเนื้อเพลงสามารถสร้างสภาพแวดล้อมที่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจถึงอารมณ์ที่ต้องการสื่อได้

5. การแสดงออกทางกาย

นอกจากเสียง การเจือปนการแสดงออกทางร่างกาย เช่น การเคลื่อนไหว หรือการแสดงสีหน้า สามารถช่วยเพิ่มพูนความรู้สึกที่ถ่ายทอดออกมาอย่าง ชัดเจน

เทคนิค

การเชื่อมโยงประสบการณ์ส่วนตัวกับเพลงช่วยให้ผู้ขับร้อง รู้สึกถึงอารมณ์ที่แท้จริง

กิจกรรมแบบฝึกที่ 5.1

ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติแสดงอารมณ์และอธิบายตีความเนื้อเพลงในแต่ละท่อน
ชั้นตอนฝึกฝน มีดังนี้

1. เปิดฟังเพลงเพื่อทำความเข้าใจในบทเพลง ดู MV ประกอบ เพื่อตีความเนื้อเพลง
2. จินตนาการตามเนื้อร้องของบทเพลง
3. ฝึกแสดงสีหน้า แววตา ท่าประกอบ หรืออื่น ๆ

เพลง : ไม่อยู่ในชีวิตแต่อยู่ในหัวใจ

กว่าจะผ่านจะพ้นวันเวลา ที่จะยอมรับว่าไม่มีเธอ
มันหนักหนามันช่างยากเย็น
ต้องเอาความเป็นทุกข์ สร้างเป็นพลัง
เปลี่ยนเอาความผิดหวัง เป็นกำลังใจ
ต้องเอาความคิดถึงที่มี ผลักดันไม่ให้ท้อใจ

เก็บทุกอย่างกลับมาวางตามเดิม
เอาข้าวของและรูปเธอคืนมา มาวางไว้ ที่เดิมนั้น
ให้ได้มองไปแล้ว เหมือนยังมีเธอ
ให้มองไปแล้วเหมือนว่าเธอยังอยู่
ต่อชีวิตให้ก้าวไป ให้หายใจไปวันวัน

ทุกทุกการเดินทางของฉัน ฉันรู้จะมีเธอมองดูไกลไกล
จะดีจะร้ายจะล้ม จะลุกขึ้นเดินต่อไป
ถึงแม้บางครั้งจะเจ็บเหงา ฉันไม่เคยเดียวดาย
แถมมองรูปเธอก็พอชื่นใจ

ถึงแม้เธอจะไม่อยู่ในชีวิตฉัน แต่เธออยู่ในหัวใจ
เธอมีความหมายเหลือเกินกับฉันในวันอ่อนไหว
เวลาที่เธออยู่กับฉัน แม้มันจะสั้นเกินไป
แต่ฉันดีใจที่ได้รักเธอ ได้พบกับเธอ

กว่าจะผ่านจากวันเดือนเป็นปี ฉันเพิ่งรู้ว่าทุกวินาที
มันช่างช้า เมื่อขาดเธอ
แต่ก็ทำให้ฉันได้คิดทบทวน สิ่งดีที่ได้ทำตอนเธออยู่
ช่วงเวลาที่ดีที่สุด ที่ไม่มีทางคืนมา

ทุกทุกการเดินทางของฉัน ฉันรู้จะมีเธอมองดูไกลไกล
จะดีจะร้ายจะล้ม จะลุกขึ้นเดินต่อไป
ถึงแม้บางครั้งจะเจ็บเหงา ฉันไม่เคยเดียวดาย
แถมมองรูปเธอก็พอชื่นใจ

ถึงแม้เธอจะไม่อยู่ในชีวิตฉัน แต่เธออยู่ในหัวใจ
เธอมีความหมายเหลือเกินกับฉันในวันอ่อนไหว
เวลาที่เธออยู่กับฉัน แม้มันจะสั้นเกินไป
แต่ฉันดีใจที่ได้รักเธอ ได้พบกับเธอ

กิจกรรมแบบฝึกที่ 5.2

หลังจากฝึกการแสดงอารมณ์และฝึกการตีความเนื้อเพลงไปแล้ว ให้นักเรียนฝึกการสื่อสารอารมณ์ผ่านน้ำเสียง เช่น การฝึกใช้เสียงเบาในตอนที่ต้องการแสดงอารมณ์อ่อนโยน หรือการใส่ Vibrato ในท่อนต่าง ๆ

เพลง : ไม่อยู่ในชีวิตแต่อยู่ในหัวใจ

กว่าจะผ่านจะพ้นวันเวลา ที่จะยอมรับว่าไม่มีเธอ
มันหนักหนามันช่างยากเย็น
ต้องเอาความเป็นทุกข์ สร้างเป็นพลัง
เปลี่ยนเอาความผิดหวัง เป็นกำลังใจ
ต้องเอาความคิดถึงที่มี ผลักดันไม่ให้ท้อใจ

เก็บทุกอย่างกลับมาวางตามเดิม
เอาข้าวของและรูปเธอคืนมา มาวางไว้ ที่เดิมนั้น
ให้ได้มองไปแล้ว เหมือนยังมีเธอ
ให้มองไปแล้วเหมือนว่าเธอยังอยู่
ต่อชีวิตให้ก้าวไป ให้หายใจไปวันวัน

ทุกทุกการเดินทางของฉัน ฉันรู้จะมีเธอมองดูไกลไกล
จะดีจะร้ายจะล้ม จะลุกขึ้นเดินต่อไป
ถึงแม้บางครั้งจะเจ็บเหงา ฉันไม่เคยเดียวดาย
แค้นมองรูปเธอก็พอชื่นใจ

ถึงแม้เธอจะไม่อยู่ในชีวิตฉัน แต่เธออยู่ในหัวใจ
เธอมีความหมายเหลือเกินกับฉันในวันอ่อนไหว
เวลาที่เธออยู่กับฉัน แม้มันจะสั้นเกินไป
แต่ฉันดีใจที่ได้รักเธอ ได้พบกับเธอ

กว่าจะผ่านจากรุ่นเดือนเป็นปี ฉันเพิ่งรู้ว่าทุกวินาที
มันช่างมีค่า เมื่อขาดเธอ
แต่ก็ทำให้ฉันได้คิดทบทวน สิ่งดีที่ได้ทำตอนเธออยู่
ช่วงเวลาที่ดีที่สุด ที่ไม่มีทางคืนมา

ทุกทุกการเดินทางของฉัน ฉันรู้จะมีเธอมองดูไกลไกล
จะดีจะร้ายจะล้ม จะลุกขึ้นเดินต่อไป
ถึงแม้บางครั้งจะเจ็บเหงา ฉันไม่เคยเดียวดาย
แค้นมองรูปเธอก็พอชื่นใจ

ถึงแม้เธอจะไม่อยู่ในชีวิตฉัน แต่เธออยู่ในหัวใจ
เธอมีความหมายเหลือเกินกับฉันในวันอ่อนไหว
เวลาที่เธออยู่กับฉัน แม้มันจะสั้นเกินไป
แต่ฉันดีใจที่ได้รักเธอ ได้พบกับเธอ

ยกตัวอย่างวิธีการปฏิบัติ

ท่าทาง	ยกตัวอย่างก่อนเพลง	จินตนาการ
ยื่นนึกคิดถึงช่วงเวลา	กว่าจะผ่านจะพ้นวันเวลา ที่จะยอมรับว่าไม่มีเธอ มันหนักหนา มันช่างยากเย็น	นึกถึงความเศร้า กว่าจะผ่านไปได้
ทำมือประกอบ	เก็บทุกอย่างกลับมาวางตามเดิม เอาข้าวของและรูปเธอคืนมา มาวางไว้ที่เดิมมัน	หวังให้เธอกลับมา
พามือออก	ทุก ๆ การเดินทางของฉัน ฉันรู้จะมีเธอ มองดูไกล ๆ จะดีจะร้ายจะล้ม จะลุกขึ้น เดินต่อไป	นึกคิดว่าเธอมองเห็นชีวิตประจำวัน
เอามือมาแตะที่หัวใจ	เวลาที่เธออยู่กับฉัน แม้มันจะสั้นเกินไป แต่ฉันดีใจที่ได้รักเธอ ได้พบกับเธอ	ปลอบใจตัวเองไว้ และดีใจที่ครั้งหนึ่งได้รัก กัน

เทคนิค

ฝึกแสดงอารมณ์ ท่าทางประกอบร้องหน้า
กระจก จะทำให้เราเห็นภาพตนเอง และช่วย
ให้การแสดงสีหน้าและร่างกายสอดคล้องกับเพลง

กิจกรรมแบบฝึกที่ 5.3

หลังจากที่นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมแบบฝึกทั้ง 2 แบบฝึกไปนั้น ในกิจกรรมนี้จะให้นักเรียนได้ฝึกฝนการแสดงอารมณ์ผ่านการร้อง โดยมีข้อกำหนดดังนี้

- 1.แสดงผลงานเพลงไม่อยู่ในชีวิตแต่อยู่ในหัวใจ
- 2.ต้องมีท่าทางประกอบให้สอดคล้องกับความหมายของบทเพลง
- 3.มีการใช้น้ำเสียงที่แตกต่างกันไปตามความหมายเพลง

การประเมินผล

แบบวัดทักษะการปฏิบัติการขับร้อง

สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม

ชื่อ-นามสกุล.....อายุ.....เพศ.....

คำชี้แจง

การประเมินการหายใจและการควบคุมลม เป็นแบบประมาณค่า 5 ระดับและมีคะแนนเฉลี่ยตามค่าระดับ โปรดทำเครื่องหมาย \surd ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ซึ่งมีระดับความพึงพอใจ 5 ระดับ กำหนดคะแนนตามระดับความพึงพอใจดังนี้

มากที่สุด หมายถึง 5 คะแนน

มาก หมายถึง 4 คะแนน

ปานกลาง หมายถึง 3 คะแนน

น้อย หมายถึง 2 คะแนน

น้อยที่สุด หมายถึง 1 คะแนน

การประเมิน	ระดับคะแนน					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
1. การแสดงอารมณ์ผ่านการร้อง						

ข้อเสนอแนะ

.....

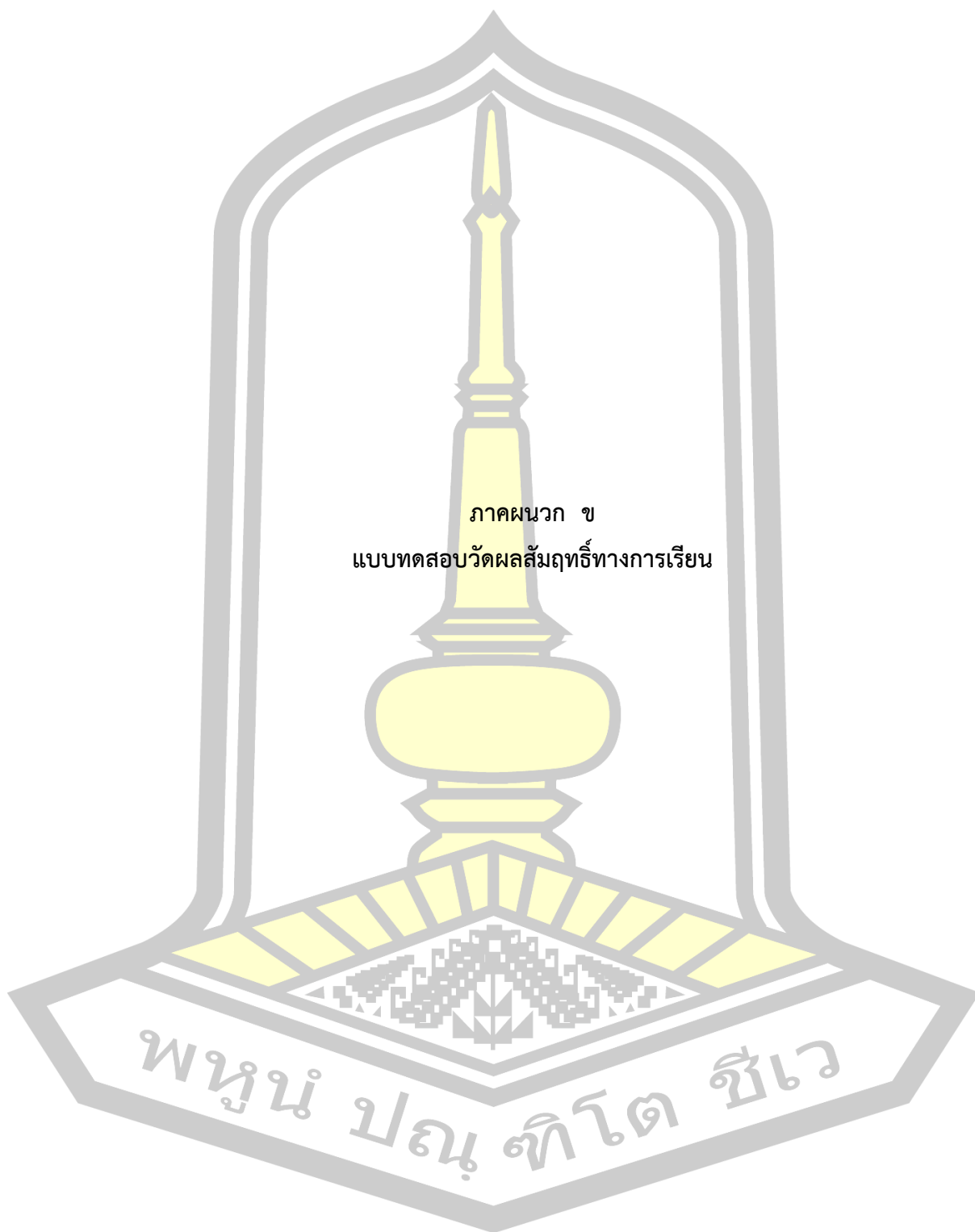
.....

.....

()

ผู้ประเมิน

ภาคผนวก ข
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พหุบัณฑิตยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชุดที่ 1
แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาคความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการขับร้อง

.....

คำชี้แจง : ข้อสอบเป็นลักษณะข้อสอบปรนัยตัวเลือก 30 ข้อ โดยให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อละ 1 คำตอบ แล้วทำเครื่องหมาย x ในกระดาษคำตอบ

1. การหายใจจากกะบังลมช่วยให้เสียงร้องมีความมั่นคงได้อย่างไร?

- ก. โดยการควบคุมลมให้ออกอย่างสม่ำเสมอ
- ข. โดยการทำให้เสียงร้องมีความนุ่มนวล
- ค. โดยการทำให้เสียงร้องมีความสูงขึ้น
- ง. โดยการทำให้เสียงร้องมีความเร็วขึ้น

2. การหายใจจากกะบังลมมีประโยชน์อย่างไรในการขับร้อง?

- ก. ช่วยให้เสียงร้องมีความมั่นคง
- ข. ทำให้เสียงร้องมีความสูงขึ้น
- ค. ช่วยให้ร้องเพลงได้เร็วขึ้น
- ง. ทำให้เสียงร้องมีความนุ่มนวล

3. การใช้เมโทรโนมในการฝึกหายใจมีประโยชน์อย่างไร?

- ก. ช่วยให้เสียงร้องมีความสูงขึ้น
- ข. ช่วยให้หายใจได้เร็วขึ้น
- ค. ช่วยให้หายใจตามจังหวะได้
- ง. ช่วยให้เสียงร้องมีความนุ่มนวล

4. การเป่าลมแบบต่อเนื่องช่วยในการควบคุมลมอย่างไร?

- ก. ช่วยให้เสียงร้องมีความนุ่มนวล
- ข. ช่วยให้สามารถฝึกการใช้ลมได้ยาวขึ้น
- ค. ช่วยให้หายใจได้เร็วขึ้น
- ง. ช่วยให้เสียงร้องมีความสูงขึ้น

5. วิธีทดสอบการใช้กะบังลมหายใจคืออะไร?

- ก. ออกเสียง "อา" หรือ "โอ"

- ข. หายใจเข้าทางปาก
- ค. วางมือข้างหนึ่งบนหน้าอกและอีกข้างหนึ่งบนหน้าท้อง
- ง. นั่งสมาธิ
6. การหายใจพร้อมการออกเสียงช่วยให้เกิดผลลัพธ์อย่างไร?
- ก. ช่วยให้เสียงร้องมีความดังขึ้น
- ข. ช่วยให้สามารถหายใจได้เร็วขึ้น
- ค. ช่วยให้สามารถใช้ลมหายใจร่วมกับการร้องเพลงได้ดีขึ้น
- ง. ช่วยให้เสียงร้องมีความชัดเจนขึ้น
7. การออกเสียงที่ชัดเจนมีความสำคัญอย่างไรในการร้องเพลง?
- ก. ช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจเนื้อร้อง
- ข. ช่วยให้ร้องเพลงได้เร็วขึ้น
- ค. ทำให้เสียงมีความหลากหลาย
- ง. ทำให้เสียงร้องมีความดังมากขึ้น
8. ตำแหน่งของปากและลิ้นมีผลต่อเสียงร้องอย่างไร?
- ก. ช่วยให้เสียงมีความกังวานและไพเราะ
- ข. ทำให้เสียงมีความดังมากขึ้น
- ค. ทำให้เสียงมีความเร็วสูง
- ง. ช่วยให้เสียงมีความหลากหลาย
9. เทคนิคใดที่ช่วยในการฝึกเสียงสระ?
- ก. ร้องไล่เสียงสระ: /a/ - /e/ - /i/ - /o/ - /u/
- ข. ร้องเพลงที่มีจังหวะเร็ว
- ค. ฝึกออกเสียงคำที่มีพยัญชนะชัดเจน
- ง. ร้องเพลงในภาษาต่าง ๆ
10. การฝึกการออกเสียงควบคู่กับเมโทรโนมช่วยอะไร?
- ก. ทำให้เสียงมีความหลากหลาย
- ข. ช่วยควบคุมการออกเสียงและลมหายใจ
- ค. ทำให้เสียงร้องมีความดังมากขึ้น
- ง. ช่วยให้ร้องเพลงได้เร็วขึ้น

11. การฝึกกริมีฝีปากให้ผ่อนคลายช่วยอะไรในการร้องเพลง?

- ก. ทำให้เสียงร้องมีความดังมากขึ้น
- ข. ทำให้เสียงมีความหลากหลาย
- ค. ช่วยให้การออกเสียงเป็นธรรมชาติ
- ง. ช่วยให้ร้องเพลงได้เร็วขึ้น

12. รูปแบบของขากรรไกร สามารถแบ่งได้กี่ระดับ

- ก. 8 ระดับ
- ข. 4 ระดับ
- ค. 1 ระดับ
- ง. 7 ระดับ

13. การฝึกการฟังโน้ต (Ear Training) ช่วยลดปัญหาอะไร?

- ก. การเต้นรำ
- ข. การฟังเพลง
- ค. การเล่นเครื่องดนตรี
- ง. การร้องเพี้ยน

14. การฝึก Solfege ช่วยในการร้องโน้ตอย่างไร?

- ก. ช่วยในการร้องโน้ตให้ตรง
- ข. ช่วยให้ร้องตามจังหวะได้
- ค. ช่วยให้ร้องเสียงประสานได้
- ง. ช่วยในการฟังเพลง

15. การร้องตามจังหวะด้วยเมโทรโนมช่วยให้เกิดอะไร?

- ก. ช่วยให้ฟังเพลงได้ดีขึ้น
- ข. ช่วยให้เสียงมีพลังมากขึ้น
- ค. ช่วยให้ร้องเพลงได้ตรงจังหวะ
- ง. ช่วยให้ร้องเพลงได้เร็วขึ้น

16. การฝึก Sight-Singing ช่วยในการอ่านโน้ตอย่างไร?

- ก. ช่วยให้ร้องได้ตรงเสียงและร้องตามจังหวะที่กำหนด
- ข. ช่วยให้ฟังเพลงได้ดีขึ้น
- ค. ช่วยให้เล่นเครื่องดนตรีได้

ง. ช่วยให้ร้องเสียงประสานได้

17. การฝึกเลียนแบบทำนองหรือร้องตามโน้ต สามารถฝึกได้อย่างไร?

ก. โดยการอ่านโน้ตแล้วร้องตาม

ข. โดยการร้องตามเสียงเปียโน

ค. โดยการใช้แอปพลิเคชันช่วยฝึก

ง. โดยการฟังเพลงที่มีจังหวะชัดเจน

18. การฝึกฟังและร้องอย่างสม่ำเสมอมีผลต่อการพัฒนาทักษะการร้องอย่างไร?

ก. ทำให้ร้องเพลงได้เร็วขึ้น

ข. ทำให้สามารถร้องได้ตรงเสียงและตรงจังหวะมากขึ้น

ค. ทำให้เล่นเครื่องดนตรีได้ดีขึ้น

ง. ทำให้ฟังเพลงได้ดีขึ้น

19. การร้องเสียงสูงและเสียงต่ำต้องอาศัยการฝึกอย่างไร?

ก. ต้องอาศัยการฝึกที่ไม่ต่อเนื่อง

ข. ต้องอาศัยการฝึกที่ไม่สม่ำเสมอ

ค. ต้องอาศัยการฝึกที่ไม่ถูกต้อง

ง. ต้องอาศัยการฝึกที่ถูกต้อง ใช้แบบฝึกทักษะที่สามารถพัฒนาเสียงต่ำและเสียงสูงได้

20. Chest Voice คือเสียงประเภทใด?

ก. เสียงที่ใช้ลมมาก

ข. เสียงที่อยู่บริเวณหน้าอก มีพลังและใช้ความถี่ต่ำถึงกลาง

ค. เสียงที่เบาและโปร่ง

ง. เสียงที่มีความถี่สูงมาก

21. การฝึกเสียง Head Voice อยู่บริเวณใด และจะทำให้เสียงมีลักษณะอย่างไร?

ก. อยู่บริเวณลำคอ เสียงจะเบาและบาง

ข. อยู่บริเวณหน้าอก เสียงจะมีความหนาและแน่น

ค. อยู่บริเวณกะโหลกศีรษะ เสียงจะกังวานและโปร่ง

ง. อยู่บริเวณหน้าอก เสียงจะมีความถี่ต่ำ

22. Falsetto เป็นเสียงที่มีลักษณะอย่างไร?

ก. เสียงที่มีความถี่สูงมาก

ข. เสียงที่มีความถี่ต่ำ

- ค. เสียงที่เบาและโปร่ง
ง. เสียงที่หนักและมีพลัง
23. การฝึกเสียง Mixed Voice มีจุดประสงค์เพื่ออะไร?
ก. เพื่อให้เสียงมีความถี่สูงสุด
ข. เพื่อขยายช่วงเสียงต่ำ
ค. เพื่อให้เสียงมีความเบา
ง. เพื่อรวมเสียง Chest Voice และ Head Voice
24. การฝึกพัฒนาช่วงเสียงมีเป้าหมายเพื่ออะไร?
ก. ทำให้เสียงมีความเบา
ข. ทำให้เสียงมีความหนา
ค. ทำให้เสียงมีความถี่สูง
ง. ขยายช่วงเสียงทั้งเสียงต่ำและเสียงสูง
25. การตีความเนื้อเพลงช่วยในการสื่อสารอารมณ์อย่างไร?
ก. ช่วยให้เข้าใจความหมายของเพลง
ข. ทำให้เพลงฟังดูน่าเบื่อ
ค. ช่วยให้ผู้ฟังไม่รู้สึกละอาย
ง. ทำให้เพลงมีจังหวะที่เร็วขึ้น
26. การใช้เสียงเบาในตอนที่ต้องการแสดงอารมณ์อ่อนโยนมีวัตถุประสงค์อะไร?
ก. เพื่อเพิ่มความรู้สึกอ่อนโยนในเพลง
ข. เพื่อให้เพลงฟังดูน่าเบื่อ
ค. เพื่อให้เสียงร้องมีความดัง
ง. เพื่อให้เพลงมีจังหวะที่เร็วขึ้น
27. การใช้ 'Vibrato' ในการร้องเพลงมีวัตถุประสงค์อะไร?
ก. เพื่อให้เพลงมีจังหวะที่เร็วขึ้น
ข. เพื่อให้เสียงร้องมีความดัง
ค. เพื่อเพิ่มอารมณ์ในเพลง
ง. เพื่อให้เสียงร้องมีความสั้น
28. การเชื่อมโยงประสบการณ์ส่วนตัวกับเพลงช่วยในการถ่ายทอดอารมณ์อย่างไร?

- ก. ช่วยให้ผู้ฟังไม่รู้สึกละอาย
- ข. ทำให้เพลงฟังดูน่าเบื่อ
- ค. ช่วยให้ผู้ขับร้องรู้สึกถึงอารมณ์ที่แท้จริง
- ง. ทำให้เพลงมีจังหวะที่เร็วขึ้น

29. การใช้การหยุดเพื่อสร้างอารมณ์ในเพลงมีความสำคัญอย่างไร?

- ก. ช่วยให้ผู้ฟังสนใจผู้ขับร้อง รู้สึกคล้อยตามการขับร้อง
- ข. ทำให้เพลงฟังดูน่าเบื่อ
- ค. ทำให้เสียงร้องมีความชัดเจน
- ง. ทำให้เพลงมีจังหวะที่เร็วขึ้น

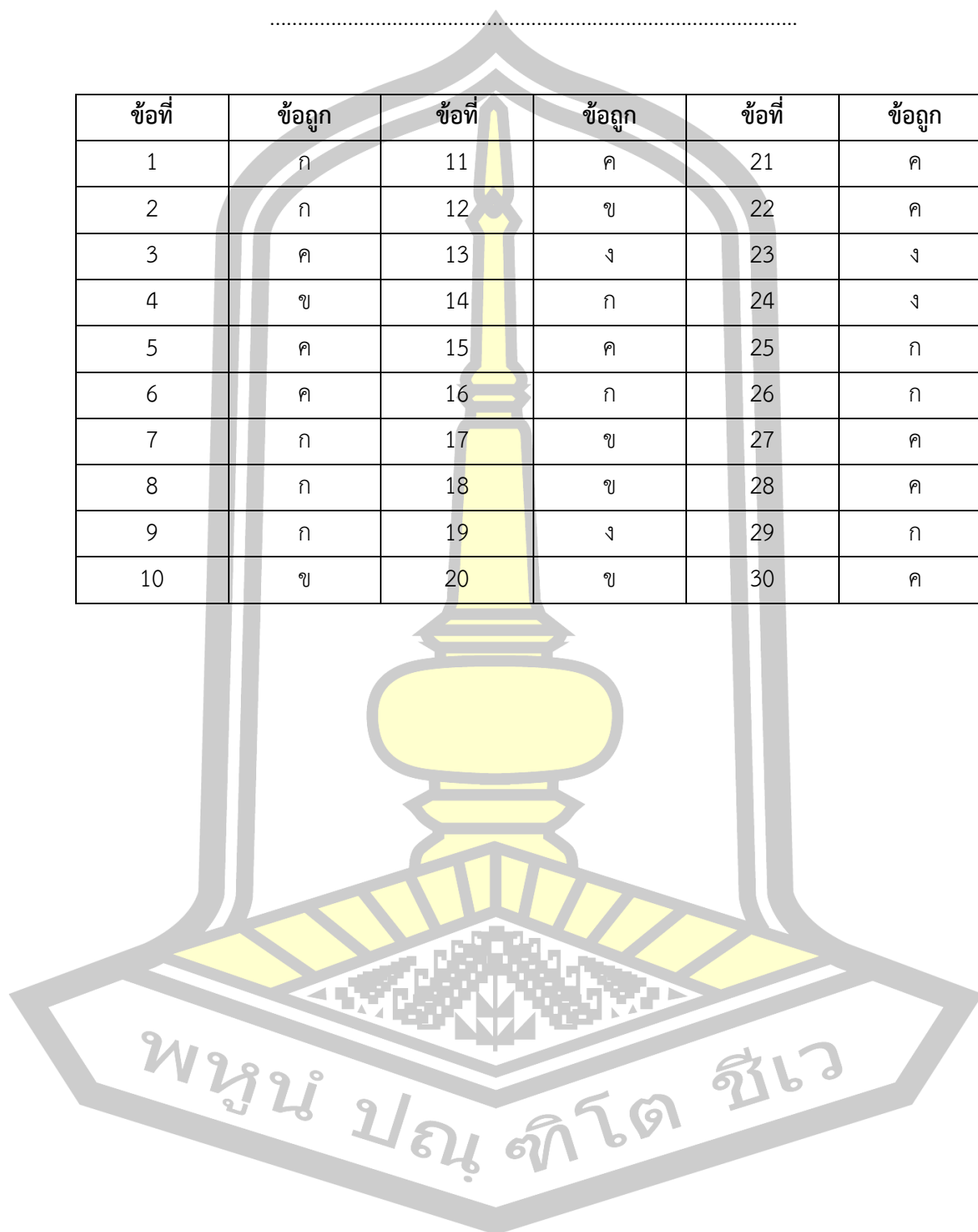
30. การมีร่องหน้ากระຈกช่วยปรับบุคลิกการแสดงอย่างไร?

- ก. ช่วยให้เสียงร้องดีขึ้น
- ข. ทำให้ผู้ฟังไม่รู้สึกละอาย
- ค. ช่วยให้การแสดงสีหน้าและร่างกายสอดคล้องกับเพลง
- ง. ทำให้เพลงฟังดูน่าเบื่อ

เฉลยแบบทดสอบแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาคความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการขับร้อง

ข้อที่	ข้อถูก	ข้อที่	ข้อถูก	ข้อที่	ข้อถูก
1	ก	11	ค	21	ค
2	ก	12	ข	22	ค
3	ค	13	ง	23	ง
4	ข	14	ก	24	ง
5	ค	15	ค	25	ก
6	ค	16	ก	26	ก
7	ก	17	ข	27	ค
8	ก	18	ข	28	ค
9	ก	19	ง	29	ก
10	ข	20	ข	30	ค

แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชุดที่ 2

แบบประเมินทักษะการขับร้อง

คำชี้แจง

การประเมินการทดสอบทักษะปฏิบัติขับร้องเป็นแบบประมาณค่า 5 ระดับและมีคะแนนเฉลี่ยตามค่าระดับ โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ประเด็นประเมิน	ระดับคะแนน					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
1. ความถูกต้องของจังหวะและทำนองเพลง						
2. ความแม่นยำและความแข็งแรงในการปฏิบัติขับร้อง						
3. ออกเสียงภาษาได้อย่างถูกต้องและชัดเจน						
4. การถ่ายทอดอารมณ์เพลงผ่านสีหน้า แววตา และท่าทาง						
5. ความแม่นยำในเนื้อหาของบทเพลงที่ใช้ในการขับร้อง						
6. ความเหมาะสมของท่าทางการยืนและการจับไมค์โครโฟน						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

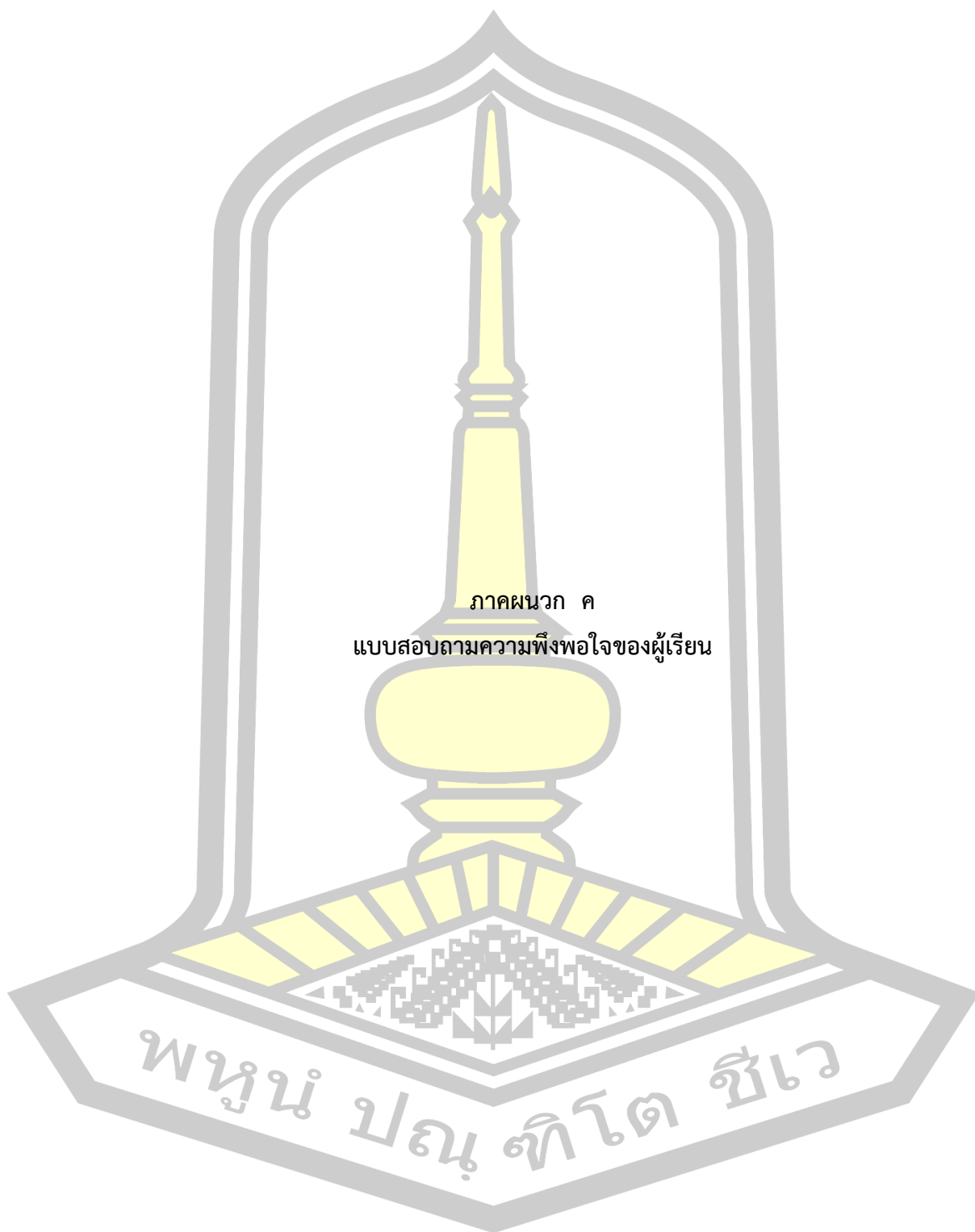
พูน ปณ ทิโต ชีเว)

ผู้ประเมิน

เกณฑ์การประเมินทักษะปฏิบัติขับร้อง กำหนดเกณฑ์การประเมินไว้ 5 ระดับ ดังนี้

ประเด็นประเมิน	ระดับ คะแนน	เกณฑ์การประเมิน
1. ความถูกต้องของจังหวะ และทำนอง	5	ขับร้องได้มีความถูกต้องของจังหวะและทำนองเพลง ทั้งหมดและมีความเป็นธรรมชาติ
	4	ขับร้องได้มีความถูกต้องของจังหวะและทำนองเพลงแต่ ไม่เป็นธรรมชาติ
	3	ขับร้องได้มีความถูกต้องของจังหวะและทำนองเพลง แต่ มีผิดพลาด 1-2 จุด
	2	ขับร้องได้มีความถูกต้องของจังหวะและทำนองเพลง แต่ มีผิดพลาด 3-4 จุด
	1	ขับร้องได้มีความถูกต้องของจังหวะและทำนองเพลง แต่ มีผิดพลาดมากกว่า 5 จุดขึ้นไป
3. ความแม่นยำและความ แข็งแรงในการปฏิบัติขับร้อง	5	ขับร้องได้อย่างแม่นยำและแข็งแรง
	4	ปฏิบัติขับร้องได้อย่างมีความแข็งแรง แต่มีอาการเกร็ง คอขณะขับร้องร่วมด้วย
	3	ปฏิบัติขับร้องได้ตรงเสียง ตรงจังหวะแต่ไม่มีความ แข็งแรงของเสียง
	2	ปฏิบัติขับร้องไม่ตรงเสียงหลายจุด มีการเพี้ยนต่ำ
	1	ปฏิบัติขับร้องไม่ถูกต้องและไม่มีความแข็งแรงของเสียง
3. ออกเสียงภาษาได้อย่าง ถูกต้องและชัดเจน	5	ออกเสียงภาษาที่ใช้ในบทเพลงได้อย่างถูกต้องและ ชัดเจน
	4	ออกเสียงภาษาที่ใช้ในบทเพลงได้ แต่มีผิดพลาด 1-2 คำ
	3	ออกเสียงภาษาที่ใช้ในบทเพลงได้ แต่มีผิดพลาด 3-4 คำ
	2	ออกเสียงภาษาที่ใช้ในบทเพลงได้ แต่มีผิดพลาด 5-6 คำ
	1	ออกเสียงภาษาไม่ถูกต้อง
4. การถ่ายทอดอารมณ์	5	ถ่ายทอดอารมณ์เพลงผ่านสีหน้า แววตา และท่าทางได้

ประเด็นประเมิน	ระดับ คะแนน	เกณฑ์การประเมิน
เพลงผ่านสีหน้า แววดา และท่าทาง		อย่างเหมาะสมและเป็นธรรมชาติ
	4	ถ่ายทอดอารมณ์เพลงผ่านสีหน้า แววดา และท่าทาง แต่ ไม่ขาดความเป็นธรรมชาติ
	3	ถ่ายทอดอารมณ์เพลงผ่านสีหน้า แววดา หรือท่าทาง ทางใดทางหนึ่งเท่านั้น และขาดความเป็นธรรมชาติ
	2	ถ่ายทอดอารมณ์เพลงผ่านสีหน้า แววดา และท่าทาง เพียงชนิดเดียว
	1	ไม่มีการถ่ายทอดอารมณ์เพลง
5. ความแม่นยำในเนื้อหา ของบทเพลงที่ใช้ในการขับ ร้อง	5	ปฏิบัติขับร้องเนื้อเพลงได้ถูกต้องตลอดทั้งเพลง
	4	ปฏิบัติขับร้องเนื้อเพลงได้ แต่มีผิดเพี้ยน 1 ประโยค
	3	ปฏิบัติขับร้องเนื้อเพลงได้ แต่มีผิดเพี้ยน 2 ประโยค
	2	ปฏิบัติขับร้องเนื้อเพลงได้ แต่มีผิดเพี้ยน 3 ประโยค
	1	ปฏิบัติขับร้องเนื้อเพลงไม่ถูกต้อง
6. ความเหมาะสมของ ท่าทางการยืนและการจับ ไมค์โครโฟน	5	มีการวางท่าทางการยืนและการจับไมค์ที่ถูกต้อง มีความ งามสง่าและเป็นธรรมชาติ
	4	มีการวางท่าทางการยืน และการจับไมค์ที่ถูกต้อง แต่ยังไม่ เป็นธรรมชาติ
	3	มีการวางท่าทางการยืน และการจับไมค์ที่ถูกต้อง แต่ยังไม่ มีอาการเกร็งขณะขับร้องร่วมด้วย
	2	มีการวางท่าทางการยืน และการจับไมค์ที่ถูกต้อง แต่ยังไม่ มีอาการเกร็งขณะขับร้องร่วมด้วย และไม่เป็นที่ธรรมชาติ
	1	มีการวางท่าทางการยืนและการจับไมค์ได้ถูกต้อง บางส่วน ดูไม่เป็นธรรมชาติ และไม่มีคามสง่างาม

ภาคผนวก ค
แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียน

พหุบัน ปณฺ ทิโต ชีเว

**แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน
สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามอำมา มหาสารคาม**

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งหมด 10 ข้อ ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาตอบคำถามโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างใดช่องว่างหนึ่งเพียงช่องเดียวตามระดับความพึงพอใจของนักเรียน ซึ่งมีระดับความพึงพอใจ 5 ระดับ กำหนดคะแนนตามระดับความพึงพอใจดังนี้

มากที่สุด หมายถึง 5 คะแนน

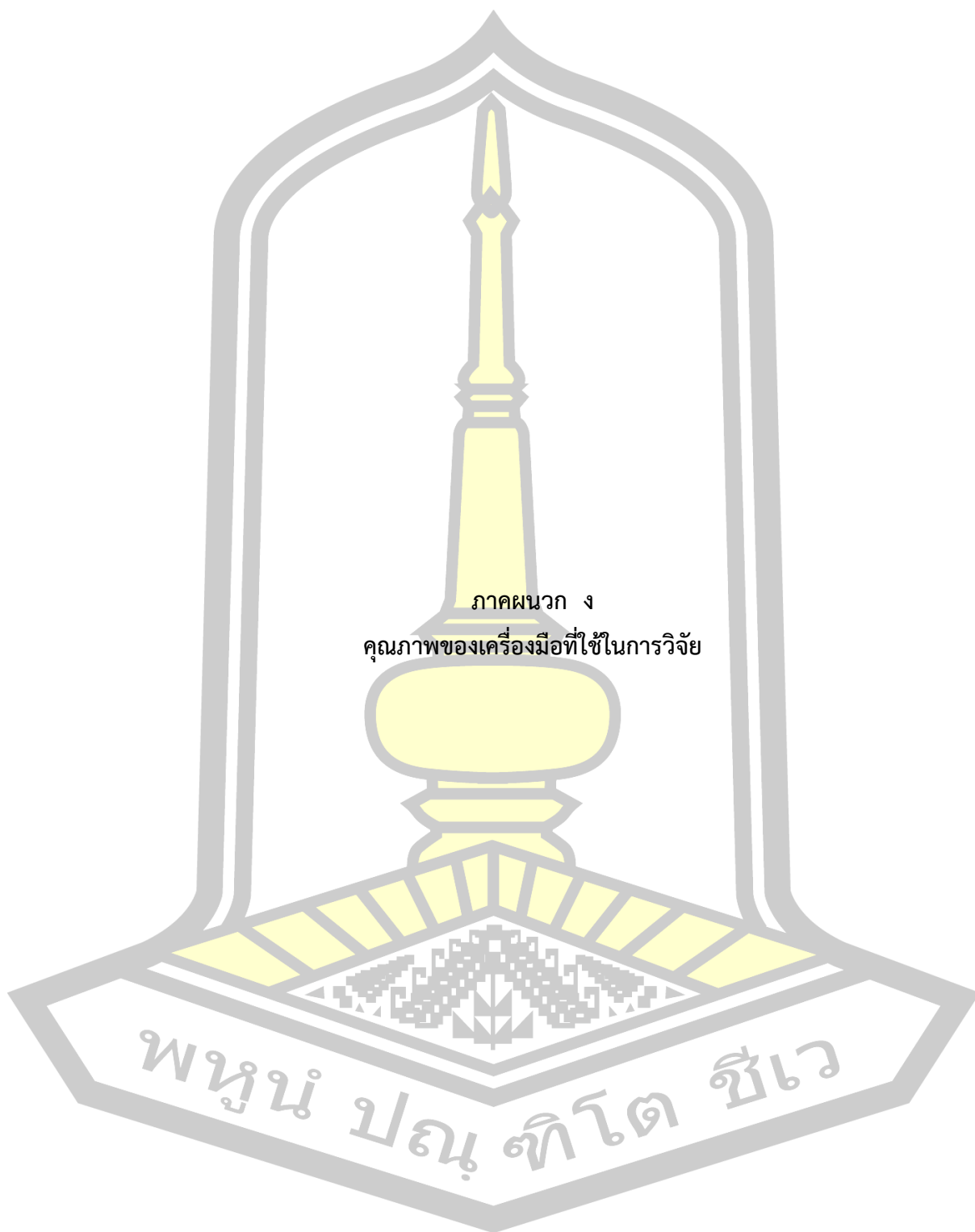
มาก หมายถึง 4 คะแนน

ปานกลาง หมายถึง 3 คะแนน

น้อย หมายถึง 2 คะแนน

น้อยที่สุด หมายถึง 1 คะแนน

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. ครูชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน					
2. ครูชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน					
3. กิจกรรมการเรียนการสอนสนุกสนานและน่าสนใจ					
4. กิจกรรมสอดคล้องกับเนื้อหา					
5. บรรยากาศในการเรียนผ่อนคลาย ไม่เคร่งเครียด					
6. นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในระหว่างเรียน					
7. นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน					
8. นักเรียนสามารถปฏิบัติแบบฝึกทักษะการขับร้องได้					
9. นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความเห็นกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน					
10. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจและสามารถในการปฏิบัติการขับร้องได้เพิ่มขึ้น					

ภาคผนวก ง
คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

พหุบัณฑิตยสถาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 สรุปผลการประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน
สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรียามาฮา มหาสารคาม

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่าเฉลี่ย	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1. ดานคำแนะนำในการใช้แบบฝึกทักษะ					
1.1 คำแนะนำในการใช้ชุดฝึกทักษะมีความเหมาะสม	1	1	1	1	มากที่สุด
1.2 มีการแนะนำรายละเอียดในการใช้แบบฝึกที่เข้าใจง่าย	1	0	1	0.66	มากที่สุด
1.3 ใช้ภาษาอ่านแล้วเข้าใจง่าย มีความชัดเจน	1	1	1	1	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้					
2.1 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจนไม่ซับซ้อน	1	1	1	1	มากที่สุด
2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับเนื้อหา	1	1	1	1	มากที่สุด
2.3 จุดประสงค์การเรียนรู้ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้อย่างชัดเจน	1	1	1	1	มากที่สุด
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้					
3.1 ระยะเวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม	1	1	1	1	มากที่สุด
3.2 มีการกำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน	1	1	1	1	มากที่สุด
4. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
4.1 กิจกรรมมีความน่าสนใจสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้	1	1	1	1	มากที่สุด
4.2 มีการกำหนดการจัดกิจกรรมอย่างเป็นลำดับขั้นตอน	1	1	1	1	มากที่สุด
4.3 กิจกรรมการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	มากที่สุด
5. สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้					

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่าเฉลี่ย	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
5.1 สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัด กิจกรรมการเรียนรู้มีความทันสมัย	1	1	1	1	มากที่สุด
5.2 สื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้ที่ใช้ใน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความ ครบถ้วนและเหมาะสม	1	1	1	1	มากที่สุด
6. เนื้อหาของแบบฝึกทักษะ					
6.1 เนื้อหาที่มีความน่าสนใจน่าเรียนรู้	1	1	1	1	มากที่สุด
6.2 เนื้อหาครอบคลุมด้านการขับร้อง พื้นฐาน	1	1	1	1	มากที่สุด
6.3 เนื้อหาในแบบฝึกทักษะมีความ เข้าใจไม่ซับซ้อน	1	1	1	1	มากที่สุด
6.4 เนื้อหาของแบบฝึกทักษะมีความ สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	มากที่สุด
7. การวัดประเมินผล					
7.1 การวัดประเมินผลสอดคล้องกับจุด ประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	มากที่สุด
7.2 หัวข้อในการวัดประเมินผล ครอบคลุมในการประเมินการขับร้อง พื้นฐาน	1	0	1	0.666667	มากที่สุด
7.3 เกณฑ์ในการวัดประเมินผล ครอบคลุมในการประเมินการขับร้อง พื้นฐาน	1	1	1	1	มากที่สุด
โดยภาพรวม				0.95	มากที่สุด

ตารางที่ 3 ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่น
ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชุดที่ 1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการขับร้อง

เนื้อหา	ข้อ	ความ สอดคล้อง	ค่า ความ ยาก	อำนาจ จำแนก	การแปลความหมาย	ผ่านเกณฑ์ คุณภาพ
การหายใจ และการ ควบคุมลม	1	1.00	0.80	0.29	ค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจ จำแนกปานกลาง	ใช้ได้
	2	1.00	0.50	0.71	ปานกลาง ค่าอำนาจจำแนก ดี	ใช้ได้
	3	0.66	0.20	0.67	ค่อนข้างยาก ค่าอำนาจ จำแนกดี	ใช้ได้
	4	1.00	0.80	0.29	ค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจ จำแนกปานกลาง	ใช้ได้
	5	1.00	0.70	0.43	ค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจ จำแนกดี	ใช้ได้
	6	0.66	0.80	0.29	ค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจ จำแนกปานกลาง	ใช้ได้
การออกเสียง ที่ถูกต้อง	7	0.66	0.50	0.24	ปานกลาง ค่าอำนาจจำแนก ปานกลาง	ใช้ได้
	8	0.66	0.50	0.24	ปานกลาง ค่าอำนาจจำแนก ปานกลาง	ใช้ได้
	9	1.00	0.50	0.24	ปานกลาง ค่าอำนาจจำแนก ปานกลาง	ใช้ได้
	10	1.00	0.80	0.29	ค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจ จำแนกปานกลาง	ใช้ได้
	11	1.00	0.80	0.29	ค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจ จำแนกปานกลาง	ใช้ได้
	12	1.00	0.80	0.29	ค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจ จำแนกปานกลาง	ใช้ได้
การฟังและ การร้องให้	13	0.66	0.70	0.43	ค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจ จำแนกดี	ใช้ได้

เนื้อหา	ข้อ	ความ สอดคล้อง	ค่า ความ ยาก	อำนาจ จำแนก	การแปลความหมาย	ผ่านเกณฑ์ คุณภาพ
ตรงโน้ต	14	0.66	0.50	0.71	ปานกลาง ค่าอำนาจจำแนก ดี	ใช้ได้
	15	1.00	0.80	0.29	ค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจ จำแนกปานกลาง	ใช้ได้
	16	0.66	0.50	0.71	ปานกลาง ค่าอำนาจจำแนก ดี	ใช้ได้
	17	1.00	0.80	0.29	ค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจ จำแนกปานกลาง	ใช้ได้
	18	1.00	0.80	0.29	ค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจ จำแนกปานกลาง	ใช้ได้
การพัฒนา ช่วงเสียง	19	0.66	0.50	0.24	ปานกลาง ค่าอำนาจจำแนก ปานกลาง	ใช้ได้
	20	1.00	0.80	0.29	ค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจ จำแนกปานกลาง	ใช้ได้
	21	1.00	0.80	0.29	ค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจ จำแนกปานกลาง	ใช้ได้
	22	0.66	0.80	0.29	ค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจ จำแนกปานกลาง	ใช้ได้
	23	1.00	0.70	0.43	ค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจ จำแนกดี	ใช้ได้
	24	1.00	0.40	0.38	ปานกลาง ค่าอำนาจจำแนก ดี	ใช้ได้
การแสดง อารมณ์ผ่าน การร้อง	25	1.00	0.50	0.71	ปานกลาง ค่าอำนาจจำแนก ดี	ใช้ได้
	26	1.00	0.50	0.71	ปานกลาง ค่าอำนาจจำแนก ดี	ใช้ได้
	27	1.00	0.70	0.43	ค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจ จำแนกดี	ใช้ได้

เนื้อหา	ข้อ	ความ สอดคล้อง	ค่า ความ ยาก	อำนาจ จำแนก	การแปลความหมาย	ผ่านเกณฑ์ คุณภาพ
	28	1.00	0.80	0.29	ค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจ จำแนกปานกลาง	ใช้ได้
	29	1.00	0.50	0.24	ปานกลาง ค่าอำนาจจำแนก ปานกลาง	ใช้ได้
	30	1.00	0.80	0.29	ค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจ จำแนกปานกลาง	ใช้ได้

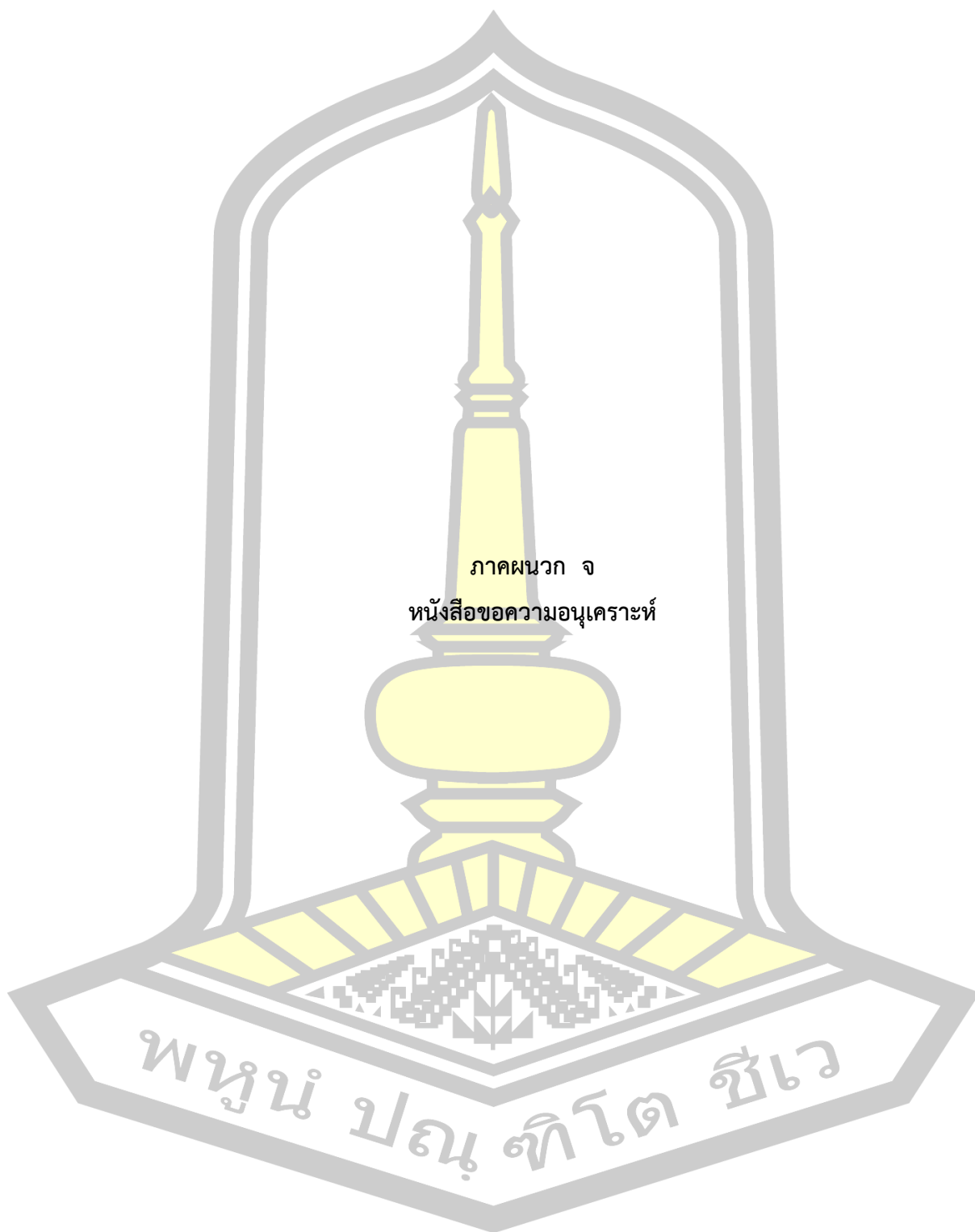
ตารางที่ 4 สรุปผลการประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชุดที่ 2 แบบวัดทักษะการขับร้องพื้นฐาน

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่าเฉลี่ย	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1. ประเด็นในการประเมินสามารถวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของแบบฝึกทักษะ	1	1	1	1	มากที่สุด
2. ประเด็นในการประเมินครอบคลุมเนื้อหาที่สอนในแบบฝึกทักษะ	1	1	1	1	มากที่สุด
3. ประเด็นในการประเมินสามารถวัดทักษะการขับร้องของผู้เรียนได้อย่างครอบคลุม	1	1	1	1	มากที่สุด
4. เกณฑ์ประกอบการประเมินทักษะการขับร้องมีการจัดระดับไว้อย่างเหมาะสม	0	1	1	0.66	มากที่สุด
5. ประเด็นในการประเมินและการอธิบายเกณฑ์ในการประเมินมีความชัดเจน เข้าใจง่าย และไม่กำกวม	0	1	1	0.66	มากที่สุด

6. แบบประเมินทักษะการขับร้องนี้สามารถใช้ประเมินทักษะการขับร้องของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ	1	1	1	1	มากที่สุด
โดยภาพรวม				0.88	มากที่สุด

ตารางที่ 5 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรมชีวิต (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่าเฉลี่ย	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1. ครูชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน	1	0	1	0.66	สอดคล้อง
2. ครูชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน	1	0	1	0.66	สอดคล้อง
3. กิจกรรมการเรียนการสอนสนุกสนานและน่าสนใจ	1	1	1	1	สอดคล้อง
4. กิจกรรมสอดคล้องกับเนื้อหา	1	1	1	1	สอดคล้อง
5. บรรยากาศในการเรียนผ่อนคลายไม่เคร่งเครียด	1	1	1	1	สอดคล้อง
6. นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในระหว่างเรียน	1	1	1	1	สอดคล้อง
7. นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน	1	1	1	1	สอดคล้อง
8. นักเรียนสามารถปฏิบัติแบบฝึกทักษะการขับร้องได้	1	1	1	1	สอดคล้อง
9. นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความเห็นกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน	1	1	1	1	สอดคล้อง
10. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจและสามารถในการปฏิบัติการขับร้องได้เพิ่มขึ้น	1	1	1	1	สอดคล้อง
โดยภาพรวม				0.93	สอดคล้อง

ภาคผนวก จ
หนังสือขอความอนุเคราะห์

พหุ ประจักษ์ ชัยเว

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) รองศาสตราจารย์ ดร.อพันธ์ พิลาพุทธา	ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดประเมินผลทางการศึกษา
อาจารย์ประจำภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชฎานิศ โนมะยา ฟลอส์ซี	ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนขับร้อง อาจารย์ประจำ
สาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
3) ดร.ภคนิชา เทียมประเสริฐ	ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนขับร้อง
ผู้อำนวยการของสถาบัน Krupoo Voice &
Performance

ที่ อว 0605.24/ 724

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม 44150

13 กุมภาพันธ์ 2568

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.อพันธ์ พูลพุทธา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐานและแบบประเมินฯ จำนวน 1 ชุด

แบบทดสอบความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการขับร้องและแบบประเมินฯ จำนวน 1 ชุด

แบบทดสอบทักษะพื้นฐานการขับร้องและแบบประเมินฯ จำนวน 1 ชุด

แบบประเมินความพึงพอใจและแบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหา จำนวน 1 ชุด

ด้วยนางสาวปิยากร สืบบุญมา นิสิตระดับปริญญาโท หลักสูตรดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต กำลังศึกษาและดำเนินการวิจัย เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้องโรงเรียนดนตรียามอำมาฬามหาสารคาม ซึ่งเป็นการวิจัยที่มุ่งพัฒนาแบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน โดยขั้นตอนในการพัฒนานั้นมีกระบวนการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะและนำแบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐานนี้ไปจริงกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ในการนี้ เพื่อให้การดำเนินการวิจัยเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้องโรงเรียนดนตรียามอำมาฬามหาสารคาม และให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขแบบฝึกทักษะ ดังเอกสารที่แนบมาด้วยนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สยาม จวงประโคน)

คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

โทรศัพท์ 043 754385, 3780

โทรสาร 043 754385, 3780

ที่ อว 0605.24/ 723

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม 44150

13 กุมภาพันธ์ 2568

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชฎานิต โนมะยา ฟลอส์ซี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐานและแบบประเมินฯ จำนวน 1 ชุด

แบบทดสอบความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการขับร้องและแบบประเมินฯ จำนวน 1 ชุด

แบบทดสอบทักษะพื้นฐานการขับร้องและแบบประเมินฯ จำนวน 1 ชุด

แบบประเมินความพึงพอใจและแบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหา จำนวน 1 ชุด

ด้วยนางสาวปิยากร สืบบุญมา นิสิตระดับปริญญาโท หลักสูตรดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต กำลังศึกษาและดำเนินการวิจัย เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้องโรงเรียนดนตรียามอำมา มหาสารคาม ซึ่งเป็นการวิจัยที่มุ่งพัฒนาแบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน โดยขั้นตอนในการพัฒนานั้นมีกระบวนการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะและนำแบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐานนี้ไปจริงกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ในการนี้ เพื่อให้การดำเนินการวิจัยเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้องโรงเรียนดนตรียามอำมา มหาสารคาม และให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขแบบฝึกทักษะ ดังเอกสารที่แนบมาด้วยนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สยาม จวงประโคน)

คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

โทรศัพท์ 043 754385, 3780

โทรสาร 043 754385, 3780

ที่ อว 0605.24/ 722

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม 44150

13 กุมภาพันธ์ 2568

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.ภคณิชา เทียมประเสริฐ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐานและแบบประเมินฯ จำนวน 1 ชุด

แบบทดสอบความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการขับร้องและแบบประเมินฯ จำนวน 1 ชุด

แบบทดสอบทักษะพื้นฐานการขับร้องและแบบประเมินฯ จำนวน 1 ชุด

แบบประเมินความพึงพอใจและแบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหา จำนวน 1 ชุด

ด้วยนางสาวปิยากร สืบบุญมา นิสิตระดับปริญญาโท หลักสูตรดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต กำลังศึกษาและดำเนินการวิจัย เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้องโรงเรียนดนตรียามอำมา มหาสารคาม ซึ่งเป็นการวิจัยที่มุ่งพัฒนาแบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐาน โดยขั้นตอนในการพัฒนานั้นมีกระบวนการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะและนำแบบฝึกทักษะการขับร้องพื้นฐานนี้ไปใช้จริงกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ในการนี้ เพื่อให้การดำเนินการวิจัยเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบฝึกทักษะการขับร้องชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้องโรงเรียนดนตรียามอำมา มหาสารคาม และให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขแบบฝึกทักษะ ดังเอกสารที่แนบมาด้วยนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สยาม จวงประโคน)

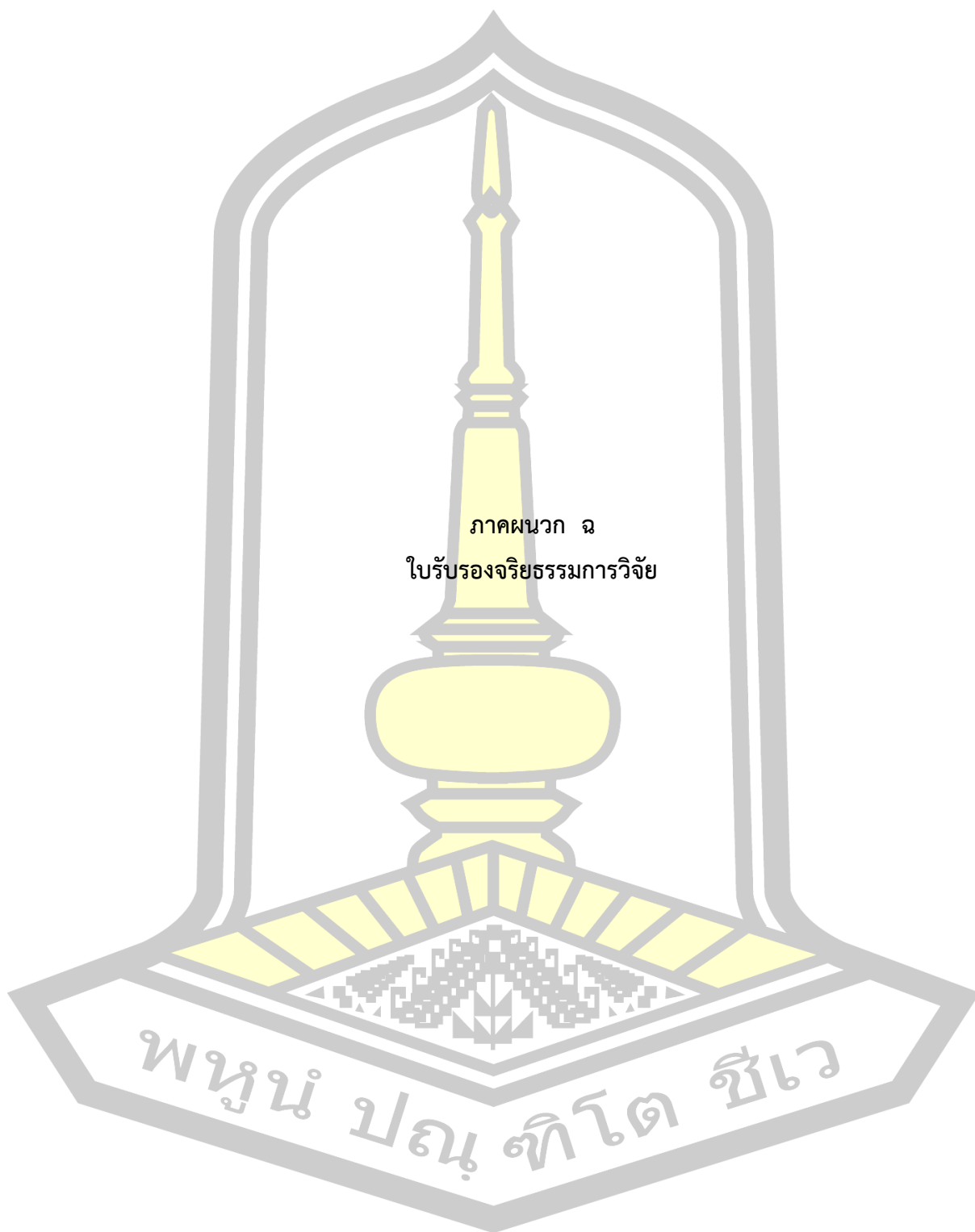
คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

โทรศัพท์ 043 754385, 3780

โทรสาร 043 754385, 3780

ภาคผนวก ฉ
ใบรับรองจริยธรรมการวิจัย

พหุบัณฑิตศึกษา สึเว

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

เอกสารรับรองโครงการวิจัย

เลขที่การรับรอง : 081-029/2568

ชื่อโครงการวิจัย (ภาษาไทย) การพัฒนาแบบฝึกทักษะการขับร้องขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนรายวิชาขับร้อง
โรงเรียนดนตรียามาฮามหาสารคาม

ชื่อโครงการวิจัย (ภาษาอังกฤษ) The Development of basic singing skills practice for students of
the singing courses of Yamaha Music School, Mahasarakham.

ผู้วิจัย : นางสาวปิยากร สืบบุญมา

หน่วยงานที่รับผิดชอบ : วิทยาลัยดุริยางคศิลป์

สถานที่ทำการวิจัย : โรงเรียนดนตรียามาฮามหาสารคาม

ประเภทการพิจารณาแบบ : แบบยกเว้น

วันที่รับรอง : 13 กุมภาพันธ์ 2568

วันหมดอายุ : 12 กุมภาพันธ์ 2569

ข้อเสนอการวิจัยนี้ ได้รับการพิจารณาและให้ความเห็นชอบจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน
มหาวิทยาลัยมหาสารคามแล้ว และอนุมัติในด้านจริยธรรมให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องข้างต้นได้ บนพื้นฐาน
ของโครงการงานวิจัยที่คณะกรรมการฯ ได้รับและพิจารณา เมื่อเสร็จสิ้นโครงการแล้วให้ผู้วิจัยส่งแบบฟอร์ม
การปิดโครงการและรายงานผลการดำเนินงานมายังคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม หรือหากมีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในโครงการวิจัย ผู้วิจัยจักต้องยื่นขอรับการพิจารณาใหม่

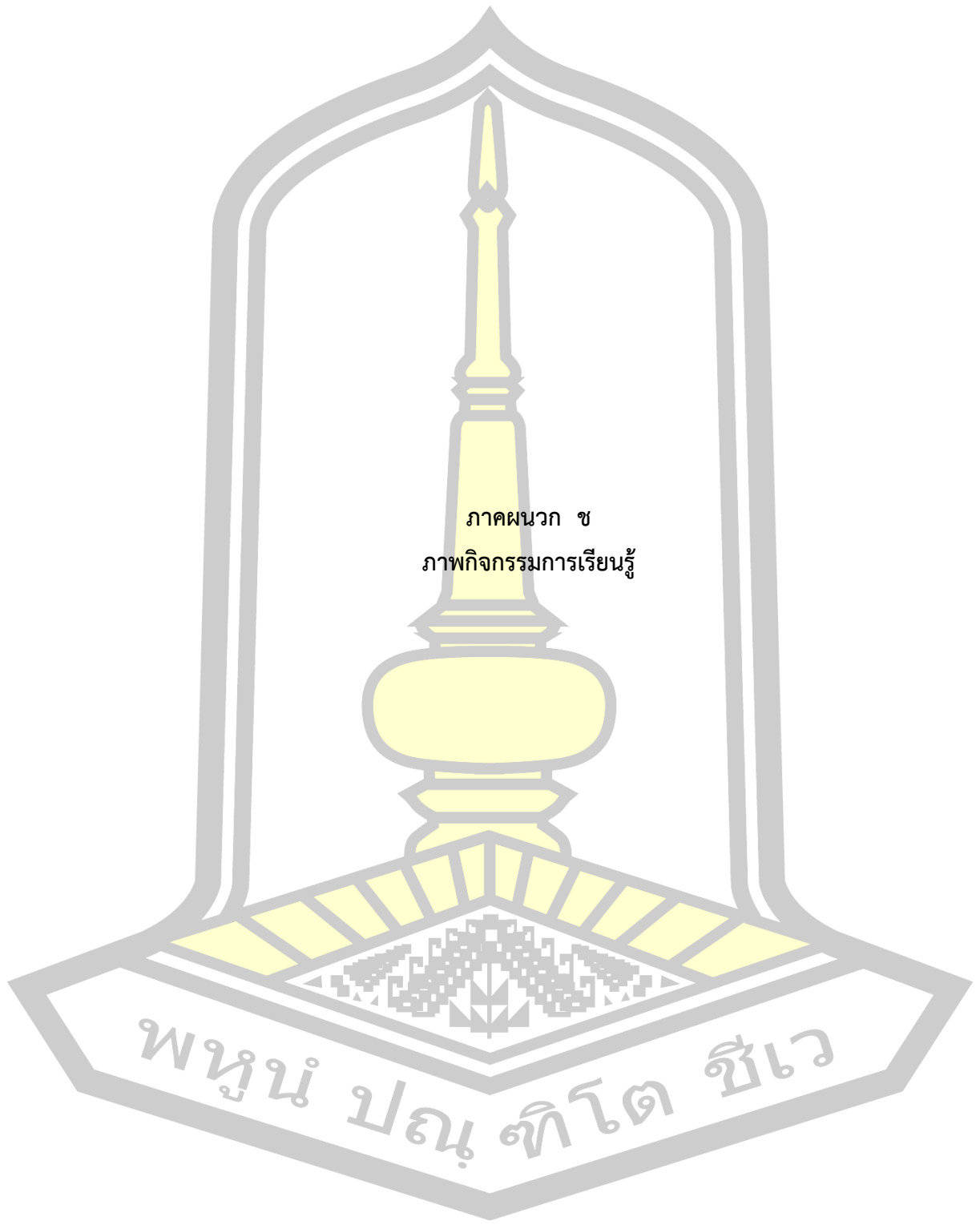
ภรณ์ สว่างจิตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เกษักรหญิงราตรี สว่างจิตร์)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ทั้งนี้ การรับรองนี้มีเงื่อนไขดังที่ระบุไว้ด้านหลังทุกข้อ (ดูด้านหลังของเอกสารรับรองโครงการวิจัย)

ภาคผนวก ช
ภาพกิจกรรมการเรียนรู้

พหุบัน ปณฺ ทิโต ชีเว

ภาพประกอบที่ 24 กิจกรรมการเรียนการสอน

ภาพประกอบที่ 25 กิจกรรมการเรียนการสอน

ภาพประกอบที่ 26 กิจกรรมการเรียนการสอน

ภาพประกอบที่ 27 กิจกรรมการเรียนการสอน

ภาพประกอบที่ 28 การแสดงอารมณ์ผ่านการร้อง

ภาพประกอบที่ 29 กิจกรรมแสดงหน้าโรงเรียน

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	ปิยากร สืบบุญมา
วันเกิด	10 ธันวาคม 2540
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลกาฬสินธุ์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	111/14 ต.ยางตลาด อ.ยางตลาด จ.กาฬสินธุ์ 46120
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครูสอนขับร้อง
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนดนตรียามาฮ่า มหาสารคาม
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2558 โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ พ.ศ. 2562 ดุริยางคศาสตรบัณฑิต สาขาดุริยางคศิลป์ตะวันตก วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2567 ดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต สาขาดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูนัน ปณุกิตโต ชีวะ